

ДЖИЙН РАЙЪН



ИГРА НА
НЕРВИ

ИГРАТА СВЪРШВА, КОГАТО КАЖЕМ НИЕ!

ЕКСЛИБРИС

ДЖИЙН РАЙЪН ИГРА НА НЕРВИ

Превод: Ирина Манушева

chitanka.info

„ИГРА НА НЕРВИ“ е анонимна игра, излъчвана на живо по интернет. Участниците трябва да изпълнят различни предизвикателства срещу неустоими награди — пари, дрехи, мотоциклети, коли, стипендии за университет.

Когато Вий е избрана да участва, тя открива, че играта знае всичко за нея. Гейм мейкърите я изкушават с награди, подбрани за нея от страницата ѝ в „Това-Съм-Аз“ (нещо като фейсбук) и избират за неин партньор съвършеното момче — красивия Иън. Отначало всичко върви добре и феновете на Вий и Иън ги насърчават да приемат все по-трудни предизвикателства.

Но в последния кръг за Голямата награда играта взема неочакван и опасен обрат. Изведнъж играчите трябва да играят за всичко или нищо, като залога е животът им. Докъде ще стигне Вий, преди да се откаже? И дали ще ѝ позволят да се откаже?

На Джеймс, моята голяма награда.

ПРОЛОГ

Наложи се да чака три дни, но в четири сутринта в неделя всички Наблюдатели най-после се изметоха от улицата пред дома на Абигейл. Може би дори лудите спят от време на време. И на нея би ѝ дошла добре малко почивка, но повече жадуваше за свобода. Почти от седмица не бе излизала от къщи.

Надраска набързо бележка за родителите си, хвърли някои неща в колата и подкара бързо, като през цялото време на излизане от града и през следващите два часа до Шенандоа непрекъснато гледаше в огледалото. Безброй пъти бе минавала оттук със семейството си и пътуванията им винаги бяха изпълнени с игри, песни, филмчета, а понякога просто с мечти, но този път усещаше само надигащата се паника.

Въпреки дългогодишните инструкции на родителите ѝ винаги да се обажда на някой рейнджър, когато стигне до парка, тя остави колата си на най-пустото място, което намери, и пое по една почти обрасла пътечка. До ранния следобед трябваше да си избере къде да организира лагера си. Засега обаче само искаше да се скрие сред избуялата зеленина. Ако успееше още малко да се изплъзне на Наблюдателите, щеше да намери малко покой поне за няколко дни.

Раницата тежеше на раменете ѝ, докато се изкачваше по каменистия склон, разбутваше папратите и се мокреше от росата, останала тук-там по листата. Бученето в далечината обещаваше водопад. Това щеше да е благословено откъсване от постоянните размишления, които я занимаваха през последните двадесет и три дни. Проклета игра.

Тя вдигна един провиснал клон, който посипа вода и листа по главата ѝ. Все едно, нямаше кой да гледа полепналата зеленина по кожата и косата ѝ. Но мисълта за други хора веднага извика настойчиви, нежелани образи. И страхове. Страхове, които живееха дълбоко в съзнанието ѝ и сякаш приемаха физически облик, този път под формата на тихи стъпки зад гърба ѝ.

Тя замръзна на място, молейки се звукът да е бил плод на въображението ѝ. Напоследък мозъкът често ѝ изневеряваше. Спри. Съсредоточи се. Мисли.

Стъпките спряха за миг, но после продължиха, и то по-бързо. Да, там имаше някой. Ами сега?

Да се скрие зад храстите и да го изчака да отmine? Сигурно беше случаен турист, който също като нея търси усамотение. Въпреки това най-добре беше да се скрие. Тя се втурна напред, за да набере малко преднина, и се хвърли в обятията на един пищен рододендрон.

Стъпките се чуваха все по-силно и тежко, явно беше едър човек. Това ли беше „последствието“, с което онези кретени, водещи играта, я заплашваха, ако се крие от феновете? Никой обаче не можеше да очаква да се държи любезно с тъпаците, които постоянно ѝ звъняха, с извратеняците, които биха я последвали и в тоалетната, и с изродите, които бяха направили онзи кошмарен сайт с образите на играчите, върху които бяха нарисувани мишени. Когато разбра за това, тя излъга, че е болна, и цяла седмица остана вкъщи. Но не можеше да се крие вечно. Пък и нямаше как да поиска ограничителна заповед за цялата планета.

С приближаването на непознатия дишането ѝ ставаше все по-учестено и плитко. Стъпките бяха ритмични, премерени. Може би не бяха човешки. Странно, но възможността да се появи черна мечка я плашеше по-малко, отколкото ако натрапникът беше друг турист. А може би изобщо не бяха истински. Може би всичко това беше сън, манипулиран по същия начин като всяка мисъл в будно състояние по време на играта и даже след нея. Ставаше все по-трудно да разбере какво се случва в действителност. Като онази бележка, която намери в списанието, когато тайничко се измъкна до търговския център:

Скъпа Абигейл, играта свършва, когато кажем ние.

Как можеше някой да знае, че ще влезе точно в този магазин и ще разлисти точно това списание? Да, докато прерови всички останали списания, за да види дали има и други бележки, изгуби първата, сякаш не съществуваше. Може би беше открадната от онези „ние“, които дебнеха всяко нейно движение. Това беше най-гадното: не знаеше как

изглежда врагът, а собственият ѝ образ беше познат на всички, като перверзна колекционерска картичка.

Покрай стъпките започна да се чува свирукане. Дори разпаленото ѝ въображение не можеше да си представи сценарий, в който животно знаеше мелодията на „Някъде над дъгата“. Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се молеше това наистина да е просто турист в добро настроение.

Стъпките спряха. Тя се сви още по-дълбоко в храстите.

— Знам, че си тук — каза дебел глас.

Коремът ѝ се сви. Тя се притисна в дървото зад себе си, макар по-добре да се бе покатерила на него. На километри наоколо нямаше жива душа, а беглият поглед към телефона показваше, че няма обхват. Нормално. Напоследък телефонът ѝ носеше само беди.

Клоните на рододендрона се разделиха и тя видя мъж с физиономия на питбул и дъх, лъхащ на бекон. О, боже, по-добре беше, когато не знаеше как изглеждат мъчителите ѝ. Този образ щеше да населява кошмарите ѝ до края на живота ѝ. Колкото и дълго да беше това.

Той избута още клоните с месестите си ръце.

— Защо не излезеш, сладурче? Ще улесниш и двама ни.

Мускулите ѝ се напрегнаха, коленете ѝ се подкосиха.

Ужасът, който усещаше в корема си, беше по-лош и от последния кръг на играта, когато се озова в стая, пълна със змии. Като се има предвид, че това беше най-големият ѝ страх на света.

Въпреки че цялата се тресеше, все пак намери сили да каже:

— Остави ме на мира, задник.

Той зяпна.

— Няма нужда да се държиш така. Аз съм най-големият ти защитник.

Очите ѝ се стрелнаха в сенчестите шубраци. Имаше само една надежда. Свали раницата от раменете си и хукна през най-редките храсти, но те все пак я изподраха, докато излезе на пътеката. За нещастие, мъжът беше препречил пътя ѝ към колата и единствената възможност беше да побегне навътре в гората.

Тя тичаше, следвана от тътена на стъпките му. Скоро водопадът погълна всички звуци и щом приближи до терасата с паянтовата

ограда, я опръска с вода. Единственият път напред се спускаше по стръмна урва, през покрити с дебел мъх скали.

Зад гърба ѝ се разнесе пронизително фалшиво изсвирване, което се издигна над грохота на водата. Тя се обърна към мъжа; джобовете му се издуваха от остри предмети, сякаш бяха натъпкани с различни оръжия за играта Clue^[1]. Не че щеше да му трябва свещник или нож с тези ръце като дънери. Какво искаше от нея? Дали беше смахнат фен, решил да я накаже за отсъствието ѝ от „епилога“ с останалите участници предната вечер? Тя беше гледала епизода, закрила устата си с ръка. Другите играчи се шегуваха и смееха за нервните тикове и тъмните кръгове под очите си. Никой от тях обаче не отговори на съобщенията ѝ след това, сякаш я свързваха с по-голяма заплаха от преследвачите си. Това беше лудост. Когато се съгласи да играе, никой не спомена за постоянното снимане и преследвачите.

Тя се прехвърли през оградата, като се мъчеше да се задържи на хлъзгавия метал. Ще успее ли да слезе до реката, без да си счупи врата?

— Недей, Абигейл — изпъшка мъжът и бръкна в джоба си. — Върни се тук, при мен. Можем да хванем нещо, което никой друг няма, и да изкараме хиляда точки.

Точки ли? Явно беше от онези откачалки, които снимаха играчите с единствената цел да си спечелят уважението на другите Наблюдатели, измервано с точки от гласуване? Ако имаше начин да измерят ужаса ѝ, този тип щеше да вземе джакпота. Извратеняците бяха луди за такива неща. Но дали този нямаше да направи още нещо? Гърлото ѝ се стегна. Дишай дълбоко. Мисли как да се измъкнеш.

Той наклони глава, сякаш обмисляше светлината и композицията. Възможно ли бе да иска само да я снима? В този момент го видя как бавно вади ръката си от джоба и дъхът ѝ спря. Помисли си колко странно е, че животът не преминава като на филм пред очите ѝ. Вместо това си спомни един стар филм, който бе гледала в часовете по английски в осми клас: „Дамата или тигърът?“ Беше много подравнена, че краят му оставяше публиката в недоумение. Толкова ли им е било трудно да решат как да свърши?

А ето че сега пред нея един непознат вадеше камера или пистолет в зависимост от това, какво искаше да получи — образа или живота ѝ. Тя изхлипа, осъзнала, че част от нея копнее за варианта,

който не би ѝ хрумнало да избере, преди да започне тази игра, така че ужасът, превърнал се в нейна действителност, просто да свърши.

В ръка държеше малък черен фотоапарат, напомнящ на сладко бръмбарче. Тя изпусна въздуха от гърдите си и сподави следващото ридание. Значи все пак беше снимка. Може би, ако се постараше, щеше да съумее дори да се усмихне и всичко да свърши. После щеше да изтича по пътеката, да запали колата и да кара като луда до дома си, за да се скрие в стаята си до края на деня. Или по-дълго. Наблюдателите рано или късно щяха да изгубят интерес, особено когато започнеш нова игра с други участници.

— Усмихни ми се хубаво — каза мъжът.

Тя го погледна и се опита да повдигне крайчетата на устата си. По слепоочието ѝ се търкулна капка пот, бързо последвана от още една. Само няколко секунди и всичко щеше да свърши.

Цък.

Тя въздъхна. Добре, щом това искаше, ето. Не беше приятно, но се понасяше.

После мъжът се усмихна накриво и бръкна в другия си джоб.

[1] Clue или Cluedo е класическа настолна детективска игра, където оръжията на убиеца включват свещник, нож, револвер и т.н. — Б.пр. ↑

1

Аз съм момичето зад завесите. В буквалния смисъл. Но след като ги отворя за второ действие, ще имам четиридесет минути за губене — без повече смяна на костюмите и гримове, освен ако някой от актьорите има нужда от бърза корекция. Поемам си дълбоко въздух. Като за премиера нещата вървят доста гладко, което ме притеснява. На първото представление винаги нещо се обърква. Традиция.

Чудя се дали да отида в женската гримьорна, където ще се говори за момчета, или да остана в коридора, където може наистина да срещна някое. По-точно, едно определено. Тъй като неговата сцена е след десет минути, избирам коридора и вадя телефона си, въпреки че мис Сантана, ръководителката ни, е заповядала да ги държим изключени под смъртна заплаха.

На страницата „Това-Съм-Аз“ няма нищо ново. Не се учудвам, защото повечето ми приятели или играят в пиесата, или са в публиката. Пускам едно съобщение:

Остават още няколко билета за следващите две представления, така че си купете, ако още не сте си домъкнали задника тук!

Готово, изпълних гражданския си дълг.

Заедно със съобщението публикувам и снимката, която си направих преди представлението с най-добрата си приятелка, Сидни, звездата на пиесата. Кадърът прилича на взет от онази контрастни книжки от предучилищната — тя, високата златна холивудска Барби, и аз, ретро Блайт с бледа кожа, тъмна коса и прекалено големи очи. Поне металическите сенки, които взех от актьорския грим, ги правят по-сини от обикновеното.

На телефона ми изскача реклама на „Къстъм Клоудз“, обещаваща ми шеметен вид в най-новите им летни рокли. „Летни дрехи“ звучи

доста оптимистично в Сиатъл, особено през април, но един разкроен модел в лилаво изглежда твърде сладко, за да му устоя. Качвам своя снимка и попълвам ръста си — 162 сантиметра, и теглото си — 50 килограма и малко. Докато мисля какви мерки още да въведа, от мъжката съблекалня се донася познат гръмък смях, последван от притежателя си, Матю, който се доближава толкова, че раменете ни се докосват. По-точно, моето рамо докосва бицепса му с размер на футболна топка.

Той се навежда и прошепва в ухото ми:

— 34В, нали?

Мамка му, кога успя да прочете? Дръпвам телефона си.

— Не е твоя работа.

Пък и е по-близо до 32А, особено тази вечер с този тънък сутиен, който не прави чудеса.

— Канеше се да го напишеш на напълно непознати, а на мен не щеш да кажеш?

Изгасвам екрана.

— Някаква тъпа реклама, не непознати.

Той се обръща с лице към мен, допрял лакти на стената от двете страни на главата ми, и казва с копринения си глас, който звучи така, сякаш те посвещава в тайна:

— Хайде, много искам да те видя в тази рокля.

Скривам телефона зад гърба си.

— Сериозно?

Гласът ми звучи като писклива плоча на фона на неговия. Чудесно!

Той ме обгръща с ръка и измъква телефона от пръстите ми.

— Или пък нещо, нали се сещаш, по-удобно.

Намества се до мен, щраква с телефона и слага физиономията ми върху тяло с бяло бельо. Бюстът ми изглежда значително по-голям от реалния, някъде към чашка D.

Вратът ми пламва.

— Много смешно. Дай сега да пробваме с тебе.

Той започва да разкопчава ризата си.

— Аз съм си готов модел.

В коридора става задушно и се закашлям.

— Хм, не бива да сваляш костюма, така че по-добре да опитаме виртуалния ти аз.

Божичко, мога ли да звуча по-непривлекателно?

Очите му заблестяват по-зелено от обикновено.

— Разбира се, след като приключим с обличането на виртуалната Вий.

Притискаме се един до друг, докато той рови из колекциите със слипове и бикини. Всеки път, като се опитам да му издърпам телефона, той се смее и го дръпва обратно. Пробвам друга тактика — правя се, че не ми пука. Почти се получава и го изненадвам с бързо движение. Не толкова бързо, че да му взема телефона, но поне успявам да натисна дясната част на екрана и сайтът се затваря. На негово място се появява реклама за онази нова „ИГРА НА НЕРВИ“, която всъщност е някаква версия на „Дързост или истина“, само че без „истината“. Под заглавието „ВИЖ КОЙ ИГРАЕ“ изскачат три малки снимки на хора, изпълняващи различни мисии.

Матю повдига вежди.

— Дай да видим как това момиче се преструва, че краде от магазин.

Той наклонява телефона, за да гледаме клипа, на който момиче с множество пиърсинги тъпче лакове за нокти в камуфлажните си панталони. Дори да се преструва, изглежда като углавно престъпление да слага каквото и да било в тези панталони. И как преминава през охраната на летището с всичките тези безопасни игли по устната? Сякаш чула зловните ми мисли, тя се обръща към камерата и показва среден пръст. Вълчите ѝ черти се показват в близък план и раменете ми се напрягат. Тя излиза от магазина със самодоволна усмивка, а на паркинга рисува с аленочервен лак ХХХ на челото си.

Клипът свършва и Матю цъква под него, за да даде на момичето четири от пет възможни звезди.

— Аз щях да ѝ дам три — казвам. — Предизвикателството беше да се престори, че краде, а не наистина да го прави. Що за идиот би се записал как нарушава закона?

— Стига бе — хили се той. — Явно ѝ стиска. Пък и кой ще се оплаче, че е направила нещо повече от условието? Ще бъде готино да я гледаме в кръговете на живо.

— Само не споменавай на Сидни. Тя си умираше да се пробва в играта този месец, докато не разбра, че ще се проведе същата вечер като последното представление.

— Главната роля в пиесата не ѝ ли стига?

Пристъпвам от крак на крак. Колкото и да дразня Сидни, че е примадона, никога няма да го кажа зад гърба ѝ.

— Училищният театър не носи големи награди.

Той свива рамене и отново поглежда телефона.

— Я да видим как този оставя кучето си да лочи супа от устата му.

— Гадост.

Въпреки това Матю му дава пет звезди. В момента, в който го прави, на екрана се появява надпис: Качете свой клип, за да спечелите шанс да участвате в играта на живо тази събота. Още не е късно!

Той размахва телефона пред лицето ми.

— Трябва да се пробваш, малка Вий.

— Ехо? В събота трябва да те гримирам, забрави ли?

— Имах предвид да направиш някое от предварителните предизвикателства, просто ей така. Ако по някаква случайност те изберат за кръговете на живо, все ще се намери кой да те замести тук.

Очевидно е убеден, че няма начин да ме изберат, а дори и това да стане, всеки друг може да намаца актьорите. Чувствам се унижена.

Подръпвам полата си.

— Защо да си правя труда? Така или иначе не бих играла наистина.

Миналия месец, при първото излъчване на играта, приятелите ми се събраха вкъщи, за да гледаме кръговете на живо онлайн. Стигаше ми това, което видях. А тези играчи от кръга за голямата награда на Източния бряг, които висят половин час, вкопчили пръсти в ръба на покрива? Не, благодаря.

Матю натиска няколко бутона на сайта на „ИГРА НА НЕРВИ“.

— Ето списък на предизвикателствата, които можеш да пробваш. Да ядеш с ръце в луксозен ресторант, да отидеш в екзотичен магазин и да попиташ за тестиси от козел...

— Никакви предизвикателства няма да пробвам.

Той пише нещо на телефона ми.

— Знам. Само те дразня, защото си много сладка, когато се изчервяваш.

Трета, която се занимава с декорите, дотичва иззад кулисите и го потупва по ръката.

— След две минути си ти.

Той ми връща телефона. Чак когато е на три метра от мен, забелязвам, че е променил статуса ми в „Това-Съм-Аз“ от „необвързана“ на „обещаваща“. Сърцето ми леко подскача. Въпреки че има почти половин час до спускането на завесите, следвам движенията му зад кулисите. Той върви под прожектора наляво по сцената, към Сидни, където ще се дразнят, карат, целуват и пеят, преди пиесата да свърши.

Засега Сидни владее сцената, драматично обяна в русо великолепиe. Усещам прилив на гордост от зашеметяващата визия, която съм създала с природните ѝ дадености. Разбира се, отделих повече време на Матю, за да очертая нежно всяка равнина на лицето му. Макар и на шест метра от мен, от блясъка на прожектора в очите му коленете ми омекват.

През следващия половин час повтарям репликите заедно с актьорите, чак до финала, когато злочестите влюбени отново се събират. Матю взима лицето на Синди в ръце и устните им се сливат в целувка, която продължава една, две, три секунди. Аз прехапвам собствените си устни, борейки се с ревността, въпреки твърденията на Сид, че Матю е повече въздух под налягане. Тя винаги си мисли, че знае какво е най-добро за мен.

Целият състав излиза при тях за финалната песен, а аз спускам завесите. Тъй като остават само поклоните, моите задължения на сцената приключват и се отправям към гримьорната, за да събера костюмите. Женската гримьорна мирише на лак за коса, а в средата на плота стои огромен букет от червени рози. Поглеждам картичката. За Сид са, разбира се. Няколко минути по-късно тя влиза с танцувална стъпка заедно с останалите момичета, задъхани и ухилени.

Инстинктивно прегръщам най-добрата си приятелка.

— Беше страхотна. И виж какво ти е изпратил някой.

Тя изписква тихичко и отваря картичката. Очите ѝ се разширяват.

— Анонимен почитател.

Иде ми да простена при очевидния замисъл.

— Анонимен ще бъде още две минути, докато не се появи да си получи благодарността.

Тя мирише цветята и се усмихва, свикнала с подобни прояви на внимание.

— Убеди ли вашите да размислят за довечера?

Гърдите ме стягат.

— Не. Поне ще ме пуснат от затвора за купона след последното представление.

След пет месеца следване на всяка буква от правилата, успях да ги убедя, че съм си заслужила свободата. За първи път ще ме пуснат да изляза с приятели — ако не се броят репетициите и ученето в библиотеката — от „инцидента“ насам, който всъщност е такъв само в техните глави. Не че вярват на настойчивите ми обяснения.

— Тогава и аз няма да ходя — отвърща Сид.

Потупвам я закачливо по ръката.

— Не ставай глупава. Заслужила си си купона. Само гледай да не получиш махмурлук с торбички под очите. Гримьорските ми умения си имат граница.

Тя развързва панделките на корсета си.

— Сигурна ли си? За купона, имам предвид. Иначе имам пълна вяра в гримьорските ти умения.

Помагам ѝ с връзките на гърба.

— Сигурна съм, разбира се. После ще ми разкажеш. Или направо ми пусни снимки.

Когато всички събличат костюмите си, аз ги взимам и оглеждам дали нещо има нужда от гладене или премахване на петна за представлението утре. Сидни ме прегръща още веднъж и излиза с Грета и останалите.

Няколко минути по-късно в стаята надниква Матю.

— Как е малката дръзка Вий?

Въпреки че коремът ми пърха, се старая да остана хладна, докато оглеждам ръкавите на едно карирано сако.

— Добре съм.

На кого му е притрябвал купон, след като двамата може да сме заедно преди вечерния ми час? Да, статусът ми може все пак да се окаже обещаващ.

— Ще ходите ли със Сид у Ашли?

— Тя — да. Аз не мога.

— Още ли си наказана? Стига, момиче, започни да учиш повече.

Той, както и повечето ми приятели, си мислят, че строгостта на родителите ми е резултат от ниски оценки. Само Сидни знае истината.

— Поне ме пускат на купона за последното представление. При условие да се прибера до полунощ.

Може би ако му пусна новината за предстоящата си свобода, ще ми помогне да намеря начин да се възползвам от нея в събота.

Той кимва към розите.

— Тя разбра ли от кого са?

Дъхът ми спира за миг.

— Откъде знаеш, че са анонимни?

Той ми смигва.

— Имам си начини. Ще се видим утре. — После поклаща глава и ме оглежда за последно. — М-мм, прекалено сладка си, за да работиш зад кулисите.

И с тези думи си тръгва.

Това ли е всичко? Един шанс да останем насаме и той си тръгва? Коремът ми се свива. И какво му пука за цветята? Старая се да не правя прибързани заключения, а да разгледам различните възможности. Може би някой негов приятел си пада по Сидни и Матю разузнава. Нещо в тона му обаче звучеше несигурно, уязвимо. Възможно ли бе той да ѝ е донесъл цветята? Тя му е партньорка в представлението, но въпреки това. Единствената ми утеха е, че дори той да си е направил труда да ѝ купи цветя, тя така и не си ги взе вкъщи.

Скърцам със зъби и вадя от чантата си малко ключе, с което да отключа шкафчето с тайното оръжие на костюмиерите: спрей със смес от водка и вода. Евтино средство за освежаване на дрехите. Мис Сантана твърди, че никога досега не е позволявала ученици да го използват без наблюдение. Доволна съм, че поне един възрастен ми има доверие, но ако мама и татко разберат, ще ѝ коства работата.

Чуват се стъпки и в стаята надниква Томи Тот, автор на декорите и ръководител на целия технически състав.

— Тази вечер мина страхотно, а?

Пръскам една тежка рокля с множество мъниста, която леко лъха на пот.

— Да. Супер гладко.

— Всички вече си тръгнаха. Когато свършиш, ще те изпратя до колата ти.

Ако имаше награда за възпитаване на учтиви деца, родителите на Томи със сигурност щяха да я спечелят. Още в пети клас, когато с него участвахме в патрула по безопасност, винаги предлагаше да носи знаците „Стоп“.

Отивам да се погрижа за костюмите на момчетата в съседната стая.

— Няма проблем, паркирала съм наблизко.

Той идва с мен.

— Добре ли си?

Сгъвам панталоните на Матю, които е оставил на един стол.

— Разбира се. Просто беше натоварена седмица.

Той протяга ръце нагоре.

— Да, ние с теб покриваме повечето от задълженията на екипа.

Да, ние сме гръбнакът. Само дето няма аплодисменти. Нито пък рози. Премигвам, за да не капне сълза, и се обръщам към него.

— Ти свърши чудесна работа, Томи. Никой друг не би могъл да проектира декорите като теб.

Сцената се трансформира от разкъсвано от войната афганистанско село в дискотека в Токио точно за една минута. Играем мултикултурна пиеса.

Той свива рамене.

— Недей да скромничиш. Заслужаваш точно толкова внимание, колкото и актьорите.

— Това, да не си в центъра на прожекторите, си има и хубавите страни.

Вдигам вежди.

— Посочи една.

— Лично пространство.

Засмивам се, но звукът прилича на нещо средно между грухтене и пръхтене.

— Това ли е хубавото?

Той пак свива рамене. Точно когато приключвам с костюмите, телефонът ми избръмчава. Съобщение от майка ми, която ми напомня, че трябва да съм си вкъщи до четирийсет минути. Въздишам.

Каишката се затяга. Изтривам съобщението и забелязвам, че Матю ми е оставил отворен сайта на „ИГРА НА НЕРВИ“. Макар да знаеше, че няма да се пробвам.

Обръщам се към Томи.

— Намираш ли ме за дръзка?

Той прави крачка назад.

— Хм, дръзка? Не знам. Но имаш силна харизма. Сецаш ли се за онзи случай в осми клас, когато измисли нови думи за училищния химн?

С това ли ме помнят? С неприличен текст, в който почти нямаше рими? Аз правя гримаса и му подавам телефона.

— Би ли се записал за тази игра?

Той я разглежда.

— Съмнявам се. Ужасно рискована е.

— Не е за мен, нали?

— Не съм казал това.

Заставам до Томи и разглеждам отново сайта. Изброени са няколко предизвикателства, с които може да се кандидатства за етапите на живо, съпроводени от изскачащи обещания за незабавна слава и видеоклип на някои от победителите от миналия месец на кинопремиера. Две от момичетата показват скъпите дрехи, спечелени от предизвикателствата. Късметлийки.

Преглеждам списъка. Повечето предизвикателства изглеждат кошмарни, но има едно, в което се иска да влезеш в кафене и да се полееш с вода, крещейки: „От студената вода се разгорещявам“. Звучи глупаво, но не толкова опасно, колкото кражбата на лак за нокти или дори инсценирането на такава. Поглеждам часовника си. „Гата-Хава-Джава“ ми е на път. Ако побързам, може и да успее. Така ще избия думата „малка“ от речника на Матю, която неизменно присъства до името ми дори в съобщенията по телефона, откакто започнахме репетициите за пиесата. Сладки, флиртаджийски работи, особено късно вечер.

Поглеждам към Томи.

— Искаш ли да направиш нещо нестандартно?

Бузите му поруменяват.

— Нали няма да кандидатстваш за тази игра?

— В никой случай. Пък и доста съм закъсняла. Но ще бъде забавно да пробваме някое предизвикателство, не мислиш ли? Само за да видим какво е?

— Хм, не точно. — Той мига начесто, сякаш контактните му лещи смятат да приключват работното си време за деня. — Нали осъзнаваш, че ще те изтипосат в мрежата, така че целият свят да те види, а тъй като предварителните предизвикателства се гледат безплатно, това значи много хора?

— Да, в общи линии това е смисълът.

Той накланя глава на една страна.

— Сигурна ли си, че си добре?

Отивам до шкафа да заключа спрея.

— Добре съм. Няма нужда да идваш с мен. Просто ми се стори, че ще бъде забавно.

— Може би — кимва той, като явно премисля идеята. — Добре. Аз ще те снимам.

А, да. Съвсем бях забравила, че някой трябва да документира предизвикателството. Грабвам чантата си и тръгвам. Чувствам се като Лара Крофт.

— Страхотно. Да вървим.

Той подтичва, за да не изостава.

— Можем да вземем моята кола.

Родителите му подариха „Ауди“ като за екшън филм за последния му рожден ден.

— Не, отиваме с моята — възразявам аз. Все пак си е моето предизвикателство.

Във въздуха се усеща влага, която липсваше по-рано вечерта. Макар да възнамерявам да се заляя с вода в кафенето, не съм в настроение за дъжд. С Томи отиваме бързо до колата ми — десетгодишно „Субару“ с волан, който дрънчи при всяко натискане на спирачките. Но си е мое и е уютно. Качваме се и аз подкарвам.

Опитвам се да си припявам на някаква хип-хоп песен по радиото, но гласът ми постоянно пресеква.

— Мислиш ли, че някой в „Гата-Хава-Джава“ ще се досети, че това е предизвикателство за „ИГРА НА НЕРВИ“?

Той гледа таблото, все едно там ще намери нещо по-интересно от евтиния плейър с малък, ръчно надписан стикер, гласящ: „НАДУЙ НА

МАКС!“

— Не мисля, че редовните им клиенти са в демографската група на играта.

Казва „демографска група“ с такава лекота, сякаш открай време работи в рекламния бизнес. Така говори баща ми. Изведнъж ми прилошава, като си спомням преbledнялото лице на татко до леглото ми в болницата преди няколко месеца; как клатеше глава и повтаряше, че поведението ми изглеждало много нетипично. Момичетата като мен не свършвали в гараж със запален двигател. Именно, отвърнах аз тогава.

Поклащам глава при тази мисъл.

— Значи ще се направя на глупачка пред един куп хора, които представя си нямат, че това е игра. Идеално.

Миналия месец един шепнещ глас зад кадър постоянно напомняше на публиката, че играчите нямат право да казват, че изпълняват предизвикателство.

Томи вдига многозначително вежди, но е прекалено възпитан, за да се изрази на глас. Вместо това ми разказва някакъв документален филм за бизнес училище в самурайски стил, в който учениците трябвало да пеят по ъглите на натоварени улици, за да преодолеят задръжките си.

— Може би това ще ти се отрази добре — заключава той.

Поглеждам го. Всъщност изглежда по-добре, отколкото съм признавала досега — не че някога бихме били нещо повече от приятели. С тази приятна външност, самоуверена нагласа и пребогати родители, вероятно ще се кандидатира за политически пост още преди десетата годишнина от завършването ни.

Изведнъж се сещам, че не съм попълнила формуляра.

— Би ли влязъл в сайта на играта, за да попълниш данните ми?

Той включва телефона си и започва да чете въпросите на глас. Давам му адреса, телефона, имейла и рождения си ден (24 декември, денят на голямото очакване). В списъка с лица за контакт в спешни случаи, което ми се струва малко прекалено като за двуминутно предизвикателство, изброявам Сидни, Лив, Юли, Томи и накрая Матю, по-скоро на шега.

Пет минути по-късно, след две обиколки около кафенето, си намирам място за паркиране на една пряка от него. Във въздуха няма и

следа от топлината от деня, което предвещава мразовито връщане към колата след предизвикателството. Ако въобще го изпълня, в което част от мен започва да се съмнява.

Връчвам якето си на Томи.

— Ще го държиш ли, за да имам нещо сухо, което да облека след това?

— Ако искаш, мога да държа и чантата ти, за всеки случай.

Кое друго момче ще помисли за безопасността на дамските аксесоари? Аз потрепервам.

— Много съобразително.

Томи хваща нещата ми нежно, сякаш се бои да не ги повреди, което не би било голяма катастрофа, предвид че купувам всичко на половин цена от „Винтидж лав“, където работя.

Влизаме в кафенето и сърцето ми започва да бие учестено, като виждам колко много хора има. Едно е да си избереш предизвикателство от списък в интернет, съвсем друго е да го изпълниш. Изпълнението... уф, това е проблемът. Като прослушването за училищната пиеса, от което избягах, или рефератите по световна история, с които се потих пред целия клас. Защо, за бога, човек като мен би решил да участва в подобна игра?

Вдишвам дълбоко и си представям как Матю целува Сидни на сцената, а аз гледам отстрани. Очевидно го правя, за да докажа нещо. Благодаря ви, часове по психология.

Томи си намира място на голямата маса в средата на заведението и оставя нещата ни. После отваря телефона си.

— В сайта пише, че клипът трябва да се предава директно, за да не можем да го редактираме. Започвам веднага, щом си готова.

— Добре.

Промъквам се отзад със странното чувство, че губя контрол над краката си. Влагам цялата си концентрация в усилието да местя оловните си крака един пред друг, сякаш се движа в басейн, пълен със сироп. Дишай, дишай, дишай. Само ако можеше изпаренията от кафето да не бяха толкова силни. Вентилацията тук е ужасна. Косата и дрехите ми ще смърдят дълго след като си тръгна. Дали мама ще забележи?

Една двойка пред мен спори дали да пият черен чай по това време, защото съдържа кофеин, а група жени пред тях засипват бариста с въпроси за калории. Бъбренето им стърже по нервите ми.

Иска ми се да им изкрещя, че хората, които се тревожат за калориите, не би трябвало да ходят по заведенията със сладки изкушения.

Махвам на един от баристите в опит да привлека вниманието му. Той само се усмихва и продължава да прави еспreso. Часовникът на стената показва 9:37. По дяволите, остават само двацет и три минути до вечерния ми час, а току-що се сетих, че преди да се прибера, трябва да върна Томи до неговата кола. Пробивам си път до бара, с което предизвиквам няколко гневни коментара. Като видят какво съм намислила, сигурно ще млъкнат. Никой не иска да се занимава с луди. В края на бара виждам кана с ледена вода и пластмасови чаши. Пълня една и тръгвам към Томи, като гледам да не я разплискам въпреки треперещите си ръце и крака.

Девет и трийсет и девет. Поемам си дъх и кимвам на Томи. Той посочва телефона си и казва нещо, което не разбирам. Няколко души наоколо смръщават вежди и ме поглеждат гадно. Томи ми се усмихва и вдига окуражително палец, което ме изпълва с огромно чувство на признателност. Нямах да успея сама. Може би и сега няма. Тялото ми не спира да трепери и едва се сдържам да не избухна в плач. Боже, каква съм лигла. Нищо чудно, че се задушавам на прослушванията.

Гледам към часовника и изведнъж преживявам тунелно зрение. Всичко около мен притъмнява. Виждам само часовника, пулсиращ като „Сърцето издайник“ на Едгар Алън По. Абсурдно е. Това е само една чаша вода и една реплика. Сид би се поляла с цялата кана, докато пее любимата си ария от „Клетниците“. Разбира се, аз не съм тя.

Сърцето ми забива все по-лудо, главата ми се замайва. Всяка молекула от тялото ми иска да избяга. Или да изпищи. Или и двете. Напомням си да дишам. След минута всичко ще свърши. Остават само няколко секунди от този ужас. Избърсвам бузата си. Часовникът вече показва 9:40 и аз прочиствам пресъхналото си гърло.

Мога ли да го направя? Въпросът сам се повтаря, докато вдигам чашата над главата си. Колкото и да е удивително, ръката ми още действа. Едва прошепвам: „От студената вода се разгорещявам“ и изливам няколко капки върху главата си.

Томи присвива очи, като че ли не ме чува.

Усилвам глас, който прозвучава по-скоро като прашене: „От студената вода се разгорещявам“ и изливам остатъка върху главата си.

Ледената вода избистря мозъка ми. Божичко, направих го. А сега стоя тук цялата мокра и повече от всякога ми се иска да съм невидима.

Една жена наблизко извиква и отскача настрани:

— Какво, по дяволите, е това?

— Извинете — казвам аз, докато от носа ми капе вода.

Знам, че трябва да направя нещо, но тялото ми е парализирано. С изключение на очите, които регистрират по милион детайли едновременно и всичките като че ми се подиграват. Полагам съзнателни усилия да разруша заклинанието и да избърша лицето си с ръка, докато някакъв тип ме снима. Поглеждам го злобно, а той ме щраква отново.

Томи оставя телефона и ме гледа с разширени очи.

— Ъ-ъ-ъ, Вий... о, боже... блузата ти...

Той сочи ужасено към гърдите ми. Поглеждам надолу, но в този момент един от баристите дотичва с бърсалка в ръка и сумти срещу локвата в краката ми.

— Аз ще подсуша — казвам и посягам да взема бърсалката. Защо не се сетих за салфетки?

Той я дръпва от ръцете ми.

— Мислите ли, че ще ви я дам? Отдръпнете се. И ако няма да консумирате нищо, моля да напуснете.

По дяволите. Все пак не съм се изплюла в блендера му.

— Извинявайте — казвам аз и бързо тръгвам към изхода.

Студеният въздух навън ме блъсва, като че ли съм скочила в езерото Вашингтон.

Томи ме настига и ми подава якето.

— Обличай го веднага!

Поглеждам блузата си на светлината на уличната лампа и дъхът ми спира. Защо не се сетих по-рано, че е от бял памук? А сутиенът ми — от тънка коприна? Като отговорник по костюмите, работещ почасово в магазин за дрехи, би трябвало да съм наясно с ефекта от изливане на вода върху тези тъкани. Все едно бях по мокра фланелка. Заснета на видео.

О, божичко, какво направих?

2

Грабвам телефона от Томи.

— Изтрий клипа!

— Не мога. Беше предаване на живо.

Вдигам якето пред гърдите си.

— Защо не спря, като видя какво става?

Той потрива врата си.

— Бях толкова зает да те държа в кадър, че не забелязах, докато не оставих телефона. Не се паникьосвай. Нещата изглеждат различно на филм. Може осветлението и лошата разделителна способност на камерата да се окажат в твоя полза.

Лицето му обаче изразява съмнение.

— Можем ли да проверим?

Защо не бях с розовия сутиен, с допълнителната подплата?

— Не, телефонът ми не пази копие от видеочатове. Заемат прекалено много памет.

Качваме се в колата ми и аз се мъча да облека якето си, обърната с гръб към него. Въпреки че ми се иска да остана там и да измисля решение, все едно такава има, след петнайсет минути трябва да си бъда вкъщи. Паля двигателя, надувам парното докрай и потеглям бързо към театралната зала.

Томи гледа телефона си.

— Може би има начин да оттеглим клипа ти.

— Да, направи го! Кажим им, че не съм съгласна!

След няколко минути той се покашля.

— Пише, че всички подадени материали са тяхна собственост. С регистрацията си за играта им даваш правата върху клипа.

Удрям по таблото.

— Пфу!

Повече не разговаряме, докато стигаме до паркинга.

— Не забравяй, че там има хиляди клипове, повечето от които вероятно са много по-зле от твоя — казва той, преди да слезе. —

Хората са готови на какви ли не лудости, за да ги изберат за кръговете на живо.

— Дано да си прав. Само че след девет минути трябва да съм си вкъщи или... е, просто трябва.

— Обещавам да не казвам и дума.

Той слага ръка на сърцето си и затваря вратата.

Преглъщам и бързо потеглям. Как може да съм толкова глупава? Аз не съм безразсъдна. Стеснителна, трудолюбива, лоялна — все такива скучни козирогски качества — това съм аз.

Карам като луда, което също е ново за мен. Но пак не е достатъчно. Влизам в коридора между гаража и къщата с две минути закъснение.

Мама ме чака като на контролно-пропускателен пункт.

— Къде беше?

— На пиесата. Имахме малък проблем с мивката в съблекалнята и се измокрих. Опитах се да се изсуша, колкото можех по-бързо. Съжалявам, че малко закъснях.

От подобни лъжи ми се повръща, но ако ѝ кажа истината, няма да стане по-добре за никого.

Тя ме гледа строго отвисоко.

— Обеща да се прибереш до десет.

— Мамо, моля те. Случи ми се злополука.

Веднага осъзнавам грешката си. Родителите ми все още преглъщат трудно думата „злополука“, макар да са минали пет месеца.

Татко идва от кухнята.

— Всичко наред ли е?

На кой друг гимназист родителите го чакат в десет вечерта?

Загръщам се в якето и пригласявам косата си.

— Да, само малко се измокрих на мивката. Съжалявам.

Гласът на татко звучи леко, но изражението му далеч не е такова.

— Защо не се обади?

— Мислех, че ще се върна навреме. Но уцелих твърде много червени светофари.

Има ли начин да проверят светофарите по пътя и да разкрият лъжата ми?

Татко застава до мама. Аз стоя на няколко крачки пред тях и копнея да сваля мокрите си дрехи. Тя поглежда към него, той към нея.

Скръствам ръце.

— В момента всичките ми приятели са на купон. Аз трябваше да излъскам костюмите и да се справя с повредената мивка. Не мислите ли, че това е достатъчно наказание за две минути закъснение?

Те пак се споглеждат, после татко въздъхва.

— Добре. Вярваме ти.

Отново ме пробожда чувство за вина, но в крайна сметка не съм направила нищо лошо. Е, ако не се брой това, че се показах гола пред кой знае колко зрители.

— Благодаря. Трябва да си лягам. Утре съм на училище.

Притаявам дъх с надеждата да не съм преиграла с тази проява на отговорност.

— Лека нощ, милинка — пожелават ми двамата в хор и един след друг ме прегръщат. Понякога си мисля, че щеше да бъде много по-лесно, ако не бях единствено дете. Дали е твърде късно да си родят още едно? Уф, стига съм мислила глупости.

Качвам се горе и докато се приготвям за сън, в съзнанието ми се връщат събитията от изминалата вечер. Надявам се Томи да се окаже прав и клипът ми да се изгуби сред лавината от други материали. Въпреки това цяла нощ се мятам в леглото и в пет сутринта се отказвам от опитите да заспя. Имам два допълнителни часа, за да се подготвя за училище, така че мога да наваксам с домашните или да свърша нещо друго продуктивно. Вместо това първото, което правя, е да грабна телефона си. Не, момент, на компютъра ще стане по-бързо. Сядам на бюрото и с треперещи ръце включавам лаптопа си.

Отнема ми няколко минути да стигна до сайта на играта и да схвана системата им за подреждане на клиповете. Щракам върху съответните бутони, а междувреме се появяват реклами, които ми напомнят, че при първата „ИГРА НА НЕРВИ“ едно момче е спечелило пътуване до Италия, за да тренира една седмица с отбора за Обиколката на Франция, а едно момиче е получило интервю за работа в MTV. Показват снимки на усмихнатите победители. Мисля си, че може би не е зле като за една нощ на ужас.

Докато разглеждам сайта, настроението ми се подобрява. Кандидатствали са над пет хиляди души от цялата страна. Утре, в събота вечер, организаторите ще изберат състезатели от дванайсет града за кръговете на живо. Миналия път взеха най-добрите участници

в кръговете на живо и изпратиха половината на кръга за голямата награда в Ню Йорк, а другата половина — в Лас Вегас, където играха за всичко или нищо.

Става ми почти весело, когато забелязвам, че предизвикателството в кафенето е с най-малко участници. Вероятно защото изглежда лесно, което се равнява на скучно. Идеално. Отварям категорията и преглеждам клиповете. Изведнъж сърцето ми спира пред познат образ.

На снимката се вижда лицето ми, изкривено от срам и лъщящо от вода. Малкият брояч отдолу показва над осемдесет коментара — над два пъти повече от всяко друго видео в тази категория.

Поемам си дълбоко въздух и щраквам върху кадъра, за да видя клипа. Ето го болезненото изражение на лицето ми, докато местя поглед от часовника на стената и камерата на Томи. Чувствам се като идиот. Така изглеждам и на екрана. Защо реших, че е добра идея да изпълня някакво си предизвикателство? Защото Сидни получи цветя, а аз не? Абсурдно е. Би трябвало отдавна да съм свикнала с такива неща.

„Ето го най-милото, най-разумното момиче, което познавам — разказва гласът на Томи, — и то е на път да направи нещо много далеч от зоната си на комфорт. Дали ще стигне до край?“

Не знаех, че Томи е коментирал. Защо го е направил? Видео образът ми се колебае, като че ли му отговаря: „Не, по дяволите“. За миг ме обзема надежда, че всичко е било странен сън. Но момичето на клипа излива водата върху главата си и плюе.

Коментарът на Томи е лаконичен: „О-о“.

После на екрана се вижда едно много мокро момиче със съвсем малки гърди под прозрачната блуза. Това, от което най-много се страхувах.

Преглеждам коментарите и усещам как ми прилява. Един от тях гласи: „Хубави стафиди!“ Това ми стига. Затварям лаптопа и се гмурвам обратно в леглото, завита през глава.

Час по-късно получавам съобщение на телефона си. Не му обръщам внимание. На следващото също. Възможно ли е приятелите ми да са видели клипа? Заравям се още по-дълбоко в чаршафите.

В седем и половина мама чука на вратата.

— Миличка, добре ли си? Ще закъснееш.

— Добре съм, почти съм готова — лъжа аз.

— Може ли да вляза?

— Чакай малко.

Бързо нахлузвам джинси и блуза и отварям вратата, сподавяйки прозявката си.

Мама наднича в стаята през рамото ми, все едно търси лула за крек.

— Снощи направих супа с аспержи. Искаш ли да си вземеш за обяд?

— Звучи чудесно. Благодаря.

Веднага щом затварям вратата, се втурвам към телефона си. Съобщенията от Сидни и Лив са за купона снощи и като цяло в смисъл че им се иска да съм била там. Последното обаче е от Томи: „Обади ми се!“

Правя го и когато той вдига, казвам:

— Видях го. Ужасно е. И защо ти беше да коментираш?

Не че ми пука, но е по-лесно, отколкото да го питам какво мисли за гърдите ми.

— Само се опитвах да го направя по-забавно и да ти дам оправдание — нали се сещаш, за всеки случай.

— В случай че ме хване шубето?

— В случай че размислиш. Няма нищо срамно в това.

Потривам слепоочието си.

— Е, добре, благодаря. Както и да е, твоите коментари бяха много по-мили от това, което хората са писали за клипа. Видя ли колко са гадни някои?

Той се покашля.

— Не им обръщай внимание. Положението не е толкова зле, колкото ти се струва. Някои от клиповете, в които си показват задниците, имат по триста коментара.

— Няма ли начин да ги принудя да го свалят? Имам предвид, че формално погледнато е незаконно да притежават клип с непълнолетно момиче и да показват... гърдите му?

— Изглежда никой няма нищо против голите задници. Освен това организаторите са дали само формуляр за кандидатстване и видео линкове, така че няма как да се свържеш директно с тях. Дори не мога да ги проследя по хостинга; вероятно са базирани някъде в чужбина и скачат от сървър на сървър.

Прокарвам ръка по челото си.

— Благодаря ти за усилията, Томи.

— Ако ние не кажем на някого, вероятно никой познат няма да види клипа. А след кръговете на живо утре вечер всички ще насочат вниманието си другаде.

Иска ми се да му вярвам. Думите му звучат логично, а гласът — успокояващо.

— Добре, значи случилото се в „Гата-Хава-Джава“ си остава там.

— Точно така.

Благодаря му и затварям. По целия път към училище ръцете и краката ми треперят, но когато стигам, всички изглеждат, както обикновено. За първи път се радвам на политиката на директора да не се ползват телефони в училище, освен за спешни случаи. Целия ден се държа така, сякаш всичко е наред, а към обяд успявам напълно да забравя паниката.

Следобед се разминавам с Томи до неговото шкафче и прошепвам:

— Дотук добре.

След училище бързо написвам домашните си, хапвам рано за вечеря, макар да нямам апетит, обещавам на мама да се прибера навреме. Тръгвам за театъра към пет часа, а когато стигам там, всичко жужи от вълнение преди представлението. Първият ми импулс е да отида в будката за осветлението, за да се видя с Томи, но Сидни дотичва да ми покаже благоприятен отзив за пиесата, в който пише, че гимназията „Чинук“ има няколко потенциални звезди. Текстът е съпроводен от голяма снимка на Сидни, зашлевяваща Матю.

Очите ѝ блестят.

— Много обичам тази сцена!

Матю идва при нас и потрива буза, като че ли още го боли.

— Струва ми се, че я обичаш твърде много.

Вглеждам се в лицата им, търся признаци на химия помежду им. Не откривам нищо в погледа на Сид, докато се отправя към женската съблекалня. Матю се заглежда след нея само за миг, после се обръща отново към мен.

— Готова ли си да ме гримираш, малка Вий? — потупва ме той по носа.

— Разбира се.

Грабвам кутията си с козметика и отивам с него в мъжката съблекалня, в която няма никой друг, освен нас.

Изваждам фон дьо тена и наливам чаша с вода от чешмата. Матю прибира косата си с лента, а аз навлажнявам една гъбичка и се залавям за работа. Докато се въртя около него, той слага ръка на бедрото ми. Мога да се закълна, че усещам топлината от дланта му през плата на дрехите.

— Липсваше ми снощи при Ашли — казва той дрезгаво.

Никога досега не е споменавал, че му липсвам. Може би бъдещето ми е по-обещаващо, отколкото си мислех.

— Да, много гадно, че не успях да дойда. Но бездруго беше през учебната седмица. Утрешният купон ще бъде по-готин.

— Сигурна ли си, че не можеш да излезеш тази вечер? Поне за кафе или нещо такова?

Той притиска ръка към бедрото ми.

Кафе? Усещам стягане в гърдите. Няма начин да е видял клипа, нали?

— Бих искала, но ще се видим утре, нали?

Пръстите ми започват смутено да поставят контурите на крема отстрани на носа и челюстта му.

Иска ми се да го разпитам за този внезапен интерес към кафето, но влизат няколко момчета и се скриват зад завесата, за да се преоблекат. В помещението се стичат все повече хора и докато работя по лицето на Матю, нямам никаква възможност за по-личен разговор. Когато приключвам, вече ме чака опашка от актьори. После се прехвърлям в женската съблекалня, за да довърша последните щрихи по лицата и косите на момичетата, защото повечето са свършили основното сами. Трябва да побързам, за да дръпна завесата за първо действие. Добре би било да сложат друг човек за това, но екипът по декорите и специалните ефекти е зает със сложната подготовка на сцената с афганистанското село.

Заставам отстрани, за да се уверя, че всички изглеждат точно така, както трябва, след което се връщам, за да оправя гримовеите си. Ашли и Рия си шепнат в женската съблекалня, но когато влизам, млъкват. Не че сме най-добри приятелки, но досега никога не са се държали така в мое присъствие.

Събирам гъбите за грим, които трябва да се стерилизират.

— Вчера май всички сте си прекарвали страхотно. Жалко, че родителите ми не ме пуснаха.

— Разбирам — кимва Ашли и си пръсва още лак за коса, въпреки че по главата ѝ има повече, отколкото по декупаж. — Хм... всичко наред ли е, Вий?

Раменете ми се сковават и ми се повдига от въпроса ѝ. Същият въпрос, с който ме обстрелваха преди пет месеца след едноседмичния ми престой в болницата. Отговарям автоматично:

— Всичко е идеално. Защо питаш?

— А, няма причина, просто изглеждаш малко уморена.

Чудесно: кодовата реплика на хората на средна възраст, когато всъщност искат да кажат: „Изглеждаш остарял“.

— Май трябва и аз да си сложа сценичен грим — засмивам се аз насила и отивам в мъжката съблекалня.

Там Джон и Макс ме поглеждат със странни усмивки. Въобразявам ли си? Параноясвам, нали? Те винаги се хият така. Без повече да ги поглеждам, си прибирам нещата и се отправям към аварийния изход, който за щастие е свободен, благодарение на строгите закони за тютюнопушенето в Сиатъл.

Изваждам телефона си и влизам в сайта на „ИГРА НА НЕРВИ“. Под клипа ми има сто и петдесет коментара. Стиска ли ми да ги прочета? Част от мен е вкаменена от ужас, но една друга малка част се чувства поласкана от това внимание. Е, не толкова, че да прочета коментарите, затова превключвам на любимия си сайт за пазаруване и слагам няколко луксозни продукта за коса в списъка си с желания, въпреки че всъщност ми трябва хубава подстрижка.

Треперя от студ, но не ми се влиза вътре, за да пусна завесата за антракта. Не може ли някой друг да го свърши вместо мен? Разбира се, все пак ще го направя. Аз съм отговорен човек, каквото и да мислят родителите ми в момента.

Поемам си дълбоко въздух, влизам вътре и бързо отивам зад кулисите. Веднага щом действието свършва, пускам завесата и се запътвам отново към пожарната стълба, но Сидни ме настига.

— Трябва да поговорим.

Опа. Аз не спирам, но тя излиза навън с мен и ме дърпа за ръката.

— Матю току-що ми прошепна, че ще участваш в „ИГРА НА НЕРВИ“. За какво говори?

Оставам без въздух. Облягам се на грапавата тухлена стена.

— Добре, само не откачай. Просто ми беше смачкано, задето не можах да дойда на купона на Ашли снощи. И изпълних едно малко предварително предизвикателство.

Тялото ѝ сякаш се отделя от земята.

— Какво?!

— Знам. Беше глупаво. И не се получи добре. Трябваше да се поля с вода, обаче от това блузата ми стана прозрачна и... боже, такава каша забърках.

Захлупвам лице в шепите си.

Тя присвива устни.

— Стига. Сигурно не е чак толкова зле. Ще го оправим. Къде е телефонът ти?

Посочвам джоба си с лакът, без да свалям ръце от лицето си. Тя го изважда и чувам как натиска клавишите. Разбира се, тя знае точно къде да гледа, защото отдавна си мечтае за „ИГРА НА НЕРВИ“. За миг изпитвам задоволство, че съм направила нещо, което Сид е искала. То обаче бързо е изместено от мисълта, че тя никога не би била толкова глупава да остави нещата да свършат по този начин.

— Кое предизвикателство си избра? — пита тя.

— Кафенето — казвам аз през пръсти.

Още щракане.

— О, виждам.

Отпускам ръце.

— Казах ти.

Изражението ѝ е сериозно.

— Е, да спрем и да помислим.

Освен че е руса и красива, Сид е абсолютна отличничка.

— Няма какво повече да мисля. Искам да се прибера вкъщи.

— Бягството само ще влоши нещата. Освен това на клипа не се вижда кой знае какво. Не си гола. Може да преобърнем положението в твоя полза. Сума знаменитости са започнали кариерата си след изтичане на секс записи.

— Само че моите амбиции за кариера не включват риалити шоута.

— Да, но въпросът е, че тези момичета са успели, защото са ходели с високо вдигната глава. Така че първо на първо, не се извинявай. Просто, когато някой спомене за това, се усмихвай и вдигай рамене в стил: Хехе, може да се случи на всеки.

Взимам телефона от ръцете ѝ и прехвърлям набързо коментарите. Не се учудвам, когато стигам до този на Матю: МАЛКА ВИЙ, НЕ ЗНАЕХ КАКВО СЕ КРИЕ В ТЕБ!

Прекрасно. Затварям сайта и проверявам съобщенията си. Намирам няколко от приятели с тема: „Мамка му“ и от познати с множество удивителни и въпросителни. Има едно от момиче, което никога не съм чувала. Темата гласи: КУРВА. Как е намерила адреса ми? Изтривам съобщението и изключвам телефона.

Сид стои на вратата.

— Готова ли си?

— Така изглежда.

Опитвам се да вървя с вдигната глава към женската съблекалня. С периферното си зрение виждам как всички се обръщат към мен.

Когато влизаме в стаята, Сидни оповестява:

— Най-добрата ми приятелка се оказа достатъчно смела за „ИГРА НА НЕРВИ“!

Отначало другите момичета изглеждат смаяни, но когато ме поглеждат и аз се усмихвам и свивам рамене, те избухват в смях и вдигат длани да ме поздравят с „дай пет“. Сериозно ли? Питат ме дали съм се притеснявала, дали номерът с прозрачната блуза е бил нарочен и прочее, и прочее. Аз отговарям искрено, като ги гледам в очите и не се свивам засрамено. Колкото повече говоря, толкова по-добре се чувствам.

Матю влиза с похотлива усмивка.

— Ей, момичето от кафенето! За мен с двойна сметана.

Позволявам му да ме прегърне здраво, борейки се със смущението си.

— Казах ти, само за сцена си — прошепва той в ухото ми.

После се отдръпва, вади телефона си и пуска клипа.

Всички се скупчват да гледат. Аз се смея заедно с тях, макар че ми се ще да го спре. Високо вдигната глава, високо вдигната глава. За щастие, тази престорена самоувереност в лицето на катастрофата става

все по-лесна. След второто пускане на клипа в стаята влиза Томи с озадачено изражение на лицето.

Матю вдига телефона.

— Ей, пич, видя ли предизвикателството на Вий?

— Гласът на клипа е неговият — казвам аз на всеослушание.

Всички вдигат учудено вежди, а Матю го тупва по гърба.

— Браво на теб! Гледай ти, екипът зад кулисите излиза на сцена!

Смеем се, а Матю пуска отново клипа. Томи ме поглежда въпросително. Аз само свивам рамене. Слава богу, лампите премигват, за да дадат знак за края на антракта.

На излизане от стаята дръпвам Матю настрани.

— Между другото, как намери клипа ми?

Той вдига рамене.

— Изпратиха ми го.

После се отдалечава.

Стоя сама в средата на съблекалнята и дишам тежко като след маратон. Защо от „ИГРА НА НЕРВИ“ са изпратили клипа ми точно на Матю. Изведнъж ми проблясва. Бях дала името му в списъка с контакти. Странно, че не са го изпратили на Сид или Томи.

Колкото и да ми се иска да изляза пак на пожарната стълба, правя всичко по силите си да се държа нормално и да стоя зад кулисите, откъдето да произнасям репликите заедно с актьорите. Шоуто трябва да продължи. И то продължава — гладко като предишната вечер. Когато настъпва момента за целувката на сцената, си представям, че Матю прегръща мен в обятията си. И съм сигурна, че в мига, преди устните им да се срещнат, той гледа право към мен. Хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три и те се разделят. Може би утре на купона ще дойде и моят ред.

След представлението приятелките ми Лив и Юли идват зад кулисите, за да поздравят всички и да ме видят с очите си, убедена съм в това, след като и двете са ми изпратили поне по пет съобщения с въпроси за клипа, който са получили от „ИГРА НА НЕРВИ“. Уверявам ги, че само съм се позабавлявала и всичко е наред. Включени в програмата за надарени ученици, и двете са по-скептични от останалите ми приятели, но не упорстват по темата. Засега.

— Искаш ли да се помотаеш с нас, преди да се прибереш? — пита Лив.

— Бих искала, но докато стигнем до вас, ще имам само десет минути и ще трябва да тръгна към къщи. Ще дойдете утре, нали?

Те са автори на рекламните плакати за представлението и на блестяща статия в училищния вестник, което им дава достъп до купона за последната вечер.

— Лив ме вбесява, но да — засмива се Юли.

Тя вдига ръце над високото си, стройно тяло, облечено в протрити джинси и пуловер. Ако има човек, когото да ми се иска да преобрази, то това е тя. С подходящото облекло и грим може да мине за сестра на Сид. Като изключим факта, че е толкова срамежлива, колкото Сид е отворена. Двете с Лив отиват да поздравят останалите, а аз се захващам да оправям костюмите.

Матю идва при мен, отпуска се на стола за грим и ме гледа изпитателно.

— Какво ще кажеш да си изпуснеш вечерния час? Може да ти направя още някой клип.

— Ха! Ако закъснея, наказанието ми ще стане завинаги. Но имам още трийсет и пет минути. Може да се помотаем тук дващестина.

Той поглежда телефона си.

— По дяволите, нямаме време дори за бира.

— Всъщност не ни е нужна, нали?

Той избърсва чело.

— На теб може би не, малка Вий, но аз съм жаден. А дващест минути не стигат.

— Най-вероятно.

Приятелите му се сборичкват на вратата и го викат:

— Хайде, пич!

Той става и ме целува по челото.

— Нямам търпение за купона утре. Трябва да сложим табелка „Не безпокойте“ на съблекалнята, какво ще кажеш?

Леле. Чудя се дали неговите намерения не са малко по-разгорещени от моите, но казвам само:

— До скоро.

Сменила корсета с минирокля, под която се показва голяма част от костюма ѝ, Сидни се връща, следвана от Лив и Юли.

— Мисля, че имаше голям успех.

— Благодарение на вас. Приятно изкарване.

Въпреки че няма планирани купони, все пак е петък вечер.

Тя присвива устни.

— Ще бъда много щастлива, когато наказанието ти свърши.

— Само още един ден.

Тя размахва пръст.

— Внимавай тогава. Без повече предизвикателства!

— Шегуваш ли се? Бездруго трябва да се прибирам.

Тя ме прегръща, Лив и Юли също. После, също като предната вечер, оставам сама да оправя гримове и костюмите. Когато приключвам, сядам, за да прочета няколко десетки съобщения на телефона си. Повечето за мое учудване са доста ласкателни.

Към края попадам на едно от „ИГРА НА НЕРВИ“. Изкушавам се да го изтрия, но какво пък толкова? Може би искат да ме поздравят, съм привлякла толкова много внимание към скучното наглед предизвикателство.

Когато отворям съобщението, сърцето ми подскача:

ЗДРАСТИ, ВИЙ!

ТИ СЪБРА МНОГО НОВИ ПОЧИТАТЕЛИ!

БИХМЕ ИСКАЛИ ДА ТЕ ПОКАНИМ ЗА
СЛЕДВАЩОТО КВАЛИФИКАЦИОННО
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО, КОЕТО ОПРЕДЕЛЕНО СИ
ЗАСЛУЖАВА! ВИЖ ПО-ДОЛУ.

Щраквам на линка, на който се вижда снимка от клипа ми в кафенето, само че са редактирали образа ми и сега нося секси обувки, които бях качила в страницата на „Това-Съм-Аз“ преди няколко седмици. Гледай ти. За да се купят в кафяво, се чака три месеца, а тези са лимитираната фламинго серия. Организаторите на играта явно имат сериозни връзки. Как са разбрали, че ги искам? Нима някой им е дал достъп до страницата им?

Дочитам съобщението.

ЗА ДА СПЕЧЕЛИШ ОБУВКИТЕ, ТАЗИ ВЕЧЕР
ОТИДИ ПАК В КАФЕНЕТО. В 9:40 ЩЕ ВЛЕЗЕ ИЪН

(ВИЖ СНИМКАТА). ПОИСКАЙ ДА ТЕ ЧЕРПИ ЛАТЕ. ДОКАТО Е НА ОПАШКАТА, ЗАСТАНИ В СРЕДАТА НА ЗАВЕДЕНИЕТО И ЗАПЕЙ „СТО БУТИЛКИ БИРА НА СТЕНАТА“ СЪС ЗАТВОРЕНИ ОЧИ, ДОКАТО НЕ ТИ ДОНЕСЕ КАФЕТО.

Какво? Защо им е да се връщам в същото кафене, в което се изложих така? От друга страна, какъв по-добър начин да се изложи още повече? Все едно, не мога да го направя. Край на предизвикателствата. Обещах на Сидни.

Обаче тези обувки...

Пък и всичко в крайна сметка се нареди, нали така? И в това предизвикателство няма вода. Само трябва да пея и да се видя с някакъв тип. Така съм потънала в размишление, че не забелязвам Томи, докато не застава до мен. Показвам му телефона си.

— В никакъв случай — заявява той.

Поглеждам часа на телефона си.

— Ако тръгна сега, може и да успея.

Той подскача на пръсти, като че ли краката му са изтръпнали.

— Ако наистина искаш да участваш в „ИГРА НА НЕРВИ““, запиши се утре за Наблюдател.

— Защо да си плащам да гледам, ако може да ми плащат, за да играя? Достатъчно съм гледала цял живот.

А и така силно искам тези обувки, че усещам миризмата на кожата им.

Гледаме се като каубои в уестърн. Двама кльощави каубои, които не биха могли да заредят пистолет или да яхнат кон, ако ще и животът им да зависеше от това. Но колкото повече мисля за предизвикателството, толкова повече си казвам: „Защо пък не?“

Томи явно е усетил накъде отиват нещата, защото казва:

— Е, щом не мога да те разубедея, ще дойда като оператор и бодигард.

Сподавям смеха си. Сигурно е по-добре да имам бодигард компютърен гений, отколкото никакъв. Може би. Пък и все някой трябва да заснеме предизвикателството. И двамата сме добър екип.

— Този път обаче ще отидем с двете коли, за да се прибера по-бързо вкъщи — казвам аз.

Докато подтичвам към паркинга, следвана от Томи, отварям един линк и бързо попълвам новия формуляр, с който се съгласявам с цял списък от условия. Преглеждам и ги отбелязвам едно по едно, после прибирам телефона си. По врата ми се стича пот.

— Как мислиш, дали баристите ще повикат полиция, като ме видят отново? — питам Томи, преди да се кача в колата си.

Той се намръщва.

— Може би не веднага.

По някаква причина отговорът му ме размива. Ще се наложи „Не веднага“ да ми стигне.

3

Паркирам в 9:36 и по пътя към кафенето поглеждам телефона си, за да видя снимката на партньора си в предизвикателството, Иън. Дълга тъмна коса, настойчиви очи, тъмни като косата, остри скули. С една дума, секси.

Значи трябва да позволя на готиното момче да ме почерпи кафе и да пея, докато чакам? С първото ще се справя, но как ще пея пред публика? Започва да ми се струва, че по-добрият избор е да се прибера къщи. Няма да получа обувките, за които си умирам, но няма да умра от срам. Напомням си, че все пак предната вечер съм изпълнила едно предизвикателство. И имам почитатели. Добре де, вероятно пияни смотаняци, които нямат какво да правят, освен да разглеждат хиляди клипове и да си пускат тези с голи деколтета на забавен кадър, но все пак почитатели.

Иън не се вижда в кафенето, затова тътря крака след Томи, докато той намира свободно място в центъра на заведението. Влетяват няколко момчета по сандали с чорапи и като че ли се оглеждат за мен. После си намират маси наблизко, като през цялото време гледат към мен. Отстрани изглеждат като обикновени сиатълски младежи, въоръжени със смартфони и без усет за мода. Когато насочват телефоните си към мен, разбирам, че това са Наблюдатели, изпратени от организаторите, за да заснемат предизвикателството ми. О, мамка му. От друга страна, логично е онези да искат да видят как реагират играчите под напрежение пред публика на живо. Коремът ми се свива. Така реагирам аз.

Кърша ръце и подскачам на пръсти, забола поглед в земята. През няколко секунди рискувам да вдигна очи към вратата. Къде е Иън? В съобщението се казваше 9:40. Дали организаторите са разбрали за вечерния ми час, също както за обувките? Сигурна съм, че съм се оплаквала от затворническата си присъда в „Това-Съм-Аз“, така че ако са виждали страницата ми, знаят не само това, но и много други неща. Е, какво пък толкова, да не е тайна?

Струва ми се, че стоя така и чакам вече цял час, макар да са минали само две минути. В този момент влиза Иън. Очевидно веднага ме разпознава, но не казва нищо. Зад него върви високо момиче с телефон в ръка, което бърза да заеме мястото си на няколко метра встрани. Явно и той се движи с бодигард.

Иън спира пред мен и аз скръствам ръце. Снимката му не показваше гладките матови бузи, нито небрежната походка с изтърканите джинси. Но ще умре ли, ако се усмихне?

— Здравсти — казвам аз. — Трябва да ме черпиш лате. Най-много обичам с лешник.

Това достатъчно примадонско ли е?

Той свива устни.

— Е, и?

Моля? Нали това е и неговото предизвикателство? А може би кодовата дума е била „поискай“.

Изправям се колкото мога повече в балеринките си и отмятам коси.

— Какво искаш да кажеш? Искам лате. Веднага.

Той се приближава и аз извивам шия, за да го гледам в очите.

— За кого ме взимаш?

Стъписвам се.

— Не си ли Иън?

Гласът ми прозвучава като в анимационен филм.

— Да.

— Аз съм Вий.

Той отново присвива устни.

— От какво е съкратено?

Е, това вече е тайна.

— Има ли значение?

— Съмнявам се — свива рамене той, но все така не отива да ми купи лате.

Въздъхвам дълбоко.

— Добре. Явно и двамата ще загубим. Освен ако твоето предизвикателство не е да се държиш като кретен.

Понечвам да се отправя към вратата, но той ме хваща за ръката.

— Какво, отказваш ли се?

Поглеждам го. Какви игрички играе?

— Ще ме почерпиш или не?

— Достатъчно важно ли е за теб?

Колкото чифт жестоки обувки, идиот такъв.

— Какво намекваш?

Той се навежда към мен.

— Моето предизвикателство зависи и от теб.

Хм.

— В смисъл?

— Ти трябва да заявиш, че съм страхотен любовник. Говори толкова тихо, че едва различавам думите.

— Моля?

— Трябва да ми кажеш, че съм страхотен любовник. На висок глас.

Това наистина ли е част от предизвикателството му? Или се майтапи с мен? Може би предизвикателството му е да се помайтапи с мен. Но какво ще правим, ако му кажа, че е страхотен любовник, а той все пак не ми купи лате? Тогава той ще е изпълнил своето предизвикателство, а аз моето — не. А възможно ли е неговото предизвикателство да е да осуети моето? Божичко, само две предизвикателства и главата ми вече бръмчи от конспирации. Това ли е замисълът?

Слагам една ръка на кръста, а другата протягам към гърдите на Иън, както съм виждала Сидни да прави, когато иска да наблегне на думите си.

— Нареди се на опашката за лате. Когато поръчаш, ще кажа на цялото кафене, че си страхотен в леглото.

Той се вглежда за секунда в мен, като че ли се бори със собственото си недоверие.

— Става.

Той се нарежда на опашката. Изпълва ме задоволство, докато изведнъж не се сепвам, осъзнала, че най-лошото тепърва започва. Вдишвам дълбоко и затварям очи, за да не гледам ухилените физиономии наоколо. Главата ми отново се замайва и сърцето ми започва да бие на пресекулки. Това ли е паниката? На тъмно е много по-гадно. Винаги съм мразила тъмнината. Въображението ми рисува какви ли не страхотии. Ами ако предизвикателството на някой друг е да ме удари по главата? Или да ми вдигне полата? От това чувство на

уязвимост очите ми се пълнят със сълзи. По дяволите, сега пък плача пред всички. Страхотно шоу за „ИГРА НА НЕРВИ“. Обзема ме гняв, който надвива над паниката. Добре. Не се ядосвай и пей. Отварям уста и за моя изненада от нея започват да излизат думи. Треперещо и фалшиво, но все пак е пеене.

Изпявам първия стих и се сецам за друг проблем. Със затворени очи не мога да видя дали Иън наистина поръчва. Как ще разбере кога да изкрещя, че е велик любовник? Ако го направя прекалено рано, дали ще се откаже от латето? Продължавам да пея, впила нокти в дланите си.

От всички посоки се чува смях. Може би предизвикателството на Иън е било да излее еспресо върху главата ми? Потръпвам, усетила нечие присъствие на сантиметри от себе си.

— Той току-що ти поръча кафето — прошепва Томи и пъха кърпичка в ръката ми.

Идва ми да го прегърна.

— Благодаря ти — казвам аз между стиховете и избърсвам бузите си. Едва тогава се замислям защо сама не погледнах и как Томи е разбрал, че няма да го направя.

В гърдите ми припламва искра надежда. Предизвикателството е почти изпълнено. Въпреки че остава да помогна на Иън да завърши неговото. Освен ако аз не се окажа гаднярката, която отстъпва от думата си. Разбира се, няма да го направя. В сърцето си съм козирог.

Стисвам още по-здраво очи и извиквам:

— Ти си най-добрият мъж в леглото, когото познавам, Иън!

От всички страни избухва смях. Аз подхващам отново песента за бирата с пламнали бузи.

Когато стигам до шейсет и три бутилки на стената, усещам друго присъствие.

— Ето лате за най-удивителното гадже — чувам гласа на Иън.

После запява „Красиво момиче“ с приятен тенор, който би му спечелил главна роля в училищната пиеса.

Отварям очи и взимам горещата чаша от ръката му, докато той ми изнася серенада. Да ти пеят на публично място е почти толкова смущаващо, колкото сам да пееш. Едно от момчетата, които ни снимат, вдига палец. Момичето, което влезе в кафенето след Иън, снима и се смее. Други две момичета пишат нещо на телефоните си. Дали ни

оценяват? Извиквам мислено вътрешната си Сидни и им махвам театрално, макар да нямам намерения да кандидатствам за кръговете на живо. Искам само тези обувки. Които си заслужих.

За щастие песента най-после свършва. Отдъхвам си. Край и на това предизвикателство.

Вдигам чашата си към Иън.

— Браво!

Той се покланя театрално към Наблюдателите и най-вече към момичето с вид на фотомодел, което вероятно е приятелката му. После се усмихва. Леле! Лицето му напълно се променя. Зъбите му са идеално бели и равни, а трапчинките в бузите — така дълбоки, че можеш да пхнеш дребни монети в тях.

Томи се приближава със стиснати зъби и поглежда към Иън.

— Девет и четирийсет и девет е.

Обръщам се към Иън.

— Трябва да бягам. Благодаря за латето и за песента.

Той махва на момичетата, които още пишат на телефоните си.

— Съжалявам, че се налагаше да се държа като задник. Част от предизвикателството беше първо да те ядосам, а после да те помоля да извикаш онази глупост за страхотния любовник.

— Радвам се да чуя, че всъщност не си такъв.

Той се взира в мен, като че ли се опитва да разбере какво всъщност се върти в главата ми, но нещо не му се връзва.

— Ти разби предизвикателството. Впечатлен съм.

Надувам се. Наистина го разбих, а?

— Ти също.

Баристът, който чисти снощи след мен, ни гледа свирепо. Знак да напускаме сцената.

— Късмет, Иън! — пожелавам му аз и бързо излизам с Томи навън.

Лъхва ме студен въздух, но за разлика от предната вечер ми се струва освежаващ, а не спиращ дъха. Успях! Успях! Докато тичаме към колата и се смеем, едва не изгубвам една от балеринките си, което би било напълно в реда на нещата, предвид че се чувствам като Пепеляшка след бала.

4

Томи клати глава, сякаш не може да повярва, че съм го направила.

— Поздравления.

Подскачам по тротоара. Кога за последен път съм подскачала така? В първи клас?

— Благодаря ти за подкрепата, Томи. Нямах да успея без теб. Ако беше момиче, щях да ти давам обувките.

Усмивката му избледнява.

— Хм... благодаря?

— Знаеш какво имам предвид. Ти си страхотен! — Аз се качвам в колата си. — Ще ми се да можем да отпразнуваме или нещо такова, но ги знаеш родителите ми.

— Да. До утре.

Той се забавя за миг, като че ли очаква да кажа още нещо, после свива смутено рамене и ми помага да затворя вратата.

По пътя към къщи надувам радиото и пея заедно с някаква кълтри певица за отмъщението ѝ към мъжа, който не постъпил добре с нея. Защо тези песни са толкова забавни? Когато спирам в гаража, даже ми остава цяла минута. Идеално. Танцувам по коридора и ми иде да запея „Всичко цъфва в рози“ като от мюзикъла „Джипси“, но това би предизвикало прекалено много въпроси от мама, която седи в дневната и се преструва, че чете книга.

Прегръщам я с надеждата да не мириша на кафене.

— Представлението мина страхотно.

— Чудесно, миличка! С татко ти нямаме търпение да го видим утре.

— Третата вечер винаги е прекрасна. Ще се радвате, че сте изчакали.

Продължавам с танцова стъпка по стълбите и си тананикам, докато се приготвям за лягане. Заспивам с усмивка на лицето и мелодията от „Уестсайдска история“ в главата си. В щастливия си унес

забравям да изключа телефона си и той ме буди в осем сутринта. Не му обръщам внимание, само се завъртам на другата страна, за да продължа да сънувам Матю и сексапилни момчета в кафенета.

Телефонът избръмчава още веднъж, после още веднъж. Кой ме търси толкова рано? После отварям широко очи. Да не е за предизвикателството? Бързо прехвърлям събитията от снощи. В последния клип не би трябвало да има нищо засрамващо. Нищо.

Все пак ставам да погледна телефона си.

Първото съобщение е от Сидни:

КАК МОЖА?

О-о! Забравих. Бях ѝ обещала никакви предизвикателства повече. Ама само да види обувките! Жалко, че носи два номера по-големи от мен, иначе бързо щеше да ѝ мине.

Следващите съобщения пак са от нея. Не са приятни. Но не се споменава нищо за голота или срам, освен ако не се брои бездарното ми пеене, така че какво толкова? После разбирам. Тя също искаше да кандидатства за „ИГРА НА НЕРВИ“. И то наистина. Моите предизвикателства ѝ напомнят за това, което не може да направи, поне не този месец. Няма обаче за какво да ми завижда. Нямам намерение да участвам в кръговете на живо. Беше само заради забавлението. Е, не точно... заради обувките.

Изчаквам да мине закуската и ѝ отговарям, като ѝ изпращам снимката на обувките. Тя ми звъни. Опа.

Когато вдигам, я чувам да крещи:

— Не ми пука за наградата! Каза, че няма да играеш повече. Ами ако нещо се обърка? Нещо, което да не мога да оправя така лесно, както с първото предизвикателство?

Прокарвам ръка през косата си.

— Никой не те моли да оправяш каквото и да било. Беше само още едно предизвикателство. Сама видя — няма мокри фланелки, няма голи гърди, момчето се оказа свястно. А дори да не беше така, бях с Томи.

— Не разбираш. Ами ако бяха изпратили други играчи да те тормозят или да направят нещо ужасно? Помниш ли момичето с обесивно-компулсивното разстройство?

Потрепервам.

— Това беше в кръговете на живо. Сега никой не е пострадал. Изкарах едни забележителни обувки. Играта свърши.

Виждам я как поклаща глава в другия край на линията.

— Понякога не те разбирам, Вий. Все едно имаш някакъв инстинкт за самоунищожение.

Всички мускули в тялото ми се напрягат.

— Намекваш, че съм се опитвала да се нараня ли? Точно ти би трябвало да знаеш колко уморена бях онази вечер, докато се мъчех да помогна именно на теб да си научиш репликите за коледното представление, забрави ли? И сега да намекваш, че нарочно съм оставила двигателя да работи... това наистина е много, много долно.

— Изобщо не говорех за това.

— Естествено.

Настъпва дълго мълчание.

— Виж, имам си работа — казвам аз.

Затваряме, без да кажем нищо повече. Прекрасно. В деня на последното представление, когато би трябвало да планираме първата ми вечер на свобода, най-добрата ми приятелка се заяжда с мен. А и как е разбрала толкова бързо за предизвикателството? Нима първата ѝ работа сутрин е да прегледа сайта на играта? Или са се свързали с нея, както с някои от другите ми приятели първия път?

Влизам в интернет и намирам страницата на играта с клиповете за „Напреднали квалификации“, които се гледат безплатно — вероятно за разпалване на интереса към платените кръгове на живо. Бързо откривам своя. Има над сто коментара. Сериозно? На мен не ми се видя толкова вълнуващо предизвикателство. Пускам клипа, който започва с думите на Томи, че Иън е късметлия да има партньор като мен. Много мило. Клипът очевидно е редактиран от организаторите, защото следващата част се фокусира върху Иън, а женски глас зад кадър описва какво би искала да направи с него в най-образни детайли. Дали е коментар на момичето, което дойде след него? Двамата заедно ли са били или тя е била определена за негов Наблюдател?

Стигаме до частта, в която аз пея. Потръпвам, като виждам колко съм уплашена. Все пак имам някакво особено излъчване пред камерата. Нещо, което, колкото и да ми е неприятно да си призная, ми придава невинен вид. Може би защото изглеждам толкова мъничка до

Иън. Като казах излъчване пред камерата, това момче е като излязло от филм. Възможно ли е костната му структура да е по-добре очертана?

Зачитам се в коментарите под клипа. Десетки момичета молят да се запишат за Наблюдатели на живо, ако „ИГРА НА НЕРВИ“ избере Иън за следващия кръг, въпреки че това е три пъти по-скъпо от цената за гледане онлайн. Да, Наблюдателите на живо могат да спечелят награда, ако заснемат интересни кадри, но шансовете за това не са големи.

Останалите коментари са разделени по полове, като момчетата пишат колко сладка и стресната изглеждам, а момичетата твърдят, че те лично биха били много подобри партньорки на Иън. Това момче си има сериозни фенки.

Е, желая му късмет да го изберат довечера. Докато му изпращам мислени благопожелания, изскача реклама с надпис „ВИЖ КОЙ ИГРАЕ!“ и видеоклипове на първите участници, избрани за кръговете на живо на две места: Вашингтон и Тампа. Няколко минути по-късно се появява друго съобщение: „ВИЖ КОЙ ГЛЕДА!“ със снимки на хора, които вече са се записали за Наблюдатели онлайн или на живо. Явно и публиката иска своя миг на слава.

Сега, след като съм участвала в две предизвикателства, се изкушавам също да наблюдавам и може би бих го направила, ако нямах други планове за вечерта. „ИГРА НА НЕРВИ“ ще има и следващия месец, и по-следващия. Сега обаче искам да бъда с Матю.

Време е да ставам от компютъра и да продължа деня си. Между домашното по математика и скицирането на идеи за часа по моден дизайн приготвям три различни десерта, които да занеса на купона. Въпреки това времето се влачи едва-едва.

В секундата, в която часовникът отброява пет, скачам в колата. Пристигам в театъра и скоро се улисвам в гримиране. Всички искат да изглеждат забележително за последното представление. Става странно, когато стигам до Сид. Държи се весело и се шегува с тълпата наоколо, но съм сигурна, че само аз забелязвам как избягва да ме гледа в очите. А когато някой споменава колко яко е, че съм изпълнила още едно предизвикателство, тя бързо сменя темата.

Благодарение на още един тлъст букет стаята се изпълва с аромат на божури, но Сид не разкрива самоличността на обожателя, който ги е

изпратил, въпреки настойчивите въпроси на другите момичета. Веднага щом ѝ слагам изкуствените мигли, тя побягва от стаята.

Матю бързо отвлича мислите ми от нея, като слага ръка на голото ми коляно, докато го гримирам. Иска да пусне клиповете ми от „ИГРА НА НЕРВИ“, докато работя, но строго му казвам да престане да се върти.

Той ми показва някаква реклама на играта.

— Започнали са кръг на живо в Остин. Обзалагам се, че ще изглеждаш страхотно с, каубойска шапка и шпори. Чувстваш ли се дръзка тази вечер, малка Вий?

— Не се каня да изливам повече вода върху главата си, ако за това намекваш.

Надявам се, че не е това, защото много харесвам този брокатен жакет и копринен минижуп. Жалко, че се наложи да обуя ниски обувки заради ангажиментите си зад сцената; с ботуши щях да изглеждам много по-добре. Все пак съм завършила тоалета си с тениска на „Истинска кръв“, а значката от кампанията на Джими Картър, която открих на една разпродажба на лични вещи, добавя идеален еkleктичен щрих. Не че момчетата оценяват добре подбраното облекло. Или пък Джими К.

След като Матю и всички останали са гримирани и костюмирани, аз обикалям актьорите и екипа, повечето от които ме потупват по ръката или вдигат ръка за поздрав, задето съм изпълнила две предизвикателства. Веселото им настроение ми напомня да се наслажда на славата на последната вечер, в която всеки миг трепти между горчиво-сладка носталгия и приповдигнато чувство за успех. Може би със Сидни ще успеем да се сдобрим преди купона. Особено ако се извиня.

Трета вечер поред представлението минава безупречно. Явно дългите месеци на репетиции са си стрували, въпреки че скоро всички тези усилия няма да значат нищо повече от спомени, запечатани с видеоклипове.

По време на третото действие аз стоя отстрани на сцената, вдишвам уханието на старо дърво и внимавам да не се докосвам до прашната плюшена завеса. Надничам от края ѝ и виждам познати лица в публиката. Лив и Юли отново са дошли. Далече вдясно ми се струва,

че забелязвам профила на мама. Да, татко седи до нея и се оглежда наоколо, като че ли очаква да падна от някой балкон.

Произнасям беззвучно познатите реплики заедно с актьорите — за последен път, освен на някой купон, когато театралните манияци решат да се изперчат. Накрая, час и трийсет и две минути след вдигането на завесите, Матю и Сид се прегръщат в любовно единение, което публиката е чакала цели три действия. Той обхваща лицето ѝ с ръце и тя грациозно извива гръб. Устните им потрепват и бавно се докосват. Една жена на първия ред въздиша. Всички го правим, докато поглъщаме жадно емоцията от целувката.

Хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три, хиляда и четири, хиляда и пет... Какво става, по дяволите? Безкрайните секунди минават, но те се прегръщат все по-силно и далеч по-чувствено, отколкото изисква сценарият; много по-дълго от предишните целувки. В гърдите ми избухва малко пламъче. Сидни позволява Матю да притисне ръце прекалено плътно към тялото ѝ — обзалагам се, че са останали синини.

Плъзгам пръст нагоре-надолу по оръфаното въже на завесата, като се изкушавам да го дръпна и всичко да приключи. Този театър е толкова разнебитен, че всички ще го приемат за нещо случайно. Разбира се, момиче като мен никога не би направило нещо подобно.

Най-после Сидни и Матю се пускат, без да откъсват очи един от друг, и подхващат дуета си, с който завършва пиесата. Актьорите минават покрай мен и заемат местата си на сцената. Гърдите на Сидни се повдигат на високите тонове, докато остава само ехо от мелодията, последвано от гръмки аплодисменти. Аз прехапвам устни и спускам завесата.

Докато актьорите се покланят, излизам навън на пожарната стълба. Поне не вали, което в Сиатъл през пролетта е истинско чудо.

Не така си представях последната вечер в театъра. След всичката тази организация по костюмите, безкрайни часове на гримиране, цели следобеди, в които репетирах заедно със Сидни, докато накрая научих ролята ѝ не по-зле от нея, и трите десерта, които приготвих за купона? Аз съм тази, която заслужава да се целува с Матю.

Отпускам се на стъпалото, което пари като лед през копринената ми пола, включвам телефона си и променям статуса си в „Това-Съм-

Аз“ от „обещаващ“ на „отворена за идеи“. И добавям: КАРМАТА НЕ ВАЖИ ЗА МЕН.

Сега би трябвало просто да си тръгна. Да забравя за глупавия купон и първата си вечер на свобода. Тъй наречената ми най-добра приятелка не можа да понесе някой да ѝ отнеме от светлините на прожекторите. Не че моите предизвикателства са засенчили нейното сияние. Никой друг не е получил два букета цветя. Дали са били от Матю? И тя ли изпитва същите чувства към него? Имам предвид прегръдката. Театърът е едно, реалният живот — друго. Завива ми се свят. Дали не са тайна двойка? Трудно мога да повярвам, че приятелката, която в пети клас навехна китката си, за да ме защити от онзи хулиган, който ме дразнеше заради истинското ми име, ще ме измами така. Но пък тази целувка...

Вратата се отваря. Може би Сидни идва да се извини?

— Какво правиш тук? — пита Томи, като бързо премигва и сяда на горното стъпало. Ухае на борове.

Поглеждам го.

— Трябваше да глътна малко въздух.

— Да, въздухът е хубаво нещо — усмихва се той.

— Ти не трябва ли да наглеждаш екипа по декорите?

— Не, ще ги разглобяваме чак утре.

— Трябва да напомня на всички да занесат костюмите си на химическо чистене. Да внимават да не ми върнат нещо вмирисано.

— Иначе какво?

Подпирам брадичка на ръката си.

— Може би ще закача мръсните дрехи на шкафчетата им заедно с противогаз.

Да, в пиесата имаше и противогази.

Той присвива очи.

— Не бих очаквал такова нещо от мило момиче като теб.

— Това качество много се надценява.

Както и отговорността, лоялността и други подобни, които се виждат в моя годишник.

Той ме поглежда въпросително.

През откренатата врата долита смехът на актьорите, които се връщат в съблекалните. Оставила съм им тоалетно мляко и кърпички, за да почистят лицата си, но бих заложила едноседмичната си надница

от „Винтидж Лав“, че повечето ще останат с грим за купона, защото харесват драматичния вид на очите си и подчертаните скули, които съм им направила.

Потръпвам от априлския хлад и усещам как ме заболява главата. Гледката на най-добрата ми приятелка, която се хвърля публично на врата на момчето, по което си падам аз, е дало на късо съединение емоционалните ми вериги и ме е парализирала.

А може би просто съм оглупяла, защото следващите думи, които излизат от устата ми, са:

— Добре де, какво толкова виждате вие, момчетата, в Сидни?

Всъщност този въпрос е повече от глупав, защото не само ме кара да изглеждам като несигурна загубенячка, но защото отговорът е очевиден: способността ѝ само за десет секунди да накара всеки да се почувства незначителен, разкошната ѝ руса коса, тялото ѝ, чиято прелест показва с прилепнали плетени блузки и джинси с ниска талия. Да не говорим за корсета, който носи в последното действие на пиесата и който няма да съблече, докато някой друг не го развърже панделка по панделка от гърба ѝ.

Томи присвива очи.

— Хм, не всички момчета си падат по нейния тип. Някои предпочитаме момичета, които... не бият толкова на очи.

Той се изчервява.

Да не би да си мисли, че дребничките момичета с уклон към ретро модата не бият на очи или са невидими? Не че аз не се опитвам да ме забележат.

Вратата зад нас се отваря с такъв замах, че стълбището се разтриса. Сърцето ми подскача.

Лицето на Матю е зачервено; свалил е половината си грим. Или някой друг му го е свалил.

— Здравсти, малка Вий. Къде ли не те търсих!

— Така ли?

Гласът ми прозвучава пискливо.

— Такаааа — засмива се той.

Томи завърта очи.

Ставам и приглаждам полата си отзад.

— Какво има?

— Чудех се дали може да отидем на някое по-усамотено местенце.

Сърцето ми заплашва да спре.

— Ъ-ъ-ъ... да, разбира се.

Едва устоявам на импулса да размахам победоносно юмрук.

Матю ме хваща за ръката и ме задърпва навътре.

— До после, Томи — казвам аз, докато вратата се хлопва зад мен.

Пробиваме си път през групичките актьори, позиращи пред близки и приятели, дошли да ги засипят с поздравления и комплименти. Въздухът е натезал от аромати на парфюми. За миг ми се струва, че виждам татко, но късата сива подстрижка бързо се скрива от погледа ми. Сигурно е нечий друг баща. Защо му е на моя да идва тук? За да каже: „Ей, чудесна организация по костюмите, съкровище“? Все пак това е свободната ми вечер. Надявам се да ми отпуснат малко юздите.

Матю ме повежда към един малък килер в дъното на коридора, който служи за резервна съблекалня. Вътре няма никой. Докато разбере какво прави, той ме хваща за кръста и ме завърта като захарната фея.

Смея се; чувствам се лека и въздушна.

Той ме оставя и ме потупва по носа. Изведнъж се връщаме в онази сладка зона, в която танцуваме през последните няколко седмици. Не съм го очаквала. Може би съм си въобразила онази целувка на сцената със Сидни. Все пак и двамата бяха в роля.

Сърцето ми бие учестено.

— Игра страхотно тази вечер.

— Благодарение на теб и останалите в екипа. — Той ме прегръща през раменете и ме води към огледалото. — Ти беше като малък ангел, летеше между всички и им помагаше с костюмите. А храната, която си донесла, изглежда страхотно.

Сядам на плота, а той се отпуска на стола. Дали ще ме притегли в скута си? От самата мисъл се разтрепервам.

Той хваща ръцете ми.

— Може ли да те помоля за една малка услуга.

— Разбира се.

Жалко, че не си сложих гланц за устни.

Той посочва бузата си.

— Без да искам развалих грима си. Може ли да го оправиш? Сид казва, че с него изглеждам по-суров, и мисля, че ще е готино да отида така на купона.

Раменете ми хлътват. Искане да го гримирам? За да остане в роля, понеже Сидни мисли, че така изглежда по-голям мъжкар? Седя и го гледам.

Той посочва кутията ми с гримове. Донесъл я е тук, преди да ме намери. Откога е толкова предвидлив? Пръстите му потропват по коленете ми като по бонго барабани.

— Само основните щрихи, без детайлите.

Поемам си дъх и ставам, като се мъча да овладее вълната от разочарование.

— Няма проблеми.

Отварям със замах кутията, грабвам един молив и малко пудра за контур. Щом започвам, той дръпва ръцете си от краката ми. Подчертавам брадичката и носа му, после преминавам към очната линия. Едва когато съм свършила наполовина с очите, позволявам в главата ми да се промъкнат трудните въпроси. Харесвал ли ме е изобщо някога? Както аз — него? Или съм просто начин да се сближи със Сидни?

Забождам молива във веждата му и той потрепва.

— Извинявай.

Рязката черта ми дава идея. Изкушавам се леко да променя грима му. Между мъжественото и психарското излъчване има тънка граница. Мога да направя така, че другите момчета на купона да се изпълват с тревожност, когато го погледнат в лицето. Започвам да сбличавам веждите, но нещо ме спира. Същото, което никога не ми позволява да направя скандал или да вляза в конфликт. Сдържам сълзите си и придавам на Матю блестящия, съблазнителен поглед, който желае.

Хвърлям памучните тампони в кошчето.

— Готово.

Има ли шанс да се върнем към магията на флирта? Сядам пред него и забелязвам на яката му петно, може би от червило или руж.

Той се плъзва със стола си покрай мен, за да се види в огледалото.

— Браво, Вий! Страхотна си.

Изобщо не се чувствам страхотна, докато го гледам как се любува на себе си. После става и ме потупва закачливо по рамото. Без целувка за благодарност. Без завъртане като фея.

Вече е на вратата, когато извиквам:

— Ти ли изпрати цветята на Сид?

Той се спира с доволно изражение.

— На страницата ѝ в „Това-Съм-Аз“ пише, че най-много обича рози и божури. Още е така, нали?

— Е, щом го пише, трябва да е така.

Затварям рязко кутията си за грим.

— Чудесно. Ще се видим на купона.

Последното, което ми се прави в момента, е да купонясвам. Официално провъзгласявам вечерта за гадна. Колкото по-скоро се махна оттук, толкова по-добре.

Тръгвам бързо към кулисите, където съм оставила чантата си. По пътя се сблъсквам с плътна тълпа, затова решавам да сляза по пожарната стълба. На минаване покрай женската съблекалня виждам Сидни да се смее — звезда сред множество почитатели и тези смрадливи божури. Нямам сили да пробивам множеството или да търпя сцената, която ще направи, ако ѝ кажа, че няма да ходя на купона. Рано или късно ще разбере, че съм си тръгнала. Вероятно късно.

Изтичвам навън, надпреварвайки се със сълзите, които всеки миг заплашват да се излеят в порой от очите ми. Когато стигам до пожарната стълба, си поемам дълбока, хълцаща глътка въздух. Защо позволих на Матю да ме води за носа като кученце?

Вратата се открехва. Стига бе, пак ли е размазал грима си?

— Кълна се, че не те следя — показва се Томи. — Но хич не ми изглеждаше добре преди малко.

Прокарвам пръст под очите си.

— Всичко е наред.

Той все пак излиза навън.

— Искаш ли вода или нещо друго?

Може би си мисли, че ние, небиещите на очи момичета, сме твърде крехки. Насилвам се да мисля за телевизионни комедии, за да възпра сълзите.

— Няма ми нищо.

За да не се налага да го гледам в очите, вадя телефона си, въпреки че само преди няколко минути го проверих.

Когато виждам последното съобщение, коленете ми омекват. От „ИГРА НА НЕРВИ“ ще организират кръг на живо в Сиатъл.

И искат аз да участвам.

Дочитам текста с треперещи рамене.

— О, боже!

— Какво има?

— Избрали са ме в „ИГРА НА НЕРВИ“! Ще правят кръг на живо тук.

— Стига бе!

— Имам десет минути да отговоря.

Той поклаща глава.

— Видя как тероризираха участниците в последната игра. Чувала ли си за посттравматичен стрес? Братовчед ми страда от такъв, откакто се върна от Афганистан. Никоя награда не си заслужава.

— Съгласна съм. Но нали знаеш, че повечето страшни неща само изглеждат такива, като специалните ефекти в пиесата. Искам да кажа... мислиш ли, че онзи, който игра последния път, наистина е заседнал в тъмен асансьор с плъх? Бас ловя, че ако е поискал, са щели да го пуснат. Пък и този плъх със сигурност е бил някакъв домашен любимец.

Започвам да гриза ноктите си. Защо се втурнах да защитавам играта?

— На мен ми се стори истински уплашен.

— Това е идеята. Но не могат да те принудят да направиш нещо прекалено опасно или незаконно. Нали ще ги осъдят?

Томи изпъшква, все едно съм малоумна.

— Ако никога не карат играчите да правят такива неща, защо собствениците са толкова анонимни?

— Вероятно са регистрирани на Каймановите острови заради данъците или нещо такова.

— Мисля, че не си даваш сметка с какво си имаш работа. — Гласът му става по-настойчив. — Не е нужно да се правиш на момичето с татуировка на дракон, което изравя лична информация за хората. Ще го използват срещу теб.

— Нямам какво да крия.

Е, ако не се брои онзи кратък престой в болницата. Но дори от „ИГРА НА НЕРВИ“ нямат достъп до картоните на пациентите. Освен това ми писна да се срамувам от нещо, от което изобщо не би трябвало да се притеснявам.

Той кимва към вратата.

— Хайде да отидем на купона. Можеш да изпееш своята версия на училищния химн.

Замахвам престорено към него, все едно ще го замеря с телефона си. Той се навежда. Зад откритата врата се чуват гласовете на участниците в пиесата, които рецитират любимите си реплики и се смеят. Сидни и Матю, естествено, са най-гръмогласни. Аз минавам покрай Томи и ритвам вратата, за да се затвори.

— Знам, че се чувстваш обидена — казва тихо той. — Но това не е причина да се превръщаш в някаква си *femme fatale*.

Де да можех.

— Просто ще бъде забавно да направя нещо съвсем различно.

— Вече го направи. Два пъти. Спомни си колко се разстрои първия път, когато нещата се объркаха.

— Но снощи не беше толкова зле. И спечелих.

— Това бяха предварителни предизвикателства. В кръговете на живо хиляди хора от цял свят си плащат, за да те гледат. Нали не мислиш, че ще се задоволят с една мокра фланелка?

— Е, нека поне да видим какво предлагат.

Проверявам телефона си. Естествено, организаторите вече са размахали първата награда: целодневно преобразяване в салон „Дев“ с масаж, кола маска, консултация за грим и козметични процедури. Най-хубавото е, че ще получа прическа от собственика, при когото е невъзможно да си запишеш час, освен ако не си местна знаменитост. И като че ли това не е достатъчно да ми потекат лигите, ами ми изпращат и снимка на моя милост, облечена в онази сладка рокличка, която разглеждах онзи ден в нета. Сега пропорциите са правилни и не изглеждам зле, въпреки „почти В“ чашките си.

По ръцете и краката ме ползват тръпки, отчасти заради страхотните награди, отчасти заради думите на Томи. Подобни награди вървят ръка за ръка с внушителни очаквания.

Подпирам се на скърцащите парпети, за да обмисля вариантите. Долу две врани кълват от контейнера за боклук. Защо в Сиатъл има

толкова много врани?

Птиците не предпочитат ли топлите климати? Вятърът се усилва и те литват, а въздухът наоколо притихва.

Тази вечер за пръв път не съм наказана, откакто миналия ноември паркирах колата си в гаража и заспах на любимите си песни. Оттогава насам мама и татко гледат на мен като на някакво крехко същество, което се е опитало да направи нещо немислимо, въпреки че безброй пъти съм опитвала да им обясня истината.

Все пак Сидни ми повярва. Или поне така си мислех. Официалната история беше, че съм се разболяла от тежък грип и се е наложило да ме приемат в болница. Известно време се носиха слухове, но докато се върна на училище, вниманието на всички се бе насочило към любовния триъгълник във футболния отбор.

На всички им пука единствено за най-новата драма. Тази вечер имам възможност да заменя собствената си драма с нещо ново. Само да знаех дали то ще бъде по-хубаво или по-лошо.

Взира се в телефона си.

— Ти си умно момче, Томи. Може би най-умното, което познавам. И много ценя съветите ти.

— Значи ще им откажеш?

— В никакъв случай. Играта започва.

5

Две минути след като изпращам съгласието си, от „ИГРА НА НЕРВИ“ ми отговарят с описание на първото предизвикателство на живо. Докато чета съобщението, дишането ми се учестява. Инстинктивно отдръпвам телефона от Томи.

ДОБРЕ ДОШЛА В КРЪГОВЕТЕ НА ЖИВО, ВИЙ!
ЩЕ ИМАШ ВЪЗМОЖНОСТТА ДА СПЕЧЕЛИШ
КУП СТРАХОТНИ НАГРАДИ. А ЗА ПАРТНЬОР СМЕ ТИ
ИЗБРАЛИ ЧОВЕК, КОГОТО ВЕЧЕ ПОЗНАВАШ.
ИЪН!

Ще ми партнира онзи сладък тип от кафенето? Не е зле.

ЕТО И ЕЛЕМЕНТИТЕ НА ПЪРВОТО ТИ
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО.
ЗАРЕЖИ ГАДЖЕТО.

На екрана се появява снимката на Томи. Хм, може би проучванията им не са толкова задълбочени, колкото се опасявах. Но гадже или не, идеята да отида без неофициалния си партньор силно ме притеснява.

- СВАЛИ И ЗАРЕДИ ПРИКАЧЕНОТО ПРИЛОЖЕНИЕ. ТО ЩЕ ТИ ОСИГУРИ БЪРЗ ДОСТЪП ДО ИГРАТА.
- СРЕЩНИ СЕ С ИЪН В „ПАСИФИКА БОУЛИНГ“ СЛЕД 25 МИНУТИ.

• ВЛЕЗ ВЪТРЕ И ПОМОЛИ ДЕСЕТ МОМЧЕТА ЗА ПРЕЗЕРВАТИВ.

• ИЗЛЕЗ С ИЪН, КАТО ПЕЕШ ПЪРВИЯ СТИХ НА ПЕСЕНТА ПО-ДОЛУ.

Заради малката вероятност да се окажа амиш или привърженик на други нетрадиционни убеждения, ми дават текста на една песен за секс, която върви по двайсет пъти на ден по радиото. Добре де, повечето песни по радиото са за секс, но тази е най-образната.

Томи се обляга на стената.

— Е, какво е?

— Предизвикателство с Иън.

— Той ли ще ти партнира? — На последната дума гласът му пресеква.

— Съжалявам. Трябваше да бъда в екип с теб. Колко жалко, че не кандидатства.

Той отмества поглед и преглъща.

— Какво е предизвикателството?

— Не знам дали ми е позволено да кажа.

— Формално погледнато, не съм нито от публиката, нито Наблюдател. Освен това никой няма да разбере.

Казвам му.

Изражението му е безстрастно, но в очите му се чете твърдост.

— Добре, нека поне да дойда с теб. Би било лудост да се срещаш сама с него.

— Налага се.

Показвам му телефона си.

Той стисва зъби, както когато мис Сантана — преподавателката ни по драматично изкуство, се опита да отреже бюджета му за декори.

— Прекалено си умна за това.

— Няма да ходя никъде сама с него. Залата за боулинг е обществено място.

Томи вади собствения си телефон.

— Ще се запиша за Наблюдател.

— Не е нужно да харчиш пари, за да ме пазиш.

Той вдига рамене.

— Бездруго щях да се запиша. Не изпитвам особен интерес към актьорските купони.

— Сигурен ли си? Матю е намислил да добави допълнителна съставка в пунша.

Мис Сантана не блести със способностите си на надзирател, пък и ми се струва, че Томи може да се забавлява добре, ако се поотпусне.

Той въздъхва.

— Но бъди предпазлива. Обещавах ли?

— Стига ти да обещаеш да се запишеш само като онлайн Наблюдател, а не на живо, защото иначе ще ме дисквалифицират.

— Разбрахме се — кимва той. — Не забравяй, че можеш да се откажеш във всеки един момент.

— Естествено. В мига, в който нещо ми прозвучи съмнително, се махам оттам...

На лицето му за кратко се изписва надежда или съмнение, но нямам време да определя кое от двете. Бързо отивам до колата си и проверявам указанията за пътя, които са ми изпратили заедно с инструкциите за предизвикателството. Свалям и приложението. Жалко, че Томи не може да дойде с мен, за да обсъдим стратегията ми. Но пък предизвикателството изглежда доста ясно. Разбира се, това с водата също звучеше така. При спомена за студената блуза, залепена за гърдите ми, гърбът ми потреперва.

Опитвам се да отвлека мислите си от предстоящата мисия, като си пускам хип-хоп. От това обаче само пулсът ми се ускорява. Двайсет минути по-късно спирам на паркинг, пълен с луксозни джипове и миниванове. Иън стои до вратата и пристъпва от крак на крак. Хе. Справедливо е този път той да почака.

Оглеждам се за Наблюдатели. Не трябва ли да има такива, които да ни записват? Може би тепърва пътуват насам. Няма обаче причина да не сляза и да не поздравя партньора си. Когато стигам при него, виждам на вратата табелка с надпис: ДОБРЕ ДОШЛИ, ОБРЕЧЕНИ НА ЧИСТОТА^[1].

— Току-що предизвикателството стана по-трудно — отбелязвам аз.

Той свива рамене, все едно го е очаквал.

— Не забравяй, че условието е да поискаме, не да чакаме отговор.

Защо не ми хрумна този ъгъл? Ще трябва да играя по-добре, ако искам да спечеля нещо тази вечер.

— Много съобразително.

Той почуква значката ми на Джими Картър.

— Веднъж го видях на едно събитие на „Подслон за човечеството“.

Брей, момче, което забелязва аксесоари и помага на бездомните? Ето, Томи нямаше за какво да се притеснява.

— Колко дълго ще чакаме Наблюдателите? — питам аз.

— Защо да ги чакаме? Можем сами да заснемем всичко. Приложението включва линк за видеочат.

Поглеждам телефона си, на който сега се вижда малкият символ на „ИГРА НА НЕРВИ“ в центъра на сектора за любими приложения. Следвам инструкциите и пускам програмата, която показва моето предизвикателство и бутон за видеочат с малък статус: ЗАДАЧАТА ОЩЕ НЕ Е ЗАПОЧНАЛА.

— Камерата на телефона ми не става за нищо — казвам аз.

— Не се притеснявай. Можеш само да отвориш линка, за да предава звук за всеки случай. За основния клип ще използваме моя телефон. Какво ще кажеш първо аз да те снимам, преди да сме ги вбесили докрай, а после ти мен?

Благодаря му, признателна за загрижеността, но потръпвам при мисълта какво ли значи да ги вбесим.

Покрай нас минават момиче с розови бузи и гаджето ѝ и влизат вътре. Кискат се и се държат за ръце, а свенливите им погледи показват, че още дори не са се целунали за първи път. В сравнение с тях се чувствам светска дама, въпреки че и аз не съм стигала много отвъд етапа на целуването.

Раменете ми се сковават.

— Чувствам се като кретен. Тези хлапета ще помислят, че им се подиграваме. Не го заслужават.

Иън си поема дълбоко въздух, загледан вътре в залата. После написва нещо на телефона си. След минута четене заявява:

— Изследванията върху програмите за въздържание показват, че най-успешни са тези, които не отричат правилата на безопасния секс. Така че присъстващите трябва да са наясно с презервативите. Ако ли не, значи им правим услуга.

Поклащам глава.

— Страхотно оправдание.

— Виж, това е просто тъпо предизвикателство. Може би ще им се стори забавно. Ние ще ги питаме любезно, нали така?

Хора на нашата възраст би трябвало да могат да понесат двама идиоти, които молят наред за презерватив. Никого няма да обидим. А кой знае, може да са чували за „ИГРА НА НЕРВИ“ и да се посмеят заедно с нас. Да стане голям майтап.

— Готова ли си?

Кимам, като се опитвам да се убедя в това.

Влизаме по облятата във флуоресцентна светлина алея и ни заливат вълни от викове, смях и миризма на пържени картофи и лак за дърво. Залата е пълна с десетки тийнейджъри, съпроводжани от няколко възрастни. По стените висят транспаранти с надписи: „Запазете най-хубавото за брака!“ и „Мигът не е добър съветник“.

Сърцето ми пулсира като бас китара; не, по-скоро като банджо. Иън ме хваща за ръката, което не ме успокоява, въпреки че кожата му е топла и гладка. В далечния край на бара за закуски мигат и бръмчат няколко видеоигри. Пред тях стоят пет широкоплещести момчета, хванали джойстикове с формата на пистолети. Ще изкарам половината си квота, ако попитам всеки от тях, и при това никой друг няма да чуе. Кимам към тях и Иън ме повежда натат.

Когато стигаме при тях, Иън пуска видеопредаването. Високият рус младеж с къса коса, който стои най-близо до мен, повдига вежди.

Леко кашлям и казвам:

— Извинете. Да ви се намира един излишен презерватив?

Той слага ръце на кръста и изпъчва гърди.

— Моля?

— Търся презерватив — казвам аз по-силно. — Имате ли?

— Не е смешно.

Една точка. Пристъпвам към къдрокосия му приятел.

— Можете ли да ми услужите с един презерватив?

Все едно е нещо, което ще върна след употреба. Пълна отврат.

— Изчезвай — намръщва се той.

— Не и докато не питам и приятеля ви. — Насочвам се към ниското момче, което хапе устните си. — Имате ли презерватив?

Преди да успее да отговори нещо, питам и момчетата с джойстикове-пистолети. И двамата ги насочват към мен, а в този момент ударът на топката в кеглите проехтява във въздуха като изстрел. Аз подскачам. Иън слага ръка под кръста ми, което, кълна се, ме пронизва като ток, колкото и да съм притеснена.

— Все пак благодаря.

Задъхана се отправям към друга групичка.

На една маса седят три момчета и две момичета и пият безалкохолни. Без да съм си съставила план за действие, потупвам по рамото първия. Когато се обръща към мен, дъхът ми спира. Това е Джак, по когото приятелката ми Юли си пада от месеци. Присъствието му тук май обяснява защо не стигна доникъде с него. Мисля, че е приятел с Томи във видеоклуба. О, господи, дано да се сети, че участвам в „ИГРА НА НЕРВИ“. Някак си обаче подозирам, че Бог няма да застане на моя страна в това безумие.

Изтривам длани в полата си.

— Хм, здрасти, Джак. Чудех се дали можеш да ми дадеш, хм, един презерватив?

Лицето му става аленочервено.

— Защо ме питаш?

Мъча се да не заплача.

— Много съжалявам.

Не е против правилата да се извиня, нали?

Той се вира в мен с присвити очи и поклаща глава.

Иън ме хваща за ръката и ме повлича към друга маса.

— Не се замисляй. Почти свърши.

Прав е. Бързо задавам въпроса на още две момчета, без да чакам отговор. Едното се изправя и застава пред мен.

— Не е смешно. Мисля, че трябва да напуснете.

Чувствам се като изрод, но все пак преминаваме към момичетата до тях. Не са направили нищо, с което да заслужат подобен тормоз. С треперещи ръце взимам телефона от Иън.

— Бъди внимателен с тях.

Той се обръща към момичето с няколко пласта син грим на очите.

— Случайно да носите презерватив? Не че ще го използвате.

— Разкарай се, задник!

Нима ѝ е позволено да използва такива думи?

— Ами вие? — пита той другото момиче. Тя изкрещява „не“ и двамата бързо се отдалечаваме от масата.

Осем точки за мен, две за Иън.

Приближаваме се към друга смесена групичка. Джак продължава да ме гледа намръщено от масата си. Аз избягвам погледа му и повтарям бързо молбата си към още две момчета; едното е същото, което по-рано видяхме да влиза с приятелката си в залата. Тя стиска ръката му и ни гледа с ужасено изражение. Дали успех да съсия срещата им? Изстрелвам нескоропосано извинение и взимам телефона от Иън. Станаха десет. Защо не изпитвам никакъв ентузиазъм? Искане ми се само да изкрещя на всички, че съжалявам, и да избягам през вратата. Но не мога. Не и докато Иън не си изпълни квотата. Насочвам камерата към него, докато задава въпроса си на една дребничка брюнетка. Тя изписква като настъпено кутре, което привлича вниманието на момчетата при видеоигрите.

Русият младеж ни приковава с убийствен поглед.

— Писна ни от вас двамата. Изчезвайте оттук!

— Ей сега — отвърщам аз. — Само няколко минутки.

Докато Иън пита момичета номер четири и пет, ни обгражда тълпа. Лицето на русия младеж изглежда така, сякаш не му стига въздух. Подозирам, че това обричане на чистота не включва упражнения за овладяване на стреса.

Един от възрастните, който ни наблюдава от ъгъла на залата, се присъединява към разправията. Косата му е зализана назад, а сакото му струва над половината от целия ми гардероб. Може би е ръководителят им или нещо такова.

Той прегръща Иън през раменете и весело казва:

— Какво става тук, деца?

Иън се дръпва като попарен.

— Ние... провеждаме проучване. И с радост мога да заявя, че до момента вашата група показва забележителни резултати.

Мъжът сбърчва чело.

— Проучване?

Иън си пробива път през тълпата към друга маса с три момичета. Смуглите му бузи са придобили ален оттенък. Следвам го, доколкото мога, с камерата, без да съм сигурна дали съм успяла да уловя

последния му въпрос, но писъкът на високата червенокоска, която току-що заговори, би трябвало да е достатъчно доказателство. Скоро изтръгва подобни викове и от двете ѝ приятелки. Дотук осем.

Русият младеж казва нещо на мъжа със скъпото сако, който само кимва и се усмихва. Какво ли замислят?

Иън поглежда задъхано към мен с лъснало от пот лице и се втурва към една маса близо до вратата. Тълпата го следва с недотам чисти викове. Аз насочвам камерата към тях, а русият младеж посяга да я вземе. За малко да успее, но аз успявам да пхна телефона в сутиена си. Излъчвам гърди и го предизвиквам да бръкне в деколтето ми покрай вампирския зъб на тениската ми с надеждата да не отвърне на блъфа.

Той прави крачка напред и се спира на сантиметри от гърдите ми.

— Махай се оттук, курво!

Никой не ме е наричал така досега, но нямам намерение да обсъждам интимния си живот с него. Бързам да настигна Иън. Той вече е попитал още едно момиче, но аз не съм го хванала с камерата. Дали ще мога просто да гарантирам за него? Вадя телефона и записвам следващия въпрос.

— Питай още едно момиче — изкрещявам аз.

— Но вече станаха десет!

— Едно не се записа.

Той простенва.

Една от възрастните жени се приближава и размахва пръст в лицето на Иън.

— Би трябвало да се срамувате от себе си!

— Срамувам се, но бихте ли ми спестили конското? — отвърща той с чаровна усмивка.

— Покажи малко уважение, задник! — изкрещява русият младеж, който изглежда така, сякаш всеки миг ще се пръсне.

Прибирам телефона обратно в тениската си и размахвам юмрук.

— Ей, не забравяй Божиите заповеди! Не убивай!

В отговор мъжът се изплюва към мен. Аз изпищявам, когато плюнката му пада на върха на обувката ми. Той се смее и потупва по-младия по гърба.

— Прасета! — заплювам ги аз на свой ред.

Русият младеж ме хваща за ръцете и ги стисва при лактите. Дъхът му мирише на бензин, което несъмнено му помага в усилията да запази непорочността си.

Иън слага ръка на рамото му.

— Пич, тръгваме си. Остави я на мира.

Онзи напирва напред.

— Имахте възможност да си тръгнете спокойно преди малко. Сега ще си тръгнете, както кажем ние.

Той ме повлича към вратата, а зализаният мъж и още няколко момчета хващат Иън. Тълпата наоколо крещи.

Джак дръпва блондина.

— Остави ги. Това май е за някаква игра.

Най-после някой да се сети. Русият младеж обаче избутва Джак настрана, без да ме пуска. Имам чувството, че ръцете ми са стиснати в менгеме.

Поемам си дълбоко въздух. Само при мисълта за това, което се каня да направя, ми иде да се свия на топка. Запявам неприличната песен. Джак ме гледа ужасено. Надявам се Томи и Юли да го убедят, че не съм чак толкова лош човек. Ако оцелея.

Иън започва да ми приглася, а онези ни изхвърлят през вратата, докато пеем с пълен глас. Навън също се е събрала тълпа. Ще успеем ли да стигнем до колата, без да ни смажат от бой? Някой ме блъсва отзад и аз падам с писък на асфалта, като се приземявам гадно на хълбок. Иън се стоварва до мен. Двамата се обръщаме назад към вратата и продължаваме да пеем в несигурен хор, докато тя се затръшва.

Импулсите да се разплача и да се разсмея са еднакво силни. Вместо това обаче продължавам да пея на себе си, все едно е някаква мантра, която ще възпре враждебността наоколо.

— Предизвикателството свърши — изправя се Иън. — Успяхме.

Помага ми да стана, като ме хваща внимателно, но здраво за ръцете. Щом отново заставам стабилно на краката си, оправям полата си. Няма скъсано, но утре на хълбока ми ще цъфне голяма синина. Иън потрива лакътя си и ме гледа втръчено, може би защото още не съм спряла да пея.

Той слага ръце на раменете ми.

— Казах ти, че предизвикателството свърши. Дишай дълбоко.

Опитвам се, но се получава само хълцане.

— Съжалявам, че не снимах песента.

Вадя телефона от сутиена си и го избърсвам в тениската си, преди да му го върна.

Той се смее и кимва към паркинга.

— Нямаше нужда.

В суматохата не съм забелязала, че тълпата отвън е значително по-дружелюбно настроена от тази вътре. Когато се обръщаме към тях, те ни аплодират. Повечето ни снимат с телефоните си. Това са Наблюдатели на живо, които поддържат пряка връзка с „ИГРА НА НЕРВИ“.

Иън ме хваща за ръката и двамата се покланяме. С усиляването на овациите се повишава и настроението ми. Дори болката в хълбока намалява. Изведнъж предизвикателството вече не ми се струва толкова ужасно, колкото преди минута, а ликувам, че съм оцеляла. Иска ми се да танцувам, да тичам и да крещя.

Към нас се приближават десетина Наблюдатели на възраст от нашата до няколко десетилетия повече, които вдигат ръце за поздрав. Представа си нямах, че в тази игра се включват най-различни хора.

— Гледахме през прозорците. Организаторите казаха, че при това предизвикателство не може да се влиза вътре — обяснява дребна жена с дебели рамки за очила. — Изглеждаше така, все едно искат да ви обесят.

— Сигурно е от неизразходвана енергия — казвам аз на висок глас.

Тълпата избухва в смях, въпреки че не беше смешно. Веселото им настроение обаче е заразително.

Посочвам театрално телефона си.

— Надявам се да сте заснели как ни изхвърлиха.

Колкото повече доказателства, толкова по-добре.

Иън все още диша тежко, но се усмихва за камерите и им дава всички ъгли, които пожелаят, все едно е на червения килим. Иска ми се да го прегърна, задето ми пази гърба там вътре. Сърцето ми бие като на спортист и колкото повече ни аплодира тълпата, толкова повече се нахъсвам. Сигурно така действа и на знаменитостите.

По идея на Иън изиграваме победен танц за почитателите си и изпълняваме няколко реда от „нашата“ песен. Хората до нас също се

присъединяват, после и тези зад тях, докато накрая всички вием и танцуваме. Каква лудница. Не мога да повярвам, че се забавлявам така със стотина непознати, особено като си помисля за другите стотина непознати в залата, на които им се иска да ме пребият от бой.

Посред всичко това чувам нещо като детски вик, но наоколо няма деца. Странна работа. Забелязвам, че телефонът ми вибрира и го поглеждам. От „ИГРА НА НЕРВИ“ ми изпращат поздравления. Двамата с Иън размахваме апаратите си във въздуха.

— Още едно предизвикателство! — скандира тълпата. — Още едно предизвикателство!

Готова ли съм за това? Последното беше адски напрегнато. Вярно, че можеш да се откажеш във всеки един момент, но доколкото знам, миналия месец никой не е напуснал доброволно играта.

Тълпата притихва. От всички тези погледи ме полазват хиляди мравки, но в същото време сме някак свързани, като същество със сто бели дроба, дишащи в унисон. Побиват ме тръпки, но се смея заедно с множеството.

Какво ли мислят приятелите ми? Някои от тях сигурно ме гледат. Отново изваждам телефона си, но екранът е празен. Никакви ли съобщения нямам? От никого? Опитвам се да пиша на Томи и на неколцина други приятели, но ми дава грешка. Пробвам да се обадя. Всичко е блокирано. Дори достъпът ми до страницата ми в „Това-Съм-Аз“. Въпреки тълпата наоколо, изведнъж ми става самотно.

Отново долавям детския глас, който ми прозвучава като подигравателна песничка. Най-после схващам, че това е телефонът ми. Явно от „ИГРА НА НЕРВИ“ са променили тона му на звънене. Тяхното съобщение пристига безпроблемно. Прекрасно: приложението им осигурява „бърза връзка“, но блокира всичко останало. Трябваше да се досетя.

Прочитам текста, който в общи линии съдържа данни за статуса ми към момента. Публиката ни е по-голяма от повечето, събрани преди няколко часа на Източния бряг и в Дълбокия Юг, така че ни очаква премия за следващото предизвикателство. Толкова много хора ли ни гледат? Озъртам се надолу да видя да не би тениската ми да е скъсана или пак да се е намокрила, но не, изглеждам съвсем прилично.

Иън също проверява телефона си.

— Май сме доста популярни.

Популярни ли? Хм. Кой ли е сред Наблюдателите ни? Матю? Какво ли мисли сега за малката Вий?

— Чудя се каква ще е следващата награда, която ще предложат — казва Иън.

Трябва да е поне толкова изкушаваща, колкото обувките и един ден в спа. Може би екскурзия до Ню Йорк? Мечти, мечти.

Тълпата подновява скандирането си, от което ме обливат топли вълни. Неоновите светлини хвърлят пастелно сияние върху всички ни.

Иън се усмихва.

— Искаш ли да изчакаме следващото предизвикателство в колата ми? Ей там е — казва той и посочва сиво „Волво“ две коли по-надолу. Непретенциозен автомобил, собственост на момче, което помага на „Подслон за човечеството“ да строи домове за нуждаещите се.

Кимвам. Би било приятно да поседна някъде на спокойствие и да събера мислите си. Махваме на публиката и се качваме в колата му. Когато затваряме вратите, настъпва сладък миг на тишина.

— Е, партньоре, изпълнихме предизвикателство от кръг на живо! — казва той.

Трудно ми е да повярвам, че все още почти не се познаваме. Вглеждам се в ясно изразените му черти.

— Е, какво знаят за теб от „ИГРА НА НЕРВИ“, а аз — не? Мили боже, флиртувам ли?

— Хм. Адски много неща, сигурен съм в това. Да видим. Втори курс съм в Академия „Джаксън“, ям много гевреци и обичам дългите разходки по плажа. А ти, Вий?

Когато изрича името ми, свършените му предни зъби се притискат в свършената му долна устна по начин, от който краката ми омекват.

— Втори курс в „Чинук“, луда съм по театъра и мечтая да направя света по-добро място — казвам аз със същия реверанс, както по-рано пред публиката.

— Защо реши да се пробваш в „ИГРА НА НЕРВИ“?

— Без особена причина. Искях просто да направя нещо различно. А ти?

Той се навежда към мен.

— Заради наградите, естествено.

Да, наградите.

— Какво си спечелил дотук?

— Малко кеш за предварителното предизвикателство и автобусен билет за последното.

Шегува ли се с мен? Но защо му е да ме лъже за наградите?

— Автобусен билет? Това звучи малко... не знам... Думата, която се върти в главата ми, е „неопределено“.

— Идеално е. Мога да го използвам, за да пътувам навсякъде в континенталните Щати. Когато си поискам.

— А защо не с кола?

— Защото ще трябва да я открадна от родителите си.

За миг лицето му добива сериозен оттенък, после пак се обръща към мен и бавно се усмихва.

— Имахме късмет, че се изплъзнахме от тази банда войнствени девственици.

„Войнствени девственици“ — приисква ми се да оближа устни от удоволствие, докато го слушам как изрича тези две думи, въпреки странния му вкус към наградите.

Докато успея да измисля как да го накарам да каже „върволица“ или „вивисекция“, телефоните ни едновременно запяват „на-на-ни-бу-бу-на-на-ни“, което прозвучава като от филм на ужасите. Това е „ИГРА НА НЕРВИ“. И следващото предизвикателство.

[1] „Обречени на чистота“ (Purity Promisers) — младежка организация, чиито членове спазват целомъдрие преди брака. Б.пр. ↑

6

ИСКАШ ЛИ ДА СПЕЧЕЛИШ ТОВА?

Кликвам на линка, за да видя следващата награда — първокласен телефон с всички приложения, които бих искала, плюс камера с висока разделителна способност, светкавичен интернет и две години пълен абонамент. Леле!

СЛЕДВАЩОТО ТИ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО:
ОТИДИ НА МЯСТОТО, ОТБЕЛЯЗАНО НА
КАРТАТА ПО-ДОЛУ. ВЪРВИ ПО ПОСОЧЕНИТЕ УЛИЦИ,
ДОКАТО НЕ УБЕДИШ НЯКОГО ДА ТИ ПЛАТИ СТО
ДОЛАРА ЗА СЕКСУАЛНИ УСЛУГИ. НЕ, НЕ ТРЯБВА ДА
ПРАВИШ НИЩО НА ПРАКТИКА, САМО ДА НАМЕРИШ
ЧОВЕК, ГОТОВ ДА ТИ ПЛАТИ.

Коремът ми се преобръща. Да се държа като проститутка? Точно в тази част на града? Ужас. Би трябвало да ми дадат оръжие и бронезилетка. Докато работеше в офис сграда на една пресечка оттам, майка ми постоянно се оплакваше на баща ми от гадостите, които откриваше на паркинга. Той се шегуваше, че компанията ѝ трябва да рекламира това като допълнителна привилегия и да предлага на служителите си извънредни почивки за кафе със стикери за броня „Клати ли се колата?“. Липсват ми шегите им. Преди вкъщи имаше повесела енергия, която се изпари, благодарение на мен.

Опитвам се да надникна в телефона на Иън, но той го държи близо до гърдите си. Лицето му проблясва в различни цветове под неоновите светлини на алеята — в един миг е нежно лилаво, а в следващия — огненочервено.

Хората отвън също проверяват телефоните си, за да разберат какви развлечения им предстоят.

Една жена с едри червени къдрици, напомняща на сопраното във „Фантома на операта“, почуква на прозореца на Иън и изкрещява:

— Какво е предизвикателството? — После посочва към мен. — Сигурно си го бива. Младата дама изглежда така, все едно ще повърне.

Иън сваля стъклото и свива извинително рамене.

— Съжалявам, трябва да изчакате, докато съобщят от „ИГРА НА НЕРВИ“.

Не би трябвало да се налага да й напомня правилата. Нима не е гледала предния месец? Или Наблюдателите на живо печелят награди, ако накарат играчите да нарушат правилата, също както ако успеят да заснемат интригуващи кадри? Боже, пак започнах с конспиративните теории.

Махваме на поддръжниците — на феновете си? — и Иън вдига обратно прозореца. Един тип се опитва да му попречи, като навира телефона си напред. Светкавицата ме заслепява за миг, но Иън успява да затвори прозореца и вдига два пръста като знак на мира.

Вяй си с ръка.

— Уф! Като папараци са.

— Е, какво е твоето предизвикателство?

— Първо ти.

Той отпуска глава назад на седалката.

— Аз трябва да бъда очарователен в една доста неочарователна част на града. Достатъчно очарователен, за да убедя някое работещо момиче да ми предложи безплатен секс. Сега ти изплюй камъчето.

— Ако допуснем, че ще участвам в новото предизвикателство, ще се наложи да убедя някой да ми предложи сто долара за услугите ми.

Той ме оглежда бавно от горе до долу.

— Това би било добра цена.

— Благодаря. Може би е. — После се намръщвам. — Но дали е така в тази част на града? Не мога да повярвам, че някое момиче ще се продаде за каквато и да било сума, а ако поискам повече от обичайното, ще се окаже много трудно предизвикателство.

Той се засмива и изважда телефона си.

— Колкото по-трудно, толкова по-добре, поне що се отнася до потенциалните клиенти.

Простенвам.

Той гледа телефона си около минута и после казва:

— Типичната тарифа за момиче на повикване е между сто и триста долара. При уличните проститутки обаче става дума за двайсет до петдесет. Така че ще искаш повече от стандартната цена, но пък и не изглеждаш като наркоманка.

— О, благодаря, партньоре.

Коремът ми се обръща. После си спомням наградата. Страхотен телефон, без мама и татко да мрънкат за сметките — би било райско. Но готова ли съм да се излагам по улиците, за да го спечеля?

Иън споделя, че той би спечелил комплект луксозно оборудване за къмпинг. Това момче определено е на пътешественическа вълна. Очите му блестят по-ярко от неона отвън, още повече че организаторите ни изпращат бонус оферта: за всеки хиляда новозаписани онлайн Наблюдатели ще печелим по двеста долара. Леле. Колко ли хора ще си платят, за да видят как ще оцелеем в царството на проституцията?

— Трудно ще документираме предизвикателствата, без да подплашим проститутките и сводниците — казвам аз.

— Просто трябва да бъдем дискретни. Както и Наблюдателите ни.

Няколко десетки от тях, повечето около двайсетина годишни, са оградили колата ни и обикалят наоколо като зомбита.

Телефонът пак иззвънява по онзи досаден начин. Готова съм да се откажа, само и само да си върна старата мелодия. Като виждам кой е, не мога да повярвам, че от „ИГРА НА НЕРВИ“ са го допуснали. Вдигам, преди да са размислили.

— Добре ли си? — пита Томи. — Стори ми се, че те блъснаха доста силно.

Много бързо са пуснали видеото — почти в реално време. Явно не са го редактирали много. Но защо ми позволяват да говоря с Томи? Да не би да предават и разговора ни? Може би искат да разберат какво мисля. Това трябва да е.

— Хълбокът малко ме боли, но ще се оправя.

— Мога веднага да дойда да те взема. Не съм далеч.

Не се и съмнявам. Поемам си дълбоко въздух.

— Чакай, Томи, недей. Току-що получихме следващите си предизвикателства. Още не съм решила.

С периферното си зрение виждам ухилената физиономия на Иън. Томи започва да преглъща и да диша учестено.

— Нали не обмисляш сериозно още едно предизвикателство?

— Става дума за страхотен телефон плюс евентуално малко пари. Това може да не значи кой знае какво за човек с банкова сметка и нова кола, но за мен е нещо голямо.

— Вече пострада. Не си струва да те убият за това.

— Не драматизирай нещата. Не възлагат предизвикателства, с които да рискуваш живота си. Само ги правят максимално неприятни.

— И какво е следващото ти предизвикателство?

— Ти се записа за Наблюдател, не мога да ти кажа.

Няма ли начин да го държа близо до себе си като любимо бебешко одеялце? Ако имахме таен код, сега можех да му кажа къде отивам, без организаторите да разберат.

Мисълта за тайните послания ми напомня за онзи случай, когато двете със Сид бяхме в седми клас и се готвехме за нейното прослушване за „Чудотворката“. Знаехме наизуст ролите и на Ан Съливан, и на Хелън Келър, даже бяхме научили езика на знаците, което се оказва удобно средство за комуникация по време на час. Ще ми се да можех да се обадя на Сид и да ѝ кажа какво съм намислила даже повече, отколкото на Томи. Защо ѝ трябваше да се захваща с Матю?

Гласът на Томи прекъсва потока на мисълта ми.

— Недей, Вий. Чух слухове, че едно от момичетата, които са спечелили предния път...

Следва пращане. Когато се опитвам да го набера, не се получава. Проклет телефон.

Иън почуква по волана.

— Ако допуснем, че продължиш да играеш, искаш ли да се возиш с мен?

Той щраква колана си, което ме успокоява. Маниакалните убийци слагат ли си колана? Освен това, да шофирам сама в тази част на града ми се струва по-рисковано, отколкото с него. Пък и какво може да ми направи с толкова Наблюдатели наоколо?

— Защо не — казвам аз, с което отговарям не само за транспорта, но и за участието си в играта.

Още не мога да повярвам, че съм изпълнила едно предизвикателство на живо, а ето че се каня да пробвам и следващото. Аз, Вий, момичето зад кулисите.

Иън запалва колата и двамата вдигаме палци към Наблюдателите, за да им покажем, че още сме в играта. Те ни аплодират и се разотиват по собствените си коли, а аз информирам организаторите за решението си. Какво ли ще измислят сега? Зад нас свирят клаксони, а някой така е надул уредбата си, че усещам басовете.

Иън смръщва чело.

— Въпреки че ще е готино някой друг, освен нас, да запише следващото предизвикателство, тези пичове може повече да навредят, отколкото да помогнат.

Един от тях показва задника си на приятелите си и всички избухват в гръмък смях. Разбирам съображенията на Иън, но ако зарежем Наблюдателите, ще се лишим от благоразположението им. Миналия месец един играч от Лос Анджелис постоянно показваше среден пръст на Наблюдателите си и те саботираха следващото му предизвикателство, с което го изхвърлиха от играта.

— Ако станат много буйни, ще ги помолим да се укротят — казвам аз. — Освен това рано или късно организаторите ще им съобщят къде е следващото предизвикателство.

Иън завъртя рязко волана, за да избегне едно момиче, което прави цигански колела успоредно на колата.

— Те са опасни.

Той излиза бързо от паркинга и прави няколко завоя, за да се откъснем от глутницата. Няколко коли ни следват, но на другия светофар минаваме на жълто и се измъкваме и от тях. Кой да предположи, че такава „непретенциозна“ кола може да се движи толкова бързо?

Разбирам действията му, но имам чувството, че прекосявам мост с прерязано въже. И него ли са принудили, както мен да зарежа Томи? Ако е така, какво още ще поискат да направи, без да кажат първо на мен?

Заигравам се с колана си.

— Не съм сигурна, че е добра идея да бягаме от Наблюдателите.

— Не се безпокой, само за малко. — След няколко завоя, когато се успокоява, че никой не ни следва, той включва уредбата. — Ще им осигурим сочни кадри, за да се реваншираме. Обещавам.

— След тази вечер ще имаме да се реваншираме на много хора.

— Да. Гаджето ти май доста се ядоса.

Казва го просто така или иска да провери дали Томи наистина ми е гадже?

— Сигурна съм, че и твоята приятелка не е останала особено доволна.

Тъглчетата на устата му леко се повдигат.

— Нямам приятелка.

Добрата новина е, че е свободен, лошата — че вероятно не може да се задоволи с едно момиче.

— Томи също не ми е гадже. И не разбира защо някой ще се излага заради готина награда.

— Хората, родени с пари, никога не разбират.

— Ти откъде знаеш, момче от Академията с абсурдно скъп телефон?

Лицето му се изпъва.

— Заработих си телефона. И академията също.

— Сериозно? Как? Искам да имам твоята работа.

Не че работата във „Винтидж Лав“ не ми харесва. Само заплащането.

Той поклаща глава със сдържана усмивка и усилва музиката. Колата вибрира. Добре де, не ми дължи обяснения. И аз не обичам да разкривам историята на живота си.

— Кой е това? — кимвам аз към говорителите.

Челюстта му увисва.

— Не си ли слушала „Ролинг Стоунс“? Мик Джагър? Това е класика.

— Чувала съм ги, но не и тази песен.

— Значи това е щастливата ти вечер.

Дали е прав? Наистина ли е щастливата ми вечер? Преди по-малко от два часа най-добрата ми приятелка се натискаше с момчето, което харесвам от цял месец. За сметка на това спечелих смайващи обувки и преобразяване. Освен това се возя в една кола с адски привлекателно момче. Да, запътили сме се към най-отвратителната

част на града, където ще се преструвам на проститутка. И може да ме набият. Или по-зле — всички знаят, че животът на проститутките не е като в „Хубава жена“ или „Джипси“. В крайна сметка късметът ми може би се уравнисява.

Паркираме на няколко пресечки от мястото, указано на картата на „ИГРА НА НЕРВИ“, и си слагам малко гланц за устни, докато обмислям стратегията за външния си вид. Облеклото и балеринките ми не отиват точно на проститутка, но може би мога да мина за разхайтена ученичка. Дръпвам надолу тениската си, за да се виждат презрамките на сутиена, вдигам полата си и връзвам косата си на две опашки с ластиците, които намирам на дъното на чантата си. Липсва ми само близалка.

Преди да слезем от колата, решаваме, че чантата ми ще бъде на по-сигурно място в жабката, отколкото на рамото ми. Стомахът ми отново се свива при мисълта в какъв квартал ще се разхождам. Поне ще имам телефон. Няма начин да тръгна без него.

Иън посочва значката ми.

— Може би е по-добре да я свалиш. Не мисля, че е добре хората в... развлекателната индустрия да изразяват политически възгледи.

— Съмнявам се дали повечето тук знаят кой е Джими Картър, но имаш право.

Махам значката и я прибирам в джоба си.

Добре, време е да вляза в роля. Сид казва, че това винаги започва от позата. Опитвам се да изкарам най-ве евентуалните си актьорски гени и да заема правилната стойка.

— Привет, Сиатъл, иде млада плът за продан!

Иън ме оглежда продължително от глава до пети.

— Бас ловя, че до десет минути ще получиш предложение. Мръсниците, които обикалят в търсене на проститутки, много ще харесат великолепна брюнетка със сини очи и вид на осмокласничка.

— Хм, благодаря.

„Великолепна“ и „осмокласничка“ взаимно се изключват, но той сигурно искаше да ми направи комплимент.

Потривам длани в бедрата си.

— Трябваше да си взема някакви гримове.

Той ме гледа по начин, от който раменете ми потръпват.

— Знаеш ли, че проститутките са били сред първите жени, които носели червило?

— Има логика. Искали са да изглеждат добре, за да привличат клиенти.

— Да, но въпросът не е бил в хубостта, а в заявлението, че предлагат специални услуги... от орален характер.

— О-о... — Присвивам очи. — Първо за въздържанието, после за тарифите на проститутките, сега за древните особености на професията. Доста сексуална информация получавам от теб тази вечер.

Той вади телефона си.

— Можем да си говорим и за други неща. Знаеш ли например че в някои култури хората вярват, че снимането отнема част от душата им?

— Мислех, че това е градска легенда, разпространявана от хора с кофти прически.

Той насочва камерата към мен.

— Както искаш.

Правя муцка със свити устни и той ме снима. За кой ли път тази вечер?

После прокарва ръка през косата си.

— По-добре да започваме. Няма да е лесно да накарам някоя заета дама да ми предложи безплатно удоволствие.

Като гледам тъмните му очи и многозначителната усмивка, мога да се обзаложа, че е свикнал да получава подобни оферти.

— Ще се справиш страхотно.

Вървим бързо, което ме устройва чудесно, отчасти защото е студено, отчасти защото се надявам да успокоя нервите си. Въпреки това не е лесно да следвам широката му крачка.

Когато стигаме до главната улица, той забавя ход.

— Какво ще кажеш да вървиш пред мен? Ще отворя видеочата. Гледай да се придържаш, доколкото можеш, под уличните лампи.

Засега това е целият ни план. Намигам му, махвам с ръка и ето че вече съм сама. Полюшвам бедра с надеждата да излъчвам дързост, каквато не усещам, особено докато леденият въздух щипе дупето ми. По улиците е пълно с всякакви хора — момчета от колежански братства с бутилки бира в ръка, двойки, хванати за ръка, обрасли

типове с по пет пласта облекло, които просят от минавачите пари за „ядене“.

Студентите се хилят и оригват. Очарователно. Когато минават покрай мен, скръствам ръце пред гърдите си и отмествам поглед. Работата в магазина ме е научила да различавам потенциалните клиенти от зяпачите.

— Ей, миличка, колко искаш?

— Повече, отколкото можеш да си позволиш — сопвам се с тон, който се надявам да звучи като уличен жаргон. Въпреки че съм помагала на Сидни да репетира какви ли не роли — от Лизел от „Звукът на музиката“ до нинджа принцеса в „Тигър и дракон“, тя никога не е играла проститутка и нямам особена представа какво се очаква.

Отдалечавам се от момчето, докато приятелите му го дразнят. Добре, че не решава да ме последва и да се опита да се докаже като мъж.

Толкова съм се фокусирала върху тях, че не забелязвам как се озовавам на пътя надве момичета — едното светлокожо, с флуоресцентни дрехи, а другото тъмнокожо, с металически дрехи. И двете изглеждат на моята възраст, само дето очите им са по-уморени от тези на майка ми. Оскъдните им потничета разкриват тресяща се плът, изложена на ледения нощен въздух, от което ме побиват съчувствени тръпки.

Флуоресцентната се озъбва и златният ѝ зъб проблясва срещу мен.

— Какво правиш тук?

— Просто се разхождам.

Увивам се в якето си, за да покрия това, което би трябвало да минава за съблазнително деколте, но сега ми се струва, че само аз така съм си мислила.

Металическото момиче ме посочва с пръст. Ноктите ѝ са дълги поне два сантиметра, с тъмен лак.

— Гледай да е само това.

Двете с приятелката ѝ се приближават. Мъча се да не си представям какво може да направи с тези нокти, но ми е трудно да се отърся от образа на дива котка, разкъсваща плячката си. Това

предизвикателство е гадно. Повече и от предишното. Но не съм сама; Иън го чака същото. В този момент ми хрумва идея.

Внушавам си, че не трябва да отстъпвам назад, точно както те учат да правиш в Йелоустоун, ако край лагера ти души мечка. Когато момичетата вече са на един замах разстояние от мен, казвам:

— Един музикант се очаква да дойде тук след концерта си тази вечер. Случайно да сте го виждали?

Опитвам се да се усмихна като приятелка на приятелка.

Светлокожата облизва устни.

— Музикант?

Подскачам на балеринките си като възторжена фенка.

— Да. Казва се Иън... Джагър. Баща му е от „Ролинг Стоунс“? Старата рок банда? Е, синът му се е метнал на него. Яко, нали? Както и да е, бандата на Иън свири тази вечер в Сиатъл. Мернах на фен страницата му, че после ще си търси компания. Споменаваше за някакъв бар тук. Чували ли сте за „Флаш“?

Нали така се казваше онзи клуб, в който всеки уикенд арестуват по някого? След тази реч трябва да си поема няколко глътки въздух, за да не хипервентилирам.

— Защо му е да ходи на такова смотано място? — намръщва се момичето.

Оглеждам се разтревожено и забелязвам Иън на шест-седем метра от нас.

— О, боже! — възкликвам аз и се втурвам към него, а момичетата подтичват след мен.

Хващам го за ръката.

— Иън Джагър! Обожавам, обожавам песните ти!

Не е нужно да се преструвам на задъхана.

Иън скрива изненадата си с широка усмивка.

— Благодаря, сладурче.

Момичетата, смърдящи на парфюм и цигари, ме избутват настрана. Как очакват да привлекат клиенти с тази миризма?

— Здравсти, Иън — казва по-тъмната. — Аз съм Тифани. Наистина ли си известен?

Той свива рамене и се подсмивва като истинска рокзвезда.

Другото момиче обявява, че се казва Амброзия.

— Естествено, че е известен. Виждала съм го в списанията.

Получава се по-добре, отколкото съм очаквала. Дали Иън си дава сметка каква огромна услуга му правя? И колко много ми е задължен?

Той се усмихва пак в стил „е, какво да се прави“, а на бузите му се появяват убийствените трапчинки.

— Тук сме само за една вечер. Да имате идея къде мога да се позабавлявам?

— О, ние можем да те позабавляваме, сладурче — отвръща Тифани.

Иън ми подава телефона си.

— Ей, принцесо, можеш ли да ме снимаш с тези прекрасни дами? Агентът ми иска да види какво правя из различните градове.

Насочвам камерата към тях.

— Разбира се, но аз мога да те позабавлявам по-добре от тях, при това безплатно.

Тифани свива юмруци и прави крачка към мен.

— Кой е споменавал за пари, кучко?

Бинго.

— Извинявай, предположих...

Амброзия слага ръце на кръста и застрашително казва:

— Недей много да предполагаш, курво.

Иън застава между мен и момичетата.

— Ей, зарежете я. Значи и двете искате да се забавлявате с мен? Без ангажименти?

— Разбира се — потвърждава Тифани. — Ще пуснеш ли снимките ни на сайта си?

Той се усмихва към мен.

— Снимките ви ще обиколят цялата мрежа. Обещавам ви. Затова дадох камерата на тази пикла.

Те ме изглеждат победоносно и питат Иън къде е отседнал и дали могат да си поръчат румсървис.

В този момент към нас се приближава внушителен здравеняк с Федора на главата. Федора? Този майтапи ли се?

Пъхнал е ръце дълбоко в джобовете на шлифера и му липсва само яка от леопардова кожа, за да завърши цялостния му облик.

— Тиф, Ам, този притеснява ли ви нещо?

Момичетата си счупват краката да тичат към него.

Хващат го за ръцете и му шепнат нещо.

Той обаче се мръщи.

— Никога не съм го чувал.

Държа камерата до гърдите си и се надявам да не ме забележи. Той присвива очи към Иън. Отмества момичетата и се приближава към него.

— Казах, че не съм чувал за теб.

Иън свива рамене.

— Свирим предимно емо.

— Хомо? Свирите хомо?

— Не, емо. Малко пънк, малко депресарщина.

Онзи продължава да се приближава, все така с ръце в джобовете, като се спира на няколко крачки от Иън.

— Нещо като пънк, така ли? И къде свирихте тази вечер?

Иън преглъща.

— В един малък клуб. Съмнявам се да си го чувал.

— Попитах къде свирихте, Иън пънк хомо Джагър?

Приближава се вече на сантиметри. Иън преглъща. Аз продължавам да снимам, въпреки че вече имаме, каквото ни трябва. Просто не мога да се спра. Тифани и Амброзия се бутат зад сводника си и се споглеждат с разширени очи, които някак ги подмладяват.

— Стори ми се, че се интересуваш дали можеш да прекараш нощта с моите момичета — казва сводникът с нисък глас.

— Само си приказвахме — усмихва се Иън. — Много са хубави.

Онзи вади едната си ръка от джоба и потърква наболата си брадичка.

— Така си е. Да ти кажа, и с мен е забавно да се бърби. Какво ще кажеш да се поразходим малко да си побърбим?

— Звучи добре, но трябва да тръгвам. Другите от бандата сигурно вече се чудят какво е станало с мен.

— Всъщност не те питам — прошепва сводникът.

Иън ме поглежда безпомощно. Камерата се хлъзга в ръцете ми. Изкушавам се да я прибера в джоба си, преди този тип да ми я вземе, но не искам да губя кадри.

— Стой тук — казва ми Иън.

Сводникът за първи път поглежда към мен.

— Тя с теб ли е? Чудно. И тя може да дойде.

Той побутва Иън с лакът.

Не знам дали да го последвам или да избягам. Сводникът не може да гони и двама ни, но може да прати Тифани и Амброзия след мен. Озъртам се с надеждата да повикам някого на помощ.

В този момент иззад ъгъла се появява тумба от двайсетина души. Един от тях посочва към нас и всички вадят телефоните си.

Наблюдателите.

Заобикалят ни и ни снимат.

Сводникът сбърчва чело.

— Какво, по дяволите, става?

Иън махва към множеството.

— Май ме забелязаха и други фенове. Трябва да им обърна малко внимание.

И се запътва към най-гъстата част на тълпата.

Аз също отстъпвам назад към тях. Част от физиономиите са ми познати от боулинга преди малко. За мое учудване никой не изглежда ядосан, че сме избягали от тях. Този път нямам нищо против да ме снимат. Тръгваме надолу по улицата сред овации и въпроси.

— Ще видите всичко, когато го излъчат — казва им Иън. После взима телефона от ръцете ми и снима Наблюдателите.

Сводникът и момичетата гледат озадачено след нас. Тифани плаче, сякаш е пропуснала нещо голямо.

И на мен ми се плаче, само че от облекчение. Доброто настроение на Наблюдателите ме обгръща като щит. Голям, шумен, прекрасен щит. С тях съм някой. С тях съм в безопасност.

Подтичвам до Иън.

— Е, сега можеш да вземеш автобуса до Кентъки или Канзас, или където си пожелаеш, и да отидеш на къмпинг.

Той се смее.

— Страхотно го измисли с тези момичета, въпреки че за малко да ни набият. Добре че телефонът ми е още тук.

Наблюдателите ни наобикалят и вдигат ръце за поздрав към Иън.

Той приема поздравленията им.

— Гарантирам ви, че клипът ще бъде страхотен, благодарение на невероятната ми партньорка! А сега й дайте малко въздух, за да си свърши и тя работата. Иначе шоуто приключва.

Изглеждат разочаровани, но не възразяват. Остават от тази страна на улицата, а ние пресичаме и излизаме от бизнес територията на Тифани и Амброзия. Поне така се надявам. Сега имам възможността и аз да припечеля нещо.

Иън се приближава до заведение с рекламна табела: „Жарки Жени на Живо“. Явно и при милион порно сайтове в нета някои мъже продължават да предпочитат това гадно преживяване лице в лице. Кое то е добре дошло за нас, понеже ни осигурява почти десет метра светъл тротоар.

Мъжете на опашката ме заглеждат, но никой не се приближава, дори когато Иън им маха с ръка. Решаваме, че сигурно искат да си говорят мъж с мъж или някоя подобна дивотия. Тръгвам по бордюра с една ръка на хълбока, а другата люлея до тялото си. Всеки път, когато минава кола и ме заслепява с фаровете си, се усмихвам със свити устни и изпъчвам гърди. Нося два пъти повече дрехи от Тифани и Амбър, взети заедно, но през целия си живот не съм се чувствала по-гола. От другата страна на улицата се разнася смях. Дано Наблюдателите кротуват, че иначе никога няма да изпълня това предизвикателство.

Стигам до следващата пресечка, обръщам се и тръгвам бавно към Иън. Той си говори нещо с мъжете на опашката и сочи към мен.

Имам си собствен сводник. Потенциалните ми клиенти — тоест тези, които се мислят за такива — ме зяпат, мляскат с устни, но поклащат глава. Какъв е проблемът им? Може би отдалеч ме взимат, за кльощава дрога, която носи дълги ръкави, за да скрие следите от иглите. Или пък дрехите и обувките им подсказват, че всъщност не съм от тази професия. Явно ще трябва да ги убедя. Пфу. Коремът ми се свива на топка, която сякаш никога няма да се отпусне, но въпреки това се насочвам към тях. За щастие Наблюдателите проявяват достатъчно здрав разум, за да млъкнат.

Колкото повече се приближавам към пийпшоуто, толкова по-ясно долавям кисела миризма като от зелева супа. С ужас установявам, че идва от мъжете. Иън е избрал най-смърдящите извращения на улицата.

Той ми махва с ръка.

— Ела насам, Рокси.

Рокси? Това име ли е изобщо?

— Окей, Стоун.

Той ме хваща за китката, все едно съм негова собственост.

— Тези мъже не вярват, че си струваш парите.

— Може и да са прави. Първа вечер ми е и съм доста нервна.

Един тип с провиснали бузи се ухилва насреща ми.

— Досега не си ли го правила? Това обяснява странните ти дрехи.

Странни ли? Първо се чувствам обидена, след това поласкана. Та кой би желал да изглежда на място тук?

— Друго не можех да си позволя. Хубавите дрехи са ужасно скъпи — подсмърквам аз, забола поглед в жалките си непроститутски балеринки. В далечината се чува вой на сирена.

Онзи се чеше под мишницата.

— Ще ти дам петдесет, но повече нямам, а и то е повече, отколкото обикновено взимат момичетата наоколо.

Вдигам печални очи към Иън.

— Не съм сигурна, че мога да го направя, въпреки че мама много се нуждае от тази операция. Трябва ми малко въздух.

Последното си е чистата истина. Ако не се махна от тази миризма, ще припадна.

— Разбира се, сестричке.

Иън ме потупва по главата и подновява преговорите с мъжете, също като добър брат. Аз отново тръгвам по бордюра.

Разминавам се с няколко двойки с едни и същи реакции: полуусмивки и бързо отместени погледи от момчетата, презрително сумтене и зяпане от момичетата. Не разбират ли, че съм една от тях? По дяволите, последното момиче, което ми се намръщи, носеше същата тениска като моята.

Не мога да го приемам лично. Играя роля, която няма нищо общо с истинския живот. Усмиввам се принудено на следващата двойка и оставам шокирана, когато ми отвръщат по същия начин. После момчето се втурва към мен и ме прегръща.

— Ей! — Аз се опитвам да се измъкна.

Момичето ни снима, докато приятелят ѝ ме дърпа за опашките и шепне:

— Справяш се страхотно, Вий.

Плясвам го.

— Долу ръцете, урод такъв.

Иън дотичва и го заплашва, но двамата с гаджето му само се размиват и избягват обратно, откъдето са дошли. Иън се кани да хукне след тях, но аз го спирам.

— Остави ги — поемам си дълбоко въздух аз. — Трябва да се фокусираме върху предизвикателството.

Той като че ли се разкъсва, но след няколко секунди размисъл се вслушва в мен.

— Ако видиш други дебнеци Наблюдатели, викай!

Съгласявам се и се залавям отново за работа. След няколко минути една кола намалява ход и спира до мен. Вътре седи мъж на средна възраст с рунтави вежди.

— Много малка ми изглеждаш, за да се разхождаш тук сама — ухилва се той. — Май трепериш.

— Достатъчно голяма съм. И просто ми е студено.

— Колата ми има седалки с отопление. Мога да те повозя.

Стоя и чакам да продължи. Дано някой да снима. Бих се пробвала със собствената си камера, но ме е страх, че ще го подплаша.

Той потупва волана в такт с диското, което свири вътре.

— Е, идваш ли?

— Хм, сладък си, но...

Иън минава покрай нас, скръстил ръце пред гърдите си, за да може да държи камерата, без да личи, че снима. Застава зад колата. Надявам се, че минувачите ще го вземат за сводник, който се оглежда за момичето си.

Мъжът в колата като че ли не го забелязва. Потрива буза.

— Трябват ли ти пари за храна? Може да ти помогна.

— Да, гладна съм — отговарям провлачено аз.

Той се ухилва.

— Колко ядеш?

Иска ми се да го замера с нещо, но успявам да се овладеея.

— Много.

Той се смее.

— Малко момиче, голям апетит. Като за двацет долара?

Поглеждам го с разширени очи.

— По-скоро пет пъти по толкова.

Усмивката му изчезва.

— Ти май си едно алчно дребосъче?

Прокарвам ръка по талията си.

— Не, само момиче, което е готово да поработи много добре.

Той повдига веждите си като гъсеници. Не искам и да си представям какво се върти в главата му.

— Страшно си сладка, но не мога да ти дам толкова. Против убежденията ми е.

Все едно мъжете, които търсят малолетни проститутки, имат убеждения.

— Много жалко. Приятна вечер.

Тръгвам напред.

Той включва на задна скорост и Иън отскача настрани.

— Мислиш се за много важна, а?

Виждам, че нещата не отиват на добре.

— Не.

— Кучка! — изкрещява той и форсира двигателя, за да спре понагоре по улицата до едно момиче с обувки с капси и дванайсетсантиметрови токове.

Коленете ми омекват. Първо проститутките, сега този. Не помня някога да са ме наричали „кучка“ два пъти за една вечер, дори за един месец. Долната ми устна потреперва.

Иън се приближава и ме стисва за рамото.

— Не му позволявай да те разстрои. Той е просто кретен, който не получи, каквото искаше. Ще успеем. Ще видиш. Междувременно клипът се получава страхотно.

Той се отдръпва, за да заеме позиция наблизко.

Преглъщам притеснено и наблюдавам как момичето с капсите си бъбри с мъжа с веждите, как кима и се усмихва. Как ще си намеря клиент при толкова проститутки, готови да работят за по-малко от сто? Очевидно от „ИГРА НА НЕРВИ“ са преценили трудността на предизвикателството. А и какво съм очаквала за нов телефон плюс бонус?

Няколко минути по-късно момичето заобикаля колата отзад, за да се качи на пътническото място. В мига, в който се скрива от погледа на мъжа, лицето ѝ става безизразно. Какво ли си мисли? Че това не е истинският ѝ живот, също както аз си казвам, че не е моят?

Изведнъж изпитвам непоносима умора. Искане ми се да се прибера вкъщи, да си взема гореща вана и да си легна. Проверявам телефона си в крачка. Няма нови съобщения. Организаторите продължават да ги блокират. Не разбират ли, че имам нужда от морална подкрепа?

Иън за дребни монети за уличен телефон, за да чуя приятелски глас, стига да намеря работещ телефон, който да не е покрит с някаква гадост. Точно тогава обаче една кола забавя ход и емблемата на „Мерцедес“ спира зад мен. Прозорецът се смъква и виждам приятен мъж на около трийсет години с поддържани бакенбарди и момчешки черти. Не прилича на такъв, който би се нуждаел от услугите на уличница. Негова си работа. Той обляга ръка на прозореца и показва огромния си часовник, който струва повече от колата ми.

— Здравсти — казва той и зъбите му лъсват в мрака.

Заставам достатъчно далеч, за да не може да ме стигне с ръка, с пострадалия хълбок напред.

— Здравсти и на теб.

— Не бива да се мотаеш тук сама.

Чакам да добави, че трябва да се кача в колата и да се възползвам от затоплените седалки.

Вместо това той казва:

— Каквито и проблеми да имаш и да мислиш, че това е единственият ти избор, те могат да се решат и по друг начин. Особено

ако позволиш на някой да ти помогне.

— Някой като теб?

Той се усмихва.

— Имах предвид някой по-силен от мен.

Леле.

— Тройка?

Ако ми предложи стотачка за оргия, това ще отговаря ли на условията?

За миг устните му се разтеглят в отвращение, но усмивката бързо се връща на лицето му.

— Говорех за по-висша сила. Със съпругата ми управляваме църковна организация, която помага на момичета като теб.

Полагам всички усилия да остана в роля.

— Момичета като мен ли? Ти не знаеш нищо за мен.

— Знам, че ти трябва място, където да се чувстваш в безопасност. Ако искаш да хапнеш домашна храна и да си побъбриш с други млади жени, които са били на твоето място, можеш още сега да се махнеш от улицата.

Поглеждам към Иън, който преминава с камерата си покрай нас.

— Много мило, но няма нужда.

Мъжът в колата проследява Иън с очи и се подава навън, за да го види, когато той застава на място, което би трябвало да попада в сяпото му петно. Този явно наистина се ползва със закрилата на висша сила, ако често му се случва да зяпа така истински сводници.

— Ти ли отговаряш за благополучието на тази млада дама? — пита той.

Иън свива рамене.

— Ние сме приятели.

Онзи му подава ръка.

— Радвам се да го чуя. Защото искам да я заведа на сигурно място, където ще ѝ помогнат. Знам, че няма да имаш нищо против, приятелю.

Махвам с ръка да привлече вниманието му.

— Ехо? Аз имам против. Благодаря за загрижеността, но съм си добре. Нещата не са такива, каквито изглеждат. Ние само се разхождаме.

Мъжът поклаща глава, без нито едно косъмче да мръдне от мястото си.

— За жалост много млади жени тук пострадват жестоко от мъже, които твърдят, че се грижат за тях като приятели.

Посочвам към другата страна на улицата.

— Ако наистина искате да помогнете на някого, там има две момичета — Тифани и Амброзия, на които можете да бъдете много полезен. Но техният приятел изглежда опасен, така че внимавайте.

Отдалечавам се, хванала Иън за ръката, докато не стигаме до следващата пресечка. Мъжът гледа известно време след нас и накрая потегля.

Иън поклаща глава.

— Тук има всякакви луди.

— Той не изглеждаше луд. Надявам се да не съм го пратила в зъбите на акулата.

Потривам слепоочия, като се чудя дали съм постъпила благородно или идиотски.

Иън ме хваща за раменете.

— Не носиш отговорност за никого тук, освен за себе си, а ако желаш, и за мен.

Жалко, че момичето с капсите тръгна с типа с веждите. На нея щеше да ѝ дойде добре малко надежда. Още веднъж се благодаря, че за мен това е само игра. Което ме подсеща защо съм тук.

— Май е време да се връщаме към предизвикателството — казвам.

Иън ми смигва.

— Да, можем да спасим света, след като спечелим наградите си.

Той се отдалечава и пак оставам сама. Заглеждам се в Наблюдателите на другия тротоар. Иска ми се да можем да зърна Томи, макар че той каза, че ще се запише само за онлайн наблюдение. Дали още ме търси или се е прибрал вкъщи, изпълнен с отвращение?

Разхождам се напред-назад, докато Иън се опитва да привлече някой мъж. Спират още няколко коли, но все едно и също — искам прекалено много. Когато и четвъртата кола в рамките на десет минути изръмжава и отминава, няма как да не се почувствам отхвърлена, въпреки че те са нещастниците, на които се налага да си плащат, за да си намерят жена.

След още един пазарлък до мен спира „Форд Таурус“.

Аз въздъхвам и чакам преговорите да започват.

Прозорецът отваря мъж с меки черти на лицето.

— Сама ли си?

Прехапвам устни.

— Засега.

— Аз също. Самотата е гадно нещо, а?

Кимвам. Разговорите с проститутки винаги ли са толкова тъпи?

Той потропва по вратата.

— Какво е нужно, за да променим положението?

— Сто долара.

Мъжът повдига вежди.

— Брей. И какво ще получа за толкова много пари?

Все още не ме е нарекъл алчна кучка и не си е тръгнал.

Това трябва да е добър знак.

Прокарвам пръст между гърдите си.

— Ти какво би искал?

Той се закисква и плъзва очи по тялото ми.

— Много.

Оглеждам се и улавям погледа на Иън, който минава покрай нас с изваден телефон. Обръщам се отново към мъжа в колата и се усмихвам, понеже виждам, че Иън е заел позиция.

— Значи се разбрахме? — трепкам аз с мигли. — Ще ми платиш сто долара?

— Каквото си поискам?

Устните му са плътни и лъскави — изглежда често ги облизва.

— М-хм.

От прозореца се протяга космата ръка и посяга да погали полата ми. Едва се сдържам да не повърна.

Той натиска копчето за отключване на пътническата врата.

— Значи се разбрахме. Хайде, качвай се!

Мъжът се навежда да махне някаква кутия от седалката. В този миг виждам как нещо проблясва в джоба на гърдите му. Божичко, значка ли е?

— Слушайте, господине, аз само се шегувах. Прощавайте за недоразумението. — После се втурвам към Иън и крещя: — Бягай!

Зад нас се трясва врата.

— Върни се тук! Стой на място!

Тълпата от другата страна на улицата избухва във викове. Тичаме натам, избягвайки колите. Момчетата от братството се превиват от смях, а другите държат телефоните си. Този път обаче няма да ни защитят. С Иън се насочваме на юг, без да спираме. Съмнявам се, че някой от Наблюдателите ще излезе толкова глупав да ни последва. Не и докато след нас тича ченге с размахан пистолет.

Свиваме зад втория ъгъл. Краката ме болят. Плоските балеринки не са най-удобното нещо за сводовете на стъпалата.

— Не съм сигурна, че мога да поддържам това темпо до колата — казвам аз задъхано.

Три врати по-надолу виждаме ниша и Иън ме дръпва в нея. Аз инстинктивно притаявам дъх, защото си представям как вони такова място, на което очевидно нощуват бездомници. Въпреки застоялия въздух обаче, миризмата я няма. Сгушваме се в сенките и Иън се долепя до стената, като ме държи в прегръдките си. Половин минута по-късно чуваме приближаващи се стъпки и пуфтенето на ченгето, което псува под носа си. Зад него вървят две момчета в спортни якета, които се кискат и го снимат. Явно все пак някой е бил достатъчно тъп да ни последва.

Сърцето на Иън бие силно в бузата ми. Нито един от двамата ни не помръдва и мускулче.

— Елате тук! — извиква ченгето на момчетата.

По стъпките им разбирам, че се подчиняват и даже смехът им секва. Той взима телефоните им, вероятно с надеждата да изтрие кадрите, преди да са ги качили в мрежата. Твърде късно, пич.

Когато момчетата минават покрай нас, едно от тях ни поглежда с разширени очи и ни разпознава, но вместо да ни издаде, за да спаси кожата си, само навежда глава. Ченгето също се заглежда, но отминава. Не смея да си поема въздух, докато стъпките им не заглъхват в далечината. Когато най-послед го правя, усещам миризмата на Иън — като планина на лятна екскурзия. Вдъхвам отново уханието.

— Мисля, че успяхме — прошепва той.

— Не е за вярване.

Вдигам очи към лицето му, въпреки че едва различавам чертите му.

Той прокарва пръст по брадичката ми.

— Иън Джагър, а?

— Не искаш ли да бъдеш рок звезда?

— Там, на улицата, ти беше рок звездата.

Той ме притегля още по-близо до себе си, доколкото това е възможно.

Нима ще ме целуне? Почти не се познаваме. Но пък вече сме преживели заедно толкова опасности. Това все трябва да означава нещо. Освен това пази гърба ми. Това означава още повече. Е, може вниманието му да е само част от играта. Тръпките по гърба ми обаче са съвсем истински.

Той плъзва пръст от брадичката към устните ми и нежно проследява очертанията им. Стоим така, вдишваме се един друг и усещаме пулса си.

В сградата светва лампа и аз отскачам назад. Зад дебелия стъклена врата до нас се вижда малко фоайе с протрит диван и един ред пощенски кутии. Белокоп мъж слиза с куцане по стълбите, като се подпират на резбования парапет.

— Междучасието свърши — казвам аз с разочарованието на второкласник, който трябва да се прибира в класната стая.

Слизаме на пръсти по стълбите, оглеждаме се внимателно в двете посоки, за да се уверим, че ченгето не е наблизо, и тръгваме към колата с преплетени пръсти. Когато вече сме вътре, заговаряме за моето предизвикателство.

— Мислиш ли, че ще се брои? — питам аз.

— Да, по дяволите. Предложението си е предложение, независимо дали идва от ченге.

Надявам се да е прав. Докато чакаме новини от „ИГРА НА НЕРВИ“, седим и се усмихваме един на друг. Трудно ми е повярвам, че по-рано тази вечер се цупех зад прашната завеса и гледах как най-добрата ми приятелка забива нож в гърба ми. А сега? Награди, забавление, евентуално пари. И най-вече убийствено привлекателно момче, което ме гледа като бонбон.

Обичам тази игра.

8

Иън пали двигателя и включва парното. Навън започва да вали. Дали момичетата на улицата носят чадъри или дъждът изобщо не фигурира в тяхната книга за оплаквания? Може би водата отмива вонята от клиентите им. Отпускам буза на седалката, доволна, че не се налага да тичам, да треперя или да преговарям с надървени възрастни мъже.

Иън заема същата поза като мен. Гледаме се, а лицата ни са на по-малко от педя разстояние.

— Докъде искаш да стигнеш?

За играта ли говори или за нещо повече? Въпреки че беше вълнуваща вечер, не горя от желание да се подлагам на следващото хрумване на авторите на предизвикателства в „ИГРА НА НЕРВИ“ — те според мен са мазни типове, които са затворени в някаква стая и се тъпчат с хамбургери.

Вместо това от устата ми излиза:

— Трябва да съм си вкъщи чак в полунощ.

Той отмята кичур коса от челото ми.

— Можем добре да се позабавяваме следващите петдесет минути.

Вътрешностите ми се стопяват като пяна на лате. Петдесет прекрасни минути. А може би говори за играта?

— Звучи добре — казвам аз с надеждата той да се изясни.

Без да откъсва очи от моите, Иън съблича якето си и се приближава към мен. От тялото му лъха мамеща топлина. Прокарвам ръка по рамото му, смаяна от твърдото му излъчване, и още по-смаяна от факта, че посегнах да го докосна, без да се замисля. Може би играта по някакъв начин е променила инстинкта ми за самосъхранение. Барабаненето на дъжда по покрива на колата ме изпълва с тръпнещо усещане като под топла завивка. Хубаво е да съм с Иън в това уютно местенце. Много даже.

И разбира се, това е моментът, в който от телефоните ни гръмва тромпетна музика. Главата ми едва не се удря в тавана. Никога не съм предполагала, че тази детинска мелодия може да ми липсва. Отварям телефона си, не — защото ме интересува какво ще видя, а за да спра звука. Съобщението от „ИГРА НА НЕРВИ“ е пълно с удивителни знаци.

— Мили боже! — възкликва Иън, докато аз чета.

И аз си мисля същото. Не само че съм спечелила нов телефон, но публиката ни е нараснала със седем хиляди Наблюдатели, което се равнява на хиляда и четиристотин долара допълнително. Усещам как ми прималява.

Освен това вече са разрешени входящите съобщения. Имам по една дузина от Лив и Юли, изразяващи първо съболезнования (МАТЮ ИЗГУБИ), после удивление (ТОВА НАСТИНАЛИ СИ ТИ?) и накрая поздравления (НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ!!!).

Нямам търпение да им разкажа всички подробности от изминалата вечер, както друг път бих направила със Сидни.

Странно обаче че нямам съобщения нито от нея, нито от Томи, дори в стил: „Какви, по дяволите, ги вършиш?“

Решавам да направя тест и намирам номера на Томи. Веднага чувам пресипналия му глас:

— Добре ли си? Защо не ми се обади по-рано?

Мамка му. Трябваше само да му пусна съобщение.

— Организаторите бяха блокирали телефона ми заради играта. Ти с първия човек, на когото звъня. Никога няма да познаеш какъв бонус изкарах.

Той издишва и ухото ми гръмва от пращането.

— Дано да е голям след всичко, което ти причиниха. Сериозно, знаеш ли колко хора застрелват в тази част на града? А ако те арестуват, ще имаш криминално досие.

Дъждът навън се усилва, съпроводен от гръмотевици. Хълбокът, на който паднах пред залата за боулинг, пак ме заболява.

— Не съм направила нищо лошо. Всичко беше на шега. — Ти си търсеше клиенти за плътски услуги, пазареше се и оказа съпротива при арест. Желая ти късмет, ако се наложи да доказваш, че е било само шега.

Засмивам се.

— Поздравления — получаваш диплома по „Закон и ред“. Дразнещата болка в хълбока обаче ми напомня, че въпреки всичко той е прав.

— Добре де, спечели разни неща и се позабавлява. Вече ще се откажеш, нали?

Светкавицата облива за секунда всичко наоколо в синьо. — Да, а и все едно, вече става късно.

— Добре. Радвам се, че ще се прибереш вкъщи, преди да е станало по-опасно. Нямам доверие на този Иън.

Този Иън обаче гали пръстите ми като малка арфа. Косъмчетата по ръцете ми настръхват от удоволствие. Ласката му ми действа като магична акупресура, която успокоява болката в крака ми.

А, да, още говоря по телефона.

— Иън беше страхотен. Ще се видим утре сутрин, за да съберем декорите, нали? Благодаря ти, че ми помогна за предишните предизвикателства. Длъжница съм ти. Чао, Томи, ти си номер едно.

Иън се намръщва.

— Мислех, че аз съм номер едно. Вече ми изневеряваш?

Ммм. Нима мисли, че вече имаме връзка, в която изобщо може да се споменава думата „изневяра“? Той хапе устната си така, че ми се приисква и аз да я ухапя. Ако си играе с мен, си го бива. Но защо му е да го прави? Нали сме на една страна?

Телефонът ми завънтява с рок песен, позната от един полицейски сериал. Тази вечер няма отърване от „Ролинг Стоунс“. Странното е, че телефонът на Иън мълчи.

Прочитам следващото съобщение и лицето ми се свива.

— Какво има? — пита той с разширени очи.

Опитвам се да проумея прочетеното.

— Това предизвикателство е... хм, различно.

— В какъв смисъл?

Топлината в колата изчезва. Ако му кажа, значи да разкрия някои неща за себе си. Как постоянно вися зад кулисите и слугувам на Сидни. А щом ме види в истинската ми светлина, приказката ще свърши.

Преглъщам.

— Свързано е с истинския ми живот.

Пръстите му продължават да свирят на арфа по моите и да пълзят нагоре по ръката ми. Сладка музика.

— За разлика от този... фалшивия?

— Не фалшив, но сюрреалистичен.

Погледът му не трепва.

— Предизвикателствата са игра, но всичко между тях не е. Поне за мен.

— За мен също. Имам предвид, че този път засяга хора, които не са непознати. И по някаква причина изобщо не споменават за теб.

Той свива рамене.

— Сигурен съм, че ще измислят нещо за мен. Какво искат да направиш?

Гледам напред през прозореца.

— Да отида в залата, в която тази вечер се игра училищната пиеса. Аз отговарях за грима и костюмите. Да се тръсна на купона и да се скарам с една приятелка за нещо, а после да изкритикувам играта ѝ.

Последното звучи просто глупаво и жестоко. Това, което не мога да схвана обаче е, как от „ИГРА НА НЕРВИ“ са разбрали, че съм ядосана на Сидни. Кой им е казал? Лив и Юли? Може би са си мислили, че ми помагат?

Той плъзва ръка надолу по моята.

— Не звучи толкова зле в сравнение с тази вечер. Тези проститутки можеха да ти издерат очите. Приятелката ти сигурно не би го направила.

Замислям се за миг.

— Не. Тя си пада повече по драмите, отколкото по насиетието. — Въздишам дълбоко. — Но въпреки това изглежда по-трудно. Едно е да се държиш кретенски с непознати, съвсем друго — с приятели.

На теория всъщност би трябвало да е по-лесно, но аз не виждам нищо лесно в това предизвикателство.

Ръката му е гладка и топла.

— Разбирам.

Наистина ли? Трудно ми е да си го представя смутен или с вързан език пред приятелите му. Въпреки че определено изглеждаше притеснен, когато онзи сводник го покани да се поразходят. Но кой на негово място не би се притеснил?

— Ще ми кажеш ли за какво трябва да се скарате?

Пак въздишам.

— За едно момче. Но това е стара история.

Чувствата ми към Матю са избледнели учудващо бързо.

Той повдига вежди.

— Това ще доведе ли до женски бой? Моля те, кажи „да“. Лично ще си платя.

Удрям го по ръката.

— Не се надявай много. Той не си струва. Казах ти, стара история.

Нищо не ти избива едно сексапилно момче от главата, както друго такова.

— Колко стара?

Поглеждам телефона си.

— На около три часа.

И двамата се размиваме.

Телефонът му иззвънява. Той чете с озадачено изражение.

— Моето предизвикателство е от две части, но сега ми пращат само първата, в която в общи линии съм декор за твоето.

— Какво трябва да правиш?

— Да флиртувам с най-привлекателното момиче там. Сърцето ми се свива. Още една победа за Сидни. Как са разбрали кой е най-добрият начин да съсипят вечерта ми? Да се скарам със Сидни, докато Иън флиртува с нея, ще бъде ад, създаден специално за мен. Аз правя гримаса. После се сецам, че всичко това ще се случи, само ако се съглася да продължа.

— Е, всъщност няма значение. Отказвам се.

Той се изправя.

— Защо? Няма да бъде опасно. Ще се видиш с приятелите си. А аз през цялото време ще съм близо до теб.

— Не, ти ще бъдеш зает да флиртуваш с най-красивото момиче.

И тя много ще се зарадва.

Той обхваща лицето ми с две ръце.

— Най-красивото момиче там ще бъдеш ти.

Взирам се в сочните му устни.

— Не си виждал божествената ми приятелка Сидни, звездата на пиесата и всички други събития в училище.

Ето, сега ще започне да прозира истината. Признанието ми е първата пукнатина в кулата от блянове, която сме построили, по-нетрайна от декорите на Томи.

Погледът му става сериозен.

— Аз срещнах теб. И ти гарантирам, че си по-омайваща от всяка кралица на драмата. Флиртът с теб ще бъде най-лесното предизвикателство на света.

— Ха. От твоите уста звучи почти изкушаващо.

— Ти би трябвало да знаеш доста за изкушенията.

Той дръпва единия ластик от косата ми, после другия и бавно се навежда напред. По кожата ми пробягва електрически ток, когато устните ни се докосват. Неговите са толкова сочни, колкото изглеждат. Мога да се удавя в това момче. И го правя. Усетът ми за време изчезва. Той има вкус на горски плодове — от онези, на които просто не можеш да се наситиш. Усецам сладостна болка на точните места. Едва си поемам въздух, когато се отдръпваме един от друг.

— Хайде, Вий — казва той дрезгаво. — Това предизвикателство е само за теб. Ще направя всичко, за да блеснеш пред приятелите си. Когато приключим, всички ще са забравили за момичето с драмите.

Да бе, сякаш човек може да забрави Сидни. Тя винаги е била харизматична, още от първия ден на детската градина, когато се появи с коронка и паунови пера. Всички деца искаха да си играят с нея, но тя избра мен за своя довереница — тихото момиче, което съчетаваше цветовете на дрехите си с моливите и гумичките. По онова време носех много жълто и розово.

Онази година и всички следващи аз се чувствах специална, задето ме е избрала и цени моето мнение. Не че не цени повече собственото си мнение. Тя се смята за отличен познавач на човешката природа и твърди, че от първия ден е разбрала, че ще бъдем приятелки за цял живот. Приемах приятелството ѝ с признателност, без да ме е грижа, че всички останали гледат на мен като на неин придатък. Тя може да е емоционална и властна, но също така винаги е била вярна и лоялна. До тази вечер. Как можа да се обърне срещу мен?

Взирам се в съвършените скули на Иън. Той ми отвръща, като прокарва пръст по слепоочието ми, и цялото ми същество потръпва от наслада. Кой да предположи, че такова леко докосване може да бъде толкова приятно? Какво ли би било да се появя в театъра с човек, който

изглежда така хлътнал по мен? Поне веднъж аз да бъда удостоена с награда. Твърде примамливо, за да си затворя очите.

Пресмятам. Можем да бъдем в залата след двацет минути и след още десет да си тръгнем оттам. С малко късмет ще се прибера навреме. Ако ли не, мама и татко вероятно ще са заспали пред късните новини по телевизията.

Иън се усмихва.

— Ако изпълня първата част от предизвикателството си, наградата е ваучер за „Гата Хава Джава“. Не би искала да изпусна такова нещо, нали?

— Убедена съм, че баристите ще те посрещнат с отворени обятия.

— Нас. Ще отидем там, когато излезем на среща.

Среща. Бъдеще. Звучи вълшебно. Споменаването на думата „награда“ ме подсеща, че когато зърнах името на Сид в съобщението от организаторите, прескочих линка, в който се казваше какво ще спечеля. Поемам си въздух, отварям телефона си и го проверявам.

Ченето ми пада.

— Леле! Ако изпълня това предизвикателство, ще получа безплатно пазаруване в любимия си магазин за дрехи. С лимит от три хиляди долара!

Ще ми стигнат да подновя целия си гардероб. Пак с ретро, разбира се, но не толкова скромно, а далеч по-лъскаво... не, не лъскаво, а забележимо. А и защо не? Аз съм момичето, изпълнило две предизвикателства на живо за една вечер. Хората ще ме гледат с други очи, когато се върна в училище в понеделник.

Иън се приближава към мен.

— Няма минуси, миличка.

Божичко, готова съм да приема предизвикателството, само и само да ме нарича така.

— Само че аз никога не съм се карала със Сидни досега. Не и по този начин. — Стискам ръце и се колебая как да продължа. — Повечето ни спорове са незначителни, защото тя обикновено постига своето. Когато наистина се ядосаме една на друга, тя изкарва цяло представление, плаче и се тръшка, а аз мълча. Но винаги се сдобряваме. И никога не сме се карали за момче.

Не споменавам, че няма и смисъл. Сидни просто заграбва всеки, когото си поиска, без да я интересува какво мислят другите.

— Звучи ми разглежена. А момчето, за което сте се скарали, трябва да е в мозъчна смърт.

Засмивам се. Дали Матю ще ревнува, ако вляза с Иън? Ще му бъде за урок, задето си играеше с мен през последните седмици. Сидни би разбрала желанието ми да му дам да разбере. И ще уважи правото ми да ѝ се разгневя за флирта с момче, към което съм имала интерес, макар и по такъв драматичен начин. Но пък кой може да оцени драмата по-добре от нея самата? Може би тази вечер ще се окаже повратна точка в нашето приятелство. И след нея нещата да станат малко по-равностойни.

С визията за патриоти, борещи се за справедливост, заявявам:

— Добре. Да го направим.

Иън пали двигателя.

— Вий, Вий, Вий — пее си той с присвити очи, — вий сте, вий сте...

— Какво?

Той ме гледа, сякаш очите му пробиват в душата ми.

— Вий сте просто Вий!

Ех, тези „в“-та. Тези устни.

— И това е страхотно.

На светофара ме придърпва към себе си, за да ми напомни колко страхотен е той самият. Светва зелено и колата зад нас изсвирва с клаксон.

Стигаме до паркинга по-скоро, отколкото съм предполагала. Там има поне десетина коли, но не виждам колата на Томи. Той вероятно гледа шоуто вкъщи и се тревожи за мен. Да се надяваме, че ако все още гледа, ще разбере. Как можех да знам, че ще ми дадат такова предизвикателство? Като се замисля, какво означава то за публиката? На купона не могат да се натресат случайни Наблюдатели. Мис Сантана може да не ни следи изкъсо, но всеки непознат би бил изхвърлен още на мига. Може би от „ИГРА НА НЕРВИ“ са съчинили цяла дълга приказка за това, колко много харесвам Матю, но сега харесвам и Иън. Зрителите ще си помислят, че стават свидетели на любовен триъгълник. Странно, при положение че Иън ще снима, но

щом организаторите искат да си похарчат парите така, аз нямам нищо против.

А може би имам. Сега, когато вече съм тук, започвам да се колебая дали е добра идея Иън да вижда Сидни. Кога е било някое момче да обърне повече внимание на мен, отколкото на нея? Ако не успее да се овладее?

Той изгася двигателя.

— Дъждът поспря. Да тичаме вътре, преди пак да завали.

Моментът не е подходящ да броя плюсове и минуси. Колкото повече мисля, толкова по-вероятно е да се уплаша. А ми е писнало да го правя. Прехапвам долната си устна, за да стане сочна и червена — гримът на бедните момичета. Вдигаме якетата над главите си, излизаме от колата и притичваме под ръмящия дъжд.

— Време е за шоу, красавице — казва Иън и ме хваща за ръка.

Насилвам се да се усмихна и си поемам дълбоко въздух. После още веднъж.

Да, време е за шоу.

9

Минаваме през вратите и изтриваме мокрите си лица с ръкави, преди да продължим нататък. Дъни силна музика, съпроводена от взривове смях. Когато влизаме в главната зала, виждаме как Сидни, все още с корсет, стегнат достатъчно, за да удуши повечето простосмъртни, се носи по сцената, следвана от всички актьори — гей и хетеро. Скриват се зад полупрозрачния екран, който Томи проектира, а аз отчасти изрисувах. В зависимост от осветлението фонът се променя от арктическа поляна към гола стая за разпит. В момента се вижда арктическата поляна, а Сидни прилича на пъстроцветна пеперуда.

Увивам се в якето си като в пашкул и гледам как Иън наблюдава актьорите. Струва ли ми се или погледът му наистина се е спрял върху Сидни?

Тя ме забелязва и скача от сцената.

— Вий! Къде ли не те търсихме!

Въпреки десетсантиметровите си токчета тя се втурва по централната пътека и едва не ме събаря с толкова здрава прегръдка, че усещам бамбуковите пръчици на костюма ѝ.

Моля? Ако след предизвикателството снощи ми беше само ядосана, сега би трябвало да е бясна. Може би това е само показна проява на подкрепа към най-добрата ѝ приятелка. Макар да ми е трудно да повярвам след показното предателство с Матю.

Тя се отдръпва от мен и се обръща към Иън. Той ме прегръща с една ръка и протяга другата, като се представя.

Сидни се засмива и вдига телефона си.

— Знам кой си, естествено. Всички знаем. Гледахте ли кръговете за голямата награда в Чикаго? Един тип току-що плува в басейн с изкормени риби.

Тя махва към Джейк — едно дребничко почти колкото мен момче с таблет в ръка. Някой превърта клипа и мога да се закълна, че усещам миризмата на развалена риба. Щом видеото свършва, на екрана

веднага се появява реклама: момиче, което също плува в някаква зелена гадост и едва си поема въздух. Образът ѝ се сменя с друго момиче с две опашки и вампирска тениска, опитващо се да избегне две проститутки в лъскави панталони. Боже мой.

Посочвам екрана.

— Не мога да повярвам, че използват мои снимки за реклама на играта.

Сидни избухва в смях от реакцията ми.

— Ще се наложи. Е, защо сте тук? Свърши ли играта? Решихте да не рискувате всичко за голямата награда? Току-що започна такъв кръг в Колорадо.

Иън спуска ръката си по-ниско и ме прихваща през кръста с жест, който не убягва на Сидни.

— В режим на изчакване сме. Между другото, гримът ти е страхотен.

Тя докосва бузата си.

— Да, Вий е много талантлива.

Иън за миг долепва лице до косата ми.

— Да, много.

Сидни накланя глава на една страна, сякаш не го е чула добре.

Част от мен иска да се наслади на мига, друга част — по-скоро да приключва с всичко това. Още сега. Готова или не, отварям уста.

— Хм, Сид, трябва да поговорим за нещо.

Иска ми се да можех да ѝ кажа, че всичко е част от предизвикателството.

Тя сбърчва чело.

— Като например защо реши да се включиш в „ИГРА НА НЕРВИ“? Мисля, че разбирам.

Тя смигва на Иън. Какво ѝ става? Да не би да си мисли, че ще ѝ даде препоръки за играта следващия месец?

Без да ѝ обръща внимание, той изважда телефона си, все едно да провери съобщенията си. Изпраща ми въздушна целувка, без нито за секунда да погледне към Сид. Мисля, че съм влюбена.

Сидни гледа неразбиращо. Кога се е случвало момче да я игнорира?

— Е, Сид... — започвам аз.

Някъде отзад се затръшва врата.

Томи влиза през главния вход, а очите му ме пронизват като лазери.

Залива ме чувство на вина, което заплашва да ме погълне. Махвам му немощно с ръка. Какво прави той тук?

Той вдига сериозна на вид камера със стърчащ като рог микрофон пред лицето си. Ох, и той явно е от официалните ни Наблюдатели.

Обръщам се към Иън, но той е втренчил слисан поглед в телефона си. После преглъща.

— Казвай й, каквото трябва да й кажеш. Бързо.

Кашлям и казвам:

— Съгласих се да участвам в кръговете на живо, защото ти бях ядосана.

Тя слага ръка на гърдите си.

— На мен?

Неволно ми става жал за нея. Държанието ми и присъствието на Иън я карат да се съмнява в реалността такава, каквата я познава.

Томи се приближава, за да хване двете ни в кадър, точно пред микрофона. Червената лампичка на камерата му пулсира като гневно сърце.

Сидни присвива очи.

— Какво правиш, Томи?

Той вдига пръст на устните си.

Хващам я за ръката.

— Да отидем в съблекалнята.

Тя се съпротивлява.

— За какво става дума? Защо си ми била ядосана?

Гласът ѝ се покачва с няколко децибела.

Наистина ли не знае?

— Ще ти кажа, когато останем насаме.

— Ако искаше да сте насаме, гаджето ти нямаше да излъчва всичко това — изсумтява Томи.

Челото на Сидни се изпъва. Тя грабва телефона от Иън.

— И ти ли ни снимаш? Това предизвикателство ли е? За играта ли го правите?

Иън прибира телефона в джоба си, но вместо да отговори на Сид, хвърля свиреп поглед на всички в залата, сякаш ги предизвиква да ме

спрат.

Опитвам се да довърша кошмарната мисия.

— Слушай, Сид. Трябва да ти кажа нещо набързо и после се махаме.

Повтарям си, че нарушавам личното ѝ пространство. Не че на нея някога ѝ е пукало за това. Страницата ѝ в „Това-Съм-Аз“ е пълна със снимки по бикини.

— Ядосах ти се, защото налетях на момче, от което знаеше, че се интересувам — казвам аз тихо.

— По-силно — казва Томи. — Не се чува.

Сидни скръства ръце пред гърдите си, което само подчертава деколтето ѝ. Сега, когато знае, че е на сцена, никой не може да предвиди накъде ще тръгнат нещата, освен че в крайна сметка тя ще изглежда добре пред публиката си. Само дето това е моята публика.

Колкото по-бързо изпълня предизвикателството, толкова по-голям шанс имам да оцелея. Или поне да не припадна. Вече виждам петна пред очите си.

— Ти знаеше, че харесвах един от актьорите.

Поглеждам към Иън с надеждата да е обърнал внимание на миналото време, но той като че ли не забелязва. Лицето му изглежда измъчено от болка.

Въпреки това продължавам.

— А ти му налетях в последното действие тази вечер. В сценария пишеше да се целунете, не да се мляскате и натискате.

Тя разширява очи.

— За Матю ли говориш?

Шлифованият ѝ глас изпълва залата.

— Какво за мен? — пита Матю и скача от сцената. Когато идва при нас, забелязвам следи от три различни нюанса червило и поне толкова аромати на парфюми. Това момче е като откачена лабораторна стъкленица.

Вдигам ръка към него.

— Нищо за теб, Матю.

Някой е спрял музиката. Мис Сантана? И къде е тя всъщност? Ами Лив и Юли? Те биха се застъпили за мен, сигурна съм в това. Всички ни зяпат, някои ни снимат с телефоните си. Дори Джейк, който понякога ми помага с костюмите, държи таблет в ръка, за да запечата

сцената. След тази вечер това би трябвало вече да не ми прави впечатление, но светлините на камерите ме прогарят като нажежени шишове.

Обръщам се към насъбралата се тълпа.

— Добре, връщайте се на купона, хора. Скоро всичко това ще бъде в мрежата.

Никой не помръдва.

Потривам ръце.

— Добре, това е всичко, което исках да ти кажа, Сидни. Сега си тръгвам. А, и впрочем преигра на сцената на разпита.

Това би трябвало да е достатъчно за предизвикателството. Вече не съм й толкова сърдита. На кого му пука за Матю?

Тя ме хваща за ръката.

— Ще ти дам аз едно преиграване. Обвини ме, че съм те предала. Не съм мислила, че сериозно си падаш по Матю. Не и след всичките ми предупреждения. — Бузите й са станали аленочервени, което би изглеждало отблъскващо при всеки друг, но при нея само подчертава удивителните й черти. — И друг път си ме обвинявала за глупости, но никога не бих ти забила нож в гърба. Не забеляза ли как ме награби Матю на сцената? Не можех да се отскубна. Виждаш ли тази синина? — Тя посочва към ръката си.

Матю не я е пуснал? Хватката му е била много здрава. А подозрението, че е възможно той да й е изпратил цветята, не значи, че тя е отвърнала. О, божичко, всичко обърках. Отстъпвам назад.

— Ъ-ъ... извинявай. Ще поговорим за това утре, може ли?

Тя се хвърля напред.

— Не, ще говорим сега. Нали камерите са за това?

Сложила ръце на кръста, тя се извисява цяла педя над мен заради глупавите токчета, които самата аз избрах за костюма й.

Театърът утихва. Оглеждам се и виждам лица и телефони, които ме наблюдават изпитателно като съдебни заседатели. По дяволите. Наистина оплесках нещата. Сидни стои пред мен — внушителна, разпалена, възмутена. Както винаги, тя надделява.

— Чакам обяснение, Вий.

Тя потропва с крак.

Всички останали са заели същата поза. Кълна се, че и те потропват с крак. Целият театър пулсира обвинително. За пореден път

съм се провалила, само че сега второкласното ми положение не е скрито зад завесите, а е изложено на показ пред хиляди очевидци.

Времето сякаш е спряло. Как мога да се върна към сладките мигове с Иън в колата, преди да е станал свидетел на върховното ми унижение? Жалко, че и Томи ме изостави. Ако някой може да изобрети машина на времето, това е той.

Като последно спасение поклащам глава настрани, за да привлека вниманието на Сидни. Когато ме поглежда, ѝ казвам на езика на знаците: „Много извинявай. Пусни ме сега да си вървя“.

Тя гледа ръката ми и погледът ѝ омеква. Ще се смили ли над мен? Трябва да разбере защо съм се заблудила така и защо постъпвам по този начин. Та кой ме познава по-добре от нея? И винаги иска да ме защити?

Притаявам дъх и пак на езика на глухонемите казвам:
„Моля те“.

Тя вдига глава.

— Дължиш ми извинение. Още сега.

Нали току-що ѝ се извиних? Искане да ме унижи публично ли? Разбира се. За отмъщение. Как успя всичко да се обърне с главата надолу? Усещам огнена топка в гърдите си.

— Трябва да тръгна.

Тя приковава очи в моите.

— Пак ли? След като ме предаде и така нещо разкритикува играта ми? — Тя поклаща глава. — Трябваше да изясниш всичко веднага след представлението. Не пред камерите. А ти побърза да си тръгнеш, без дори да поздравиш родителите си.

Дъхът ми спира.

— Родителите ми?

Тя цъка с език.

— Да. Бяха много горди. Докато не разбраха, че си изчезнала, без да кажеш на никого къде отиваш. Браво, Вий.

Представям си израженията им. Беше им струвало много да се решат да ме изпуснат от поглед тази вечер. А аз толкова държах да им покажа, че няма за какво да се тревожат. Как можах да ги предам така? И как е могла Сидни да допусне такова нещо? Това е най-отвратителното предизвикателство. Ако не се бях записала в играта, щях да бъда тук, да се видя с родителите си, да ги убедя, че всичко е

пак постарому. А аз развалих всичко заради един телефон и чифт нови обувки. По бузите ми започват да се търкалят сълзи на гняв и безсилие.

Иън пристъпва напред.

— Доволни ли сте сега, задници? — Без никакво предупреждение той скача към Джейк и взима таблета му. — Изключи това нещо, преди да съм те фраснал.

Посягам да го хвана за ръката.

— Джейк нищо лошо не е направил.

Иън се отскубва от мен и изръмжава в лицето му:

— Разкарай се оттук, тъпак такъв!

Джейк побягва назад. Изглежда така, сякаш всеки миг ще се разплаче. Препъва се в столовете, докато стигне до другите на сцената.

— Хайде — казва Иън и ме хваща за ръката.

Не искам да заставам на негова страна, когато се държи по този начин. Но още по-зле е да остана тук, където всички ме гледат като престъпник.

Когато минаваме покрай Томи, той сваля камерата. Под очите му са се образували тъмни петна.

— Още едно прекрасно изпълнение.

Поглеждам го свирепо.

— Надявам се да те наградят подобаващо за филмовата ти продукция, Томи.

Той изсумтява, докато си играе с някакво кабелче.

— Получих, каквото исках.

Нещо ме кара да спра и да кажа:

— Слушай, само за протокола: когато говорих с теб, наистина мислех, че съм приключила с играта, но ми предложиха това, а то се оказа твърде сочно, за да откажа.

Лицето му почервенява.

— Ако на това му казваш сочно, значи не си момичето, за което те мислех.

Не съм и момичето, за което самата аз се мислех. Не знам какво съм. Освен момичето, което излиза след Иън с наведена глава.

Сидни се втурва към нас и ни настига във фойето. Нима нещо е трепнало в сърцето й?

Вместо това тя задъхано заявява:

— Въпреки че съм ти страшно ядосана, не мисля, че трябва да отиваш с него. Откажи се от играта сега. Уличното предизвикателство беше много опасно. Замисли се колко извратено е и това сега. Наистина ли искаш да си тръгнеш с този кретен след начина, по който се държа с Джейк?

Тя гледа свирепо към Иън, който смутено се извърща. Яростта, която лъхаше от него преди секунди, е напълно изчезнала. Да не е някой Джекил и Хайд?

— Искам само да се прибера вкъщи — казвам аз.

— Може ли да ни дадеш само минутка? — обръща се Сидни към него. — Без да пребиваш никого междувременно?

Той въздъхва силно и излиза навън.

Сидни поклаща глава.

— Знам, че е секси, но сериозно, Вий, трябва ли да ти обяснявам защо не бива да отиваш с него?

Изведнъж се чувствам смазана от умора.

— За каква ме мислиш? За някаква безмозъчна кукла, която не може да се грижи сама за себе си?

Тя пробожда въздуха със свършения маникюр на пръста си.

— Казвам ти го като приятелка, въпреки че ти не се държиш като такава през последните минути. Това момче няма да ти донесе нищо добро.

Въздъхвам.

— Откъде знаеш?

Тя сбърчва нос.

— Видя как се отнесе с Джейк. А и преди това имаше нещо... хм, прекалено свършено в него.

Усещам как вратът ми се вдървява.

— Имаш предвид прекалено свършено като за мен?

— Изобщо не искам да кажа това.

Само че аз го виждам в погледа ѝ.

— Лека нощ, Сид — казвам ѝ аз и изтичвам навън, за да мога да помисля. Може би трябва да си повикам такси.

Иън се е скрил под навеса, който не успява да го спаси кой знае колко от вятъра и дъжда. Изражението му е тъжно, не гневно, но аз въпреки това нямам желание да се кача с него в колата.

— Какво, по дяволите, беше това вътре? — провиквам се отдалече.

Той удря по стената.

— Моето предизвикателство. Тези тъпаци искаха да се държа по начин, който ненавиждам. Съжалявам.

Мамка му, разбира се. Играта не би допуснала да бъде лесно за нито един от двамата ни. Приближавам се и го подканвам да отиваме към колата. Докато вървим натам, Сидни отваря вратата и изкрещява нещо, което не чуваме заради вятъра. Сядаме в колата и Иън пали двигателя и пуска отоплението.

Брадичката му е още напрегната.

— Дали на това момче Джейк ще му мине?

— Да, не е като да си го ударил наистина.

— Но го унижих. И уплаших. Повярвай ми, понякога да те ударят, е за предпочитане.

— Да. Това беше гадно предизвикателство. Всичките ми приятели ме мразят.

Той ме хваща за ръката.

— Може би единственото хубаво е, че отстоя себе си пред Сидни. И беше много сладка със стиснати юмруци.

— Пфу. Ще ми се да можех да вляза в сайта на „ИГРА НА НЕРВИ“ и да изтрия всичко.

Поглеждам телефона си. Остават десет минути до полунощ. Колкото и да бързаме, няма начин да стигнем до залата за боулинг, да взема колата си и да се прибера вкъщи навреме. Е, и пак да ме накажат, това няма да навреди кой знае колко на социалния ми живот. Така или иначе, жестоко обърках нещата.

— Трябва да тръгваме — казвам аз.

Той кимва и изглежда също толкова съкрушен, колкото съм и аз. Но преди да излезем от паркинга телефоните ни изчуруликват с тихи арфи и камбанки. Нямам енергия да вдигна моя. Тази игра съсипа живота ми, а сега иска да ме утеши с някаква си небесна мелодия? Веднага щом се почувствам в състояние, ще им напиша съобщение с главни букви: „Отказвам се“. Сега обаче само заравам лице в шепите си. Всеки миг ще ме залее грозно ридание като цунами, което ще остави езерца от спирала по лицето ми.

Колата обаче не помръдва. След минута Иън подсвирква.

— Няма да повярваш.

10

— Само ме закарай вкъщи, моля те.

С надеждата да не рухна, поне докато се прибера, се насилвам да мисля за времето, когато не бях толкова отвратително същество. Например когато проектът ми за бална рокля за многократна употреба спечели сребърна лента в училищния конкурс за моден дизайн. Онзи ден Сидни грееше от гордост и ме накара да обеща, че когато му дойде времето, ще проектирам сватбената ѝ рокля. Това обаче само ми напомня, че дори в стихията си пак оставам на второ място. Никога не съм звездата. И че Сидни е лоялната, а не аз. Сега и Иън ме видя в истинската ми светлина: незабележителен с нищо лузър, въртящ се в орбита около мегаватове на Сидни. Не че тя или някой друг ще иска да ми бъде приятел след тази вечер.

Иън се навежда към мен. Усещам дъха му в ухото си. Съвършените му устни прошепват:

— Сериозно, погледни това.

Свалям ръце от очите си и виждам пред себе си екрана на телефона му, на който се вижда монтаж на предизвикателствата ни тази вечер с надпис: **ВИЖТЕ КОГО ИСКАМЕ В КРЪГОВЕТЕ ЗА ГОЛЯМАТА НАГРАДА!**

Очите на Иън блестят.

— Те са в Сиатъл. Ако ги изпълня, ще спечеля собствена кола и огромен кредит за бензин, който ще ми стигне да пътувам, където си поискам.

— Къде толкова искаш да отидеш?

Той преглъща.

— Въпросът е във възможността да го направя. Свободата.

— Какво искат от теб? Да скочиш като с бърнджи, но без въжето?

Той се засмива.

— Това е моето момиче.

Неговото момиче? И какво забавно намира в мен изобщо?

— Питам сериозно. Предизвикателствата сигурно са невъзможни.

Иън свива рамене.

— Скоро ще разберем. Погледни телефона си и виж каква е твоята голяма награда.

— На кого му пука?

Той бавно се усмихва.

— На теб.

Затварям очи. Прав е. Въпреки че намразих играта, все пак съм любопитна. Цяла вечер размахват под носа ми нещата, които най-много желая. С какво ли мислят, че могат да ме изкушат след катастрофалното предизвикателство със Сидни? Фалшив паспорт с дискове за учене на чужд език и съответната валута?

— Ще видя какво предлагат, ако междувременно караш към залата за боулинг. Вече закъснявам.

Той потегля и отварям телефона си. Чета съобщението и изтръпвам от ужас.

— О, боже — отронвам аз почти без глас. — Това не може да е сериозно.

— Знаеш, че може. Видя клипа на онзи победител, който спечели полет със Сините ангели.

Преглъщам. В гърлото ми не е останала и следа от буцата, заседнала там допреди минута, защото отчаянието ми е заличено от шока.

— Следване в колеж за моден дизайн.

— Супер.

Пристига още едно съобщение. Чета го на глас с треперещ глас:

ВИЕ СЕ ДОКАЗАХТЕ КАТО СТРАХОТЕН ЕКИП.
ГОТОВИ ЛИ СТЕ ДА ИГРАЕТЕ ЗА ВСИЧКО ИЛИ
НИЩО? ЕТО ГО И ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО:

- ОТИДЕТЕ ВЪВ ВИП АПАРТАМЕНТА НА КЛУБ „ПОПИ“ ДО 12:30 (ВИЖ КАРТАТА).
- УЧАСТВАЙТЕ В ПЕТМИНУТНО ИНТЕРВЮ.
- ОСТАНЕТЕ ВЪВ ВИП АПАРТАМЕНТА ТРИ ЧАСА И ИЗПЪЛНЕТЕ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТА ЗА

ГОЛЯМАТА НАГРАДА, КОИТО ЩЕ ВИ БЪДАТ ВЪЗЛОЖЕНИ ТАМ.

Двамата с Иън се споглеждаме. Дъждът навън е намалял, а капките блестят като диаманти от лунна светлина по страничните прозорци. Може би най-зловещата част от бурята е останала зад гърба ни.

Поклащам глава.

— Мисля, че това е частна дискотека. Поне не ни пращат в изоставена кланица в покрайнините.

Той се ухилва.

— Звучиш така, сякаш го обмисляш. Участието в кръга за голямата награда, не кланицата.

— Родителите ми ще ме убият.

Той се засмива.

— Ти се справи с разгневена тълпа от девственици, престори се на проститутка, избяга от полицаи и вбеси най-добрата си приятелка. А сега се притесняваш за някакъв си вечерен час?

— Майка ми е по-страшна от всичко изброено.

— Кое е най-лошото, което може да ти направи?

Вдигам очи към тавана.

— Най-лошото ли? Да ме накаже до края на годината например. Не преувеличавам. Вече бях наказана от ноември насам.

Той потрива брадичка.

— Платената такса за колежа по моден дизайн няма ли да смекчи гнева й? Стига само да й напомниш как могат да се позабавляват двамата с баща ти със спестяванията за колежа, които вече няма да ти трябват. Почивка във Фиджи?

Той ме хваща небрежно за ръката, сякаш сме отдавнашна двойка. Този път допирът му е някак електричен, непознат.

— По-сложно е. Напоследък отношенията ми с родителите ми са много странни.

Божичко, като съм се разприказвала така, да взема направо да му кажа каква марка тампони използвам?

Той си поема въздух.

— Може би имаш нужда от това предизвикателство. За да промениш нещата.

Кожата ми гори. Може би той вижда твърде много.

— Ако не се прибера скоро, ще се тревожат.

— Обади им се с някакво извинение. Колата ти е стара. Повредила се е и аз ти помагам да я оправиш.

— Все едно ще се вържат. А и дори да ми повярват, веднага ще ме проследят. Камерата на телефона ми може да не струва, но съм убедена, че джипиесът е първокласен.

— Добре, значи трябва да решиш кое е за предпочитане. Да се прибереш сега, въпреки че така или иначе си закъсняла, с кредит за нови дрехи и телефон, или няколко часа по-късно с всичко това плюс платена такса за образованието ти? Ако пак те накажат, ще използваш времето да поработиш над портфолиото си или каквото там е нужно, за да те приемат в най-скъпата възможна програма. И не забравяй бонусите. Когато видят каква тигрица си в кръга за голямата награда, приятелите ти ще забравят дребната сцена със Сидни. Може дори да им се види смешна.

Смешна. Как ли пък не. Очевидно ми говори всичко това, защото смята, че все още съм му необходима като партньор и иска новата кола. Чувствам се малко притисната, но кой може да го вини, че се опитва? Както и да е. И без неговите увещания перспективата за моден колеж блести в съзнанието ми като морски фар. Особено като се има предвид, че голяма част от спестяванията за следването ми отидоха за покриване на сметките в болницата. Да, ще рискувам наградите, които вече спечелих, но никоя от тях няма да спомогне за намаляване на напрежението в семейството ми или да открие път към ново начало.

Обвивам ръце около себе си.

— Какво според теб ще стане там? След като имаме хиляди Наблюдатели, не могат да ни направят нищо лошо, нали?

Сигурност в публичността: новата ми мантра. Колко телевизионни шоута разчитат на това, за да опазят играчите да не се избият помежду си?

Иън потропва по волана.

— Могат така да нагласят нещата, че някой да поиска да ни размаже от бой. Като онези, Обречените на чистота. Но се съмнявам,

че положението ще излезе от контрол. Все пак искат да продължат да привличат участници.

Спираме на светофар и аз се заглеждам в един мъж, разхождащ кучето си. Той вдига очи и погледите ни се срещат. Мъжът се стряска, сменя посоката, дръпва повода и пресича улицата, все едно си мисли, че ще изскоча от колата и ще го нападна. Така ли изглеждам наистина? Никой досега не се е плашил от мен. Никога.

От телефона ми се чуват нежни трели на пиано.

ПРЕГЛЕДАХМЕ ПОСЛЕДНИТЕ КЛИПОВЕ ОТ ИЪН И ТОМИ. ИЗГЛЕЖДА, ПОСЛЕДНОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО ТИ Е СТРУВАЛО ПОВЕЧЕ, ОТКОЛКОТО ОЧАКВАХМЕ. КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ДА СЕ РЕВАНШИРАМЕ? АКО ЗАВЪРШИШ КРЪГА ЗА ГОЛЯМАТА НАГРАДА, ЩЕ ДОБАВИМ ИНТЕРВЮ С ХОЛИВУДСКИ АГЕНТ ЗА СИДНИ. МАЛЪК ЖЕСТ ОТ НАША СТРАНА, ЗА ДА ОПРАВИМ НЕЩАТА МЕЖДУ ДВЕ ГОЛЕМИ ПРИЯТЕЛКИ.

Сидни би била много щастлива! Това би могло да бъде нейното голямо начало — нещо по-хубаво от всичко, което бих могла да ѝ предложи сама. Сякаш организаторите познават и двете ни много отблизо. Но защо ли да ме учудва това?

Излиза ново съобщение:

ЩЕ УЧАСТВАШ ИЛИ НЕ? ВАШАТА ПУБЛИКА
ВИ ЧАКА.

Нашата публика. Колко ли е голяма? Момичетата и момчетата от театъра сигурно още гледат, въпреки че вече видяха най-лошото. Или пък не? Трябва да се посъветвам с човек, на когото имам доверие; някой, за когото залогът не е нова кола. Опитвам се да се обадя на Юли, после на Лив, но изходящите ми обаждания са блокирани.

Излиза съобщение:

ТРЯБВА ДА ВЗЕМЕШ РЕШЕНИЕТО САМА.

— Не мога да се обадя на никого. — Аз прокарвам ръка по разчорлената си коса. — Дори на родителите си, за да се извиня, че ще закъснея.

Иън гледа ту мен, ту пътя пред себе си.

— Явно ще се наложи да ги помолиш да ти простят постфактум. Ако решиш да участваш, разбира се. Всичко зависи от теб.

Всичко зависи от мен. Гледам профила му и разсъждавам на глас:

— Три часа в комфортен апартамент над дискотека, докато хиляди хора наблюдават всеки наш ход. За да платя таксата си в колеж за моден дизайн, а ти да получиш нова кола.

— Свобода и за двама ни.

— Да, свобода, а може би и още нещо. Бях голямо разочарование за много хора.

— Съмнявам се в това. Твърде си състрадателна. Виж как се притесни, че обиждаш онези целомъдрени типове. И как искаше да спасиш проститутките, въпреки че бяха налетели да те бият. Ти имаш сърце, Вий. И присъствие. Не знам защо го криеш пред приятелите си. Но аз имах шанса да го видя и то е адски секси.

Думите му ми действат като балсам. Независимо от подбудите му. Не съм сигурна доколко мога да му вярвам. Със сигурност не мога да му поверя живота си, но някои части от тялото си — вероятно да.

Той ме хваща за ръката и ме целува по пръстите.

— Е, трябва да решиш. Ще те разбере, ако се откажеш. Наистина.

Поемам си дълбоко дъх. Мога да се прибера вкъщи с хиляда и четиристотин долара и няколко страхотни награди, без да правя нищо повече. А ако се наложи да напусне играта заради мен, Иън ще запази златния си автобусен билет.

Но ако закъснея с още няколко часа и преглътна гадостите, които са ни подготвили в предизвикателствата за голямата награда, мога да променя живота си. Вместо да се върна на училище като глупачка, която се е скарала с най-добрата си приятелка пред камерата, ще бъда момичето, рискувало всичко, за да спечели голямата награда. Всички

ще разберат, че кротката брюнетка, която изглежда така, сякаш пее в църковен хор, не е точно това, за което са я взимали.

Аз съм човек с присъствие. Което заслужава вниманието на хиляди зрители. А какво ли ще бъде, ако изпълня и следващите предизвикателства? Тази вечер ми показва как да мисля мащабно. Или поне различно. Преструвах се на проститутка, за бога. Щом можах да направя това, на какво ли още съм способна? Да кандидатствам за роля в следващата пиеса? Да поискам повишение в работата? Да склоня Томи да не ме мрази? Мога да се извиня на Сидни за въвличането ѝ в предизвикателството преди малко, но да откажа в бъдеще да се съобразявам с нейните изисквания. И може би най-после да убедя мама и татко, че не съм се опитала да се самоубия в гаража. Всичко е възможно. Всичко.

Дори още едно предизвикателство.

— Ще участвам — прошепвам аз.

— Да!

Иън спира отстрани на пътя и се навежда, за да ме целуне леко по устните, а после по-силно. Ръцете му гаят косата, раменете, талията ми. Когато се отдръпва, устата ме боли.

— Няма да съжаляваш — казва той. — Ще те пазя. Знаеш това, нали?

— Да.

Когато Иън е до мен, нищо не може да ме спре. Нищо не може да ни спре. Притаила дъх, изпращам съобщение на организаторите.

Иън пали колата и обръща. Стискаме ръцете си толкова здраво, че усещам пулса му — силен и уверен. На всяко спиране устните ни се сливат в неистова целувка. От „ИГРА НА НЕРВИ“ са прави за едно: вече сме екип.

По пътя се опитвам да пусна съобщение и да се обадя на мама и татко, но разбира се, не успявам. Не мога да направя нищо повече, освен ако не видя уличен телефон. Трябва да се съсредоточа върху наградата. Колеж по моден дизайн, семейство, бъдеще.

След двацет минути стигаме до Клуб „Попи“: пететажна сграда с бляскава дискотека на първия етаж.

Пулсиращата музика се процежда в колата, докато Иън паркира на мястото, отбелязано като „ВИП“.

Навън ме посрещат влажният вятър, който шиба краката ми, и мигащата светлина отгоре. Въпреки тълпата на входа, пътеката отстрани, маркирана също с табела „ВИП“, е свободна. Поне тя е покрита с навес, който да ни пази от ръмвящия дъжд. Бързо преминаваме по нея и заставаме пред едрия портиер, който пита за имената ни и сравнява лицата ни със снимките на телефона си.

Накрая кимва, усмихва се и отваря вратата.

— Вземете асансьора нагоре.

Вече сме скрити от вятъра, но още потрепервам от студ, макар и сгушена в Иън. Стъпките ни отекуват по мраморния под на фойето, в което се долавя лека миризма на карамфил. От клуба се чува тихо думтене на басове и барабани. Изненадана съм, че не е по-силно, но явно ВИП гостите получават звукоизолирани стени, които да им позволяват да си избират какво да слушат.

Пред себе си виждаме малък асансьор с табелка „Добре дошли, ВИП-ове“, в случай че забравим, че сме използвали ВИП паркинга и ВИП входа. Влизаме в асансьора и виждаме отраженията си в цял ръст в голямото огледало. Не приличам на слънчевото ретро момиче, което бях преди малко. Под очите си имам синкави петна. Лицето на Иън също изглежда изпито, а челюстта му — стегната. Колко ли ще ни състари тази вечер?

— Не се страхувай — прошепва Иън. Топлият му дъх гъделичка врата ми.

Качваме се няколко етажа по-нагоре и вратите на асансьора се отварят в луксозно фойе, изпълнено в различни нюанси на червеното, и с топло, приглушено осветление. Отляво се вижда по-голяма асансьорна врата с надпис „Камериерки“. Единствената друга врата, право пред нас, е от резбовано дърво и за наше учудване не носи табела, напомняща за ВИП статуса ни. Напомня малко на замък, от онези с тъмниците. Изведнъж ме обзема желание да се обърна и да побягна към къщи.

Тялото ми явно ме издава, защото Иън притиска буза в моята.

— Можем да се справим, Вий. Само три часа. Ще те пазя.

Той ме целува по слепоочието и стисва ръката ми.

В гърдите ми се разлива топло, течено усещане. Три часа за три години в колеж по моден дизайн. И най-вече шанс да поправа всичко. След като се погрижа за първата важна стъпка по пътя към кариерата

ми, мама и татко ще трябва да повярват, че гледам към бъдещето. И ще ги накара да направят същото. Сидни ще се срещне с агент и може би с това ще започне летищният старт на собствените ѝ мечти. Ще се сдобрим — имаме зад гърба си твърде много години на доверие и хубави изживявания заедно, за да ги захвърлим с лека ръка. Да, тези награди могат да променят всичко. Мога да ги спечеля за семейството си. За най-добрата си приятелка. За себе си.

Три часа. По-малко от двеста минути. Гледала съм по-дълги филми. Кимвам и изпъвам рамене.

Двамата заедно отваряме тежката врата.

Намираме се в малка стая със същото приглушено осветление като пред асансьорите. Единствените мебели са лъскаво бюро и три фотьойла с масички с пепелници — нещо, което никога не може да се види на обществено място. От другата страна има дълъг коридор, а десетина метра по-натат — отворена врата, от която струи светлина. Отдясно, във фоайето, има две врати със светещи табелки, на които пише „Иън“ и „Вий“.

Телефонът ми звъни.

ВЛЕЗТЕ В СТАЯТА ЗА ИНТЕРВЮТО.

— Време е да започнем борбата за наградите — казва Иън, като ме целува и се скрива в своята стая. Вратата се затваря след него, преди да успее да зърна нещо повече от семпла маса и светлозелени стени.

Влизам в другата стая. Мирише на кедър, а по едната стена са наредени закачалки, подсказващи, че в реалния живот помещението служи за гардероб. Тази вечер обаче е декорирано като уютна гримьорна с лъскава тоалетка от черешово дърво и червен кожен стол пред добре осветено огледало. Сядам. На масичката е оставен плик с моето име, изписано калиграфски. Вътре има картичка от тежка хартия, ароматизирана с люляк и изписана на ръка с цветист почерк. Много ретро. В бележката се казва да се освежа, както и че мога да използвам всичко от чекмеджетата. Отварям едно и намирам малки целофанени пакетчета, всяко с логото на козметичната марка, с която се глезя само по Коледа, пълни с мостри на гланц за устни, сенки, спирали — каквото се сетите. В следващото чекмедже откривам шишенце вода и малък плик със студени компреси. Отпивам голяма глътка и притискам един от компресите върху подпухналите си очи. Комбинацията веднага ме освежава.

От малкия розов говорител на масичката се носят звънливи трели, а после женски глас казва:

— Имате три минути до началото на интервюто.

Оглеждам се критично в огледалото, както правя с актьорите преди представление. Пепелявосива кожа, уморени очи, проскубана коса. Нищо чудно, че са ми написали да се освежа. Но каква роля играя? Дръзка кавгаджийка? Невинна жертва? Може би ако си нарисувам бойни рани, ще привлека повече симпатизанти. О, не ми пука. Ще се държа естествено — ни повече, ни по-малко.

Докато търся подходящите цветове в пликчетата, ме обзема особено спокойствие. Ето това знам как се прави. Избирам сиви сенки за очи, черна спирала и очна линия. Малко пудра за изравняване на тена и гланц за устни за блясък. Намирам луксозна четка, от която се очаква да приглади косата ми с някакъв йонизиращ процес. Винаги съм била скептична към рекламите ѝ по телевизията, но след няколко секунди косата ми добива копринен вид.

Взирам се в образа си. Странно е да гледам собственото си лице като завършено творение, а не нечие друго. Малко грим прави чудеса за прикриването на следите от преживените тази вечер изпитания. Облягам се удовлетворено на стола. Изведнъж образът ми се размазва и огледалото се превръща в празен екран. Леле. Появява се лицето на жена, което пронизва мислите ми със спомени за детските игри на Кървавата Мери. Това обаче не е призрак, а жена, може би десетина години по-голяма от мен, с тъмна коса, сини очи и смачкана риза. Изглежда ми странно позната, докато не осъзнавам, че аз самата спокойно бих могла да изглеждам така в бъдеще.

— Здравсти, Вий — казва тя. — Аз съм Гейл.

Давам си сметка, че когато съм гледала играта преди, водещите винаги са били само гласове и смътни фигури на заден план. Дали публиката вижда Гейл? Тя ли е мозъкът в „ИГРА НА НЕРВИ“? Нямам търпение да кажа на Томи, че зад играта стои човешко лице, не само анонимен бизнесмен със сметка на Кайманите.

Приглаждам тениската си.

— Здравсти. Не знаех, че ще разговарям с истински човек.

Гейл замята с момичешки маниер косата зад ухото си.

— Решихме да улесним малко интервюто.

Откога в „ИГРА НА НЕРВИ“ им пука дали е лесно? Аз се оглеждам наоколо.

— Къде са камерите? Снимате, нали?

Тя се усмихва с трапчинки.

— Вградени са в екрана. Мисля, че има една до дясното ми око. И да, Наблюдателите ти ще те видят.

Потръпвам. Естествено, на въпросното място пикселите изглеждат малко по-неравномерни. Прекрасно, всички са ме видели как се гримирам пред огледалото.

Гейл кръстосва крака.

— Е, какво мислиш за играта до момента?

Откъде да започна? От това, как от вълнуващо приключение се превърна в нещо, заплашващо да съсипе живота ми?

— Оказа се по-трудно, отколкото предполагах, но по начини, които не очаквах.

— Като предизвикателството със Сидни?

Като гмуркането с главата надолу в различни неща.

— Аха.

— Искаш ли да й кажеш нещо?

Пулсът ми се ускорява.

— Тя гледа ли още? — питам аз с очакването тази жена да знае отговора.

— Не мога да кажа дали Сидни е сред публиката, но ако беше?

Свеждам очи надолу към тоалетката, докато се чудя какво да кажа. После поглеждам Гейл право в дясното око.

— Бих й казала, че съжалявам за тази засада и че когато всичко това приключи, ще трябва хубаво да си поговорим. Между другото, нали замазахте лицето й в предаването? Защото тя не е подписвала съгласие да я показвате.

Не че има значение. Всички, за които би имало значение, ще знаят точно с кого съм се карала.

Гейл не потрепва.

— Нали не искаме да си губим времето със скучни технически подробности?

Всъщност има няколко технически подробности, които с удоволствие бих обсъдила, като например кога решават да блокират обаянията ми или как са разбрали, че съм ядосана на Сидни. Но

знам, че тази жена няма да ми отговори, затова продължавам да седя безизразно на мястото си.

Тя отпуска крака и се навежда напред с ръце, подпрени на бедрата.

— Да поговорим за Иън. Какво мислиш за него?

Тонът ѝ е станал интимен, все едно сме на пижамено парти. Напомням си, че въпреки това ни гледат поне девет хиляди зрители. А може би и много повече.

Усещам как бузите ми се изчервяват.

— Готино момче е.

— Зрителите го намират за изключително привлекателен. А ти?

Свивам рамене.

— И аз имам очи.

— Ще го приема за „да“ — засмива се тя. — Мислиш ли, че след тази вечер ще останете заедно?

Какво очаква да отговоря?

— Не сме говорили за това.

Освен когато каза, че ще ме заведе в „Гата Хава Джава“. Дали наистина го мислеше?

— Целунахте ли се вече?

Изпъвам се на стола.

— Това е малко личен въпрос, не мислите ли?

Тя се подсмива.

— Миличка, а ти не мислиш ли, че тук отдавна няма лични неща?

Не съм много сигурна как точно да отговоря, затова изчаквам тя да продължи.

— Е, Вий, защо се записа в „ИГРА НА НЕРВИ“? Някои биха казали, че не отговаря на профила ти.

Вцепенявам се от самодоволното ѝ изражение. Как може някой да твърди, че знае какво бих или не бих направила? Както и да е, след цялата драма с Матю и Сидни би трябвало да е очевидно защо играя. Какво друго иска да си призная? Че ми е писнало да бъда невидима?

Навеждам се напред и прошепвам:

— Понякога е забавно да направиш нещо нетипично за профила си.

Тя плясва с ръце.

— Браво, Вий. Всички се гордеем с теб. Откъде намери смелост? Смелост или идиотизъм?

— Хм, не знам. Просто се концентрирах върху предизвикателствата едно по едно.

— Наистина скромно. Затова зрителите те обожават. Искаш ли да им кажеш нещо?

Приглаждам полата си. За първи път ще се обърна пряко към всички Наблюдатели. Какво се казва на хиляди хора едновременно? Сидни би знаела.

— Благодаря на всички ви. Особено на тези от вас, които дойдоха на предизвикателството с проститутките. Спасихте ни задниците.

— Така си беше. Обзалагам се, че вече се вълнуваш какво те чака в следващото предизвикателство.

Всъщност не. Искам само да спечеля наградата.

— Струва ми се, че съм най-вече нервна.

Тя пак се засмива.

— Нали е „ИГРА НА НЕРВИ“! Но пък е много забавно. Преживя много нови неща тази вечер. Убедена съм, че следващото само ще ги допълни. Но преди да влезеш в стаята за играта, искам да споменем някои основни неща.

Кимвам.

Тя вдига палец.

— Първо, ще играеш в отвор с още шестима души. Ако един от вас не изпълни някое от предизвикателствата всички губите наградите си. Но не се притеснявай; ще има и приятни предизвикателства, които са само за забавление и по желание.

— Добре.

— Второ, помни, че ако направите нещо, с което да нарушите правилата на играта, можем да ви накажем, като направим следващите предизвикателства още по-трудни.

— Да нарушим правилата на играта? Какво значи това?

Тя маха пренебрежително с ръка.

— Най-общо, да изпълните предизвикателството, но в някакво отношение да излъжете. Не се притеснявай, ние ще разберем, когато го направите.

Ей, аз съм момичето, на което поверяват шишето с водка, така че не би трябвало да има проблем.

— Добре.

Очите ѝ блестят.

— Чудесно! Късмет, Вий. О, нашите спонсори ще се радват да си вземеш колкото козметика желаш. Може по-късно отново да се освежиш.

Екранът угасва и на негово място отново се появява огледалото. Лицето ми е зачервено, очите ми блестят. Още ли ме снимат? Глупав въпрос. Зрителите сигурно мислят, че съм зашеметена. А защо ще ми е отново да се освежавам? Пак ли ще трябва да се поливам с вода? Е, все едно, тук има някои доста качествени неща. Жалко, че чантата ми още е в жабката на Иън. Пълня един малък несесер.

— Благодаря, спонсори — казвам на огледалото.

Иън ме чака във фойето с току-що сресана коса и посочва към стаята надолу по коридора.

— Трябва да отидем там.

По някаква причина от интервюто ми остава неприятно чувство въпреки сносното пликче с козметика. Престорената дружелюбност на Гейл ни най-малко не ме успокоява, тъкмо обратното. А може би точно това е целта.

Свивам рамене.

— Явно да.

Иън ме прегръща.

— Да не би да се колебаеш?

Не и за прегръдката му, това не.

— Вече е малко късно да се откажа — въздъхвам аз.

— Изходът е ей там.

— Ти ще изгубиш колата. А аз — колежа по моден дизайн и всички останали награди.

— Е, все пак ще сме спечелили нещо голямо — казва той, като ме гледа нежно в лицето.

При всеки друг би прозвучало лигаво, но не и от неговите уста. Или просто съм хлътнала твърде дълбоко.

Облегнала съм глава на рамото му и той ме целува по темето. След цялото това тичане и усилия, той пак мирише на сапун със

сандалово дърво. Вдъхвам дълбоко. Изпитанието ще трае само три часа. А какъв партньор имам само!

— Да играем — казвам аз.

Минаваме, хванати за ръка, покрай бюрото на портиера. Щом стигаме до коридора, от осветената стая вдясно се донася смях. Представям си хвърляне на монета в чаша или въртене на бутилка. Не, твърде лесно е. Организаторите сигурно са довели онези проститутки, Тифани и Амброзия, да ме набият. В яма с кал. С ножове.

Чуват се и гласове, но не достатъчно силно, за да разбере какво говорят. Отляво на коридора са наредени фотьойли. Представям си как пращат за наказание тук непослушните гости на клуба, за да си „починат“. Отдясно стената е покрита с копринена на вид драперия. Поспирам за миг, за да се възхитя на бродираните пеперуди и цветя в скъпоценни цветове. Тази тъкан е достойна за императрица и сто пъти по-детайлна от сцената с поляната, която Томи направи за екрана на пиесата.

Иън ме побутва към отворената врата в средата на коридора. Единствената друга врата, която виждам, е в дъното и тя е затворена. Точно когато се каня да вляза в отворената стая, където явно се разиграва действието, Иън спира и прошепва:

— Може би е по-добре хората вътре да не знаят, че сме... заедно. Бихме станали по-лесна мишена.

Мишена ли? Нали всички сме в един отбор? Но в „ИГРА НА НЕРВИ“ никога не се знае, така че се съгласявам. Липсва ми топлината му, когато се отдръпва от мен. Разговорът вътре замира в мига, в който минаваме през вратата и се озоваваме в стаята с размери приблизително шест на шест метра. Значи така изглежда игрална зала? Лявата ѝ страна е гола, с изключение на бонбонено червения килим. Отдясно са наредени няколко канапенца, две от които до дълга стъклена масичка за кафе. Тя няма крака и плотът ѝ виси на сребристи въженца. Около масичката са насядали три момичета и две момчета, всички в тийнейджърска възраст.

— Здравейте — казва Иън и се насочва към свободното канапе от другата страна на масичката.

Усмиввам се и сядам до него, като прибирам пликчето с козметиката до себе си. Седалката подскача като на пружини. Опитвам се да я спра, но се чувствам като в лодка. При всяко подскачане

възглавницата въздиша и ме връща нагоре. Другите в стаята също подскачат. Защо хората си плащат допълнително, за да седят на подобно място? Или от „ИГРА НА НЕРВИ“ са го обзавели така специално за случая?

— Значи реши да се включиш — казва едно рижо момче, което седи срещу мен. Има свръхразвити бицепси и червендалести бузи като на човек, приемащ стероиди. Едната от масивните му ръце е увита около момиче с дълбок тен, твърде подчертани извивки и стотина подрънкващи гривни, което потрива голото си краче по пищяла му. Под стъклената масичка тайни не остават.

На канапето до тяхното седят други две момичета — едно бяло и едно с азиатски черти, и двете с поне по пет пиърсинга. Бялото момиче е онова, което открадна всичките лакове за нокти в предварителното предизвикателство. Сгушила се е в азиатката, явно за да покаже, че и те са „заедно“. С тези кубинки обаче не могат да се гаят с крачетата. От нашата страна на масичката седи тъмнокожо момче с много къса коса, очила с тънки рамки и скръстени ръце. Някак е успял да се балансира по средата на канапето си и да не подскача. Сладък е, също като Томи, с чисти черти и леко задръстено излъчване, но е сам, без приятел или приятелка.

Иън се навежда напред, като се държи за равновесие за възглавницата.

— Как мислите, дали ще изпратят и Наблюдатели тук?

Момчето с очилата премигва.

— Наблюдателите са тук.

То посочва камерата, монтирана в ъгъла на тавана.

Разглеждам наоколо. В ъглите на стаята са кацнали четири камери като ястреби. Горният един метър от стените между тях е зает от черни екрани. Отдолу стените са покрити с плътни сиви тапети с червени геометрични мотиви. Единствената стена, която се отличава от другите, е тази с вратата, която има същите мотиви, но е по-скоро лъскава, отколкото мат, сякаш е боядисана. Изглежда скъпо и грозно.

Иън протяга ръка към момчето с очилата.

— Аз съм Иън.

То я стисва.

— Самюъл.

Никой друг не прави опит да се представи. Може би предизвикателството е да се чувстваме неловко. Аз въртя ръце.

Бялото момиче с тежките обувки и пиърсингите, състоящи се най-вече от безопасни игли и болтове, се изхилва, все едно лае, и размахва пръсти пред лицето си.

— Изплаши ли се, Велма?

Поглеждам я намръщено. Но ако най-лошото през следващите три часа е да понасям обиди в стил Скуби-ду, ще се справя.

Иън кимва към рижото момче и приятелката му с гривните.

— Какво беше най-якото ви предизвикателство тази вечер?

Момичето се изкисква.

— Определено това с магазина за порно. Трябваше да си избираме разни стоки и да разправяме на всички какво мислим за тях.

Тя повдига закачливо вежди към гаджето си.

Иън се смее заедно с нея. Аз се усмихвам. Вчера подобно предизвикателство би ми прозвучало невъзможно. Сега си мисля, че лесно им се е разминало.

Азиатката с розовия гребен на главата бърчи чело.

— По дяволите, що не се падна на нас.

Приятелката ѝ я разтрива по рамото.

— Можем да отидем утре, сладурче.

Опитвам се да се наместя на канапето, като не помръдвам, но и най-лекото движение води до разтрисане. Ако това е ВИП салонът, колко ли са изтърбушени седалките за простосмъртни в дискотеката долу?

Иън оглежда масата.

— Някои от вас познаваха ли се преди кръговете на живо?

Момичето с гривните се усмихва на момчето до себе си.

— Не. Тази вечер кърти. „ИГРА НА НЕРВИ“ отвява всички сайтове за запознанства.

Колко ли проучвания е направила? Трябва да призная, че и при нас с Иън се получи добре. Разполагали са само с информацията от формулярите за кандидатстване и каквото са видели на страницата ми в „Това-Съм-Аз“. Дали са се свързали с Лив и Юли? Щом всичко това приключи, ще разпитам приятелите си, за да разбере кой какво е казал.

Иън се обръща към Самюъл.

— Ами ти? Дадоха ли ти партньор?

Той вдига рамене.

— Да. Но тя се оказа алергична към лимоново желе.

Преди някой да е успял да полюбопитства за подробности, телефонът му иззвънява с нормална мелодия. Той прочита съобщението и става да затвори вратата. Чува се силно щракване и коремът ми се свива.

— Защо го направи? — пита момичето с гривните.

Самюъл се усмихва.

— Защото ми предложиха бонус от петдесет долара.

Рижият трясва с ръка по масата и стъклената плоскост се залюлява. Иън я задържа, за да не ни удари в коленете. Защо мебелите тук не могат да стоят неподвижно?

Рижият се обръща с разперени ръце към една от камерите:

— Абе, момчета, аз щях да я затвора за трийсет.

Очаквам едва ли не камерата да кимне. Вместо това осветлението намалява. Споглеждаме се въпросително. Един по един вадим телефоните си, за да видим кой ще спечели следващите петдесет долара. Моят екран е празен.

Стаята се изпълва със сигнали от получени съобщения. Следва нова вълна от подскачане по канапетата, докато всички се наместяват. Черните екрани на стените премигват с местещи се светлини като машини за пинбол.

След малко на тяхно място се появяват образите на Гейл — жената, която ме интервюира, и трийсетинагодишен мъж с бръсната глава, тениска на инди група и от онези големи халки на ушите, които нанасят трайни последствия.

Двамата заедно извикват:

— Добре дошли на кръга от предизвикателства за голямата награда!

Образите им се заменят от надписи „ДОБРЕ ДОШЛИ!“ и графики на фейерверки на фона на енергична песен, в която разпознавам темата от играта миналия месец. После камерата отново се фокусира върху водещите, които стоят на малка сцена, заобиколени от хора с типичните полуоткачени изражения на Наблюдателите. Мъжът представя Гейл и след това себе си като Гай.

Той размахва пръст към стаята с играчите:

— Да припомним правилата. Сега играете като отбор, така че ако един от вас се откаже, никой не печели никакви награди.

Момичето с безопасните игли свива юмрук и обхожда с поглед масата, като го спира върху мен:

— Ако някой си бие шута, ще го намеря.

Изведнъж изпитвам нужда да отида до тоалетната. Камерата се премества върху Гейл.

— Ще започнем с няколко предизвикателства за разчупване на леда. Да се отпуснем и да се позабавляваме.

Иска ми се да питам другите какви награди са им предложили, но ми се струва, че е също толкова неучтиво, колкото да питаш за теглото или размера на сутиена, затова само пошепвам на Иън:

— Чудя се колко ли са станали зрителите.

Гай се ухилва от екраните над главите ни.

— Добър въпрос, Вий. Имате куп нови почитатели. Искате ли да познаете колко? Добре, хайде да поиграем. Който посочи най-близкото число, печели сто долара.

Подхвърляме предположенията си — от двайсет хиляди (аз) до половин милион (рижият тип). Гай и Гейл се усмихват един на друг, след което Гай оповестява, че печели някой си Тай. Оказва се рижият. Не ни казват точния брой, но тъй като следващото предположение е сто хиляди, явно ни следят много хора.

От това би трябвало да се почувствам известна, но единствената ми мисъл е колко ли плащат всички те, за да гледат седмина тийнейджъри във ВИП салон с нестабилна мебелировка. И какво очакват да видят?

Гейл плясва ръце с престорено въодушевление.

— Добре, следващото предизвикателство идва от публиката.

На нейно място се появява мигащ надпис: „ВИЖ КОЙ ГЛЕДА!“, съпроводен от накъсана електронна музика.

На екрана се показва група хлапета, скупчени в тясно пространство, което прилича на стая в общежитие. Дългокосо момиче с изцъклени очи чете на глас от телефона си: „Време е за малко забавление, за да започнем играта като приятели. За по петдесет долара на човек трябва да обиколите стаята и да кажете на всички малкото си име и от кой град сте“. — Тя вдига юмрук във въздуха. — Давайте.

Картината прекъсва.

Петдесет долара, за да кажа на останалите името си? Твърде лесно звучи. Може би има някаква уловка, но не се сезцам каква. Представянето може да ни бъде даже от полза. Някъде май четох, че е по-трудно да постъпваш подло с някого, след като си погледнал на него като на друго човешко същество. Не че тези момчета и момичета се канят да ни нападнат. Кой знае, може с някои от тях дори да станем приятели. Не чак толкова, че да изпълним някое перверзно предизвикателство заедно, разбира се. По-скоро да си спомним със смях всичко това на някой купон, като участниците от миналия месец в последните клипове.

Обикаляме масата. Азиатката с розовия гробен е Джен. Приятелката ѝ, която ме заплаши преди малко, е Мики. Двете са от Рино и си разказват вицове за секс във въздуха, след като чартърният самолет на „ИГРА НА НЕРВИ“ ги докарал в Сиатъл. Момичето със страстта към гривните и бронзиращите кремове е Даниела, двамата с партньора ѝ Тай са от Бойзи и също са пристигнали веднага след последното си предизвикателство. Вече познаваме Самюъл, който живее в Портланд.

Когато аз се представям, Мики завърта очи:

— Що за име е „Вий“? Родителите ти само това ли са успели да измислят?

Четиримата с Джен, Тай и Даниела се размиват.

Повдигам вежди.

— Е, твоите са те кръстили на мишка.

Дотук със завързването на приятелства.

Виждам как ръждивото колело в мозъка ѝ се опитва да измисли достоен отговор, но преди да успее, на екраните светват грейналите лица на водещите. Гейл казва на Тай да отвори една врата в стената зад гърба му, а след това и червения шкаф вътре (и само него).

Тай не помръдва от мястото си.

— Колко ще ми платите?

Гай се усмихва.

— Ти и приятелите ти можете да вземете, каквото намерите в него. Първият печели.

Тай скача и започва да опипва стената, защото врата не се вижда. Накрая свива рамене и се обръща към камерата.

— Това номер ли е?

Може би по-скоро тест за интелигентност. Една от спиралите на стената свети като копче на асансьор. Когато я натиска, се плъзва врата. Обръщам се да огледам стената зад мен. Колко ли тайни врати има тук? Съдейки по броя на спиралите, може да не са никак малко.

Даниела се изправя и застава зад Тай. Смигва на камерата и го стисва за дупето. Самюел поглежда към нас и завърта очи, което ми дава известни надежди за него. Поне ако се стигне до юмручен бой, той няма да се пречка. Момент, защо изобщо ми минават такива мисли през ума?

Помещението зад вратата е цялото в шкафове с чекмеджета, всичките в различни цветове. Тай дръпва най-горното червено и то се отваря като хладилник. Изправям колкото мога повече рамене, за да видя какво има там, и вътрешно простенвам, когато забелязвам бутилките с бира. Ако искат да ни напият, нещата не отиват на добре. Разбира се, Тай и Даниела извикват радостно, сякаш са открили заровено съкровище. Мики и Джен скачат и отиват при тях. Тай отваря няколко бутилки и ги подава на другите. Следва звънтене и възгласи „Наздраве!“

На екраните се появява съобщение: ЗА ВСЯКА ИЗПИТА БИРА ПЕЧЕЛИТЕ ПО ОЩЕ ПЕТДЕСЕТ ДОЛАРА!

Поглеждам към Иън и шепнешком го питам:

— Какво мислиш?

— Не бива да страним от компанията — казва той, — но трябва да останем трезви.

Кимвам.

— Най-много по една бира.

Запътваме се към шкафа. На минаване покрай Самюъл Иън му предлага да донесем и за него, но той решава да се присъедини към нас — вероятно не иска да се отделя от останалите. Иън отваря една бутилка и ми я подава.

Оглеждам я, за да проверя дали не е била предварително отваряна.

— Изфъска, когато я отворих — успокоява ме той.

Подушвам я. Мирише на бира. Устата ми е пресъхнала. Но формално погледнато, това би било престъпване на закона. Не че в реалния живот би ми пукало, но кой иска стотици хиляди зрители да го видят в нарушение? Прошепвам съображенията си на Иън.

Той се засмива.

— Как ще докаже някой, че не е ябълков сок? Каквото им кажем, това е.

Разбира се. Отпивам малка глътка. Леденостудена и горчива. Определено не е ябълков сок. Надписите на етикета са на немски, но успявам да разбера, че алкохолното съдържание е шест процента. Дали са ни силничка. Дотук със законността на играта. Щом не им пука за консумацията на алкохол от малолетни, какво ли друго ще ни накарат да направим?

Тай и другите момичета са се скупчили в един ъгъл, наливат се, като че ли са на купон, и си разказват истории за драйфане след преливане. Убедена съм, че публиката чува всяка тяхна дума.

Иън ме приканва да отидем при тях. Въпреки че ме отвращават, разбирам стратегията му. Не ни трябва фракции, особено ако не сме включени в тях. Дори Самюъл като че ли мисли така и застава в края на групичката, забол поглед в краката си.

Оглеждам другите участници и забелязвам, че организаторите са се опитали да постигнат колкото може по-голямо разнообразие от

етническа принадлежност, сексуална ориентация, външен вид и бог знае какви други категории. И всичко това, за да привлекат огромен демографски диапазон, както би се изразил Томи.

Дали щяхме да сме в една компания, ако бяхме съученици? Като изключим нас двамата с Иън, разбира се. Социалните групи в моето училище не са така бетонирани, както в някои други, но повечето хора знаят къде се вписват и къде — не. Освен Сидни, Лив и Юли, си имам приказка най-вече с момичета, които различават Vogue от W и уважават стила ми „бюджетен винтидж“. Чувствам се добре сред приятелите си, но винаги съм завиждала на Сидни, която преминава през всички тълпи, като че ли има специален пропуск. Някъде в дъното на съзнанието си съм се чудила колко ли мили биха били хората, ако не се движех с нея. Може би след фиаското на предишното предизвикателство ще се наложи да разбере.

Мики се оригва и вдига бутилката си пред камерата:

— Немската бира е жестока.

Самюъл колебливо казва:

— Може би не бива да прекаляваме. Ще ни е нужна координация за следващите предизвикателства. Само казвам.

Мики се засмива.

— Благодаря, задръстеняко, но това е „ИГРА НА НЕРВИ“, не „Нежни дупета“.

Все пак следващата му глътка е забележимо по-малка.

Иън също надига бирата си.

— Предлагам тост. За големите награди и кофите с пари!

Бутилките звънват сред радостни възгласи като на щастливо семейно събиране. Може би няма да бъде толкова зле, дори с гадната Мики. С всяка следваща глътка бирата преминава по гърлото ми все по-гладко и главата ми приятно се замайва. Поглеждам телефона си и го показвам на Иън. Остават два часа и трийсет и осем минути. Изпитвам лудешки импулс да изпея песента за стоте бутилки бира, но предпочитам да не давам такива идеи.

Иън ме хваща за ръка и в гърдите ми се надига още по-топло усещане.

— Ще се справим — прошепва той.

Стисвам пръстите му. Няма смисъл да се преструваме, че сме само приятели.

Иън се опитва да завърже разговор със Самюъл за видеоигри. Аз нямам какво да кажа, но се старая да поддържам незастрашителна, замаяна от бирата усмивка на лицето си. Не че бих представлявала особена заплаха, дори да ми пораснат зъби на вампир.

Пускат техно музика и другите двойки започват да танцуват, като поклащат бутилките си. Всички пият втора бира — броя ги.

Музиката преминава в звуковия сигнал, показващ, че екраните се включват. Появява се надписът „ВИЖ КОЙ ГЛЕДА!“ и две много сладки момчета, седнали едно до друго на червен кадифен диван.

Едното от тях махва с ръка.

— Привет от Хюстън, играчи! „ИГРА НА НЕРВИ“ дава по сто долара на всеки, ако всички танцувате.

Двамата стават и започват да подскачат и размахват юмруци във въздуха заедно с цяла тълпа зад гърба им.

Нямам нищо против да танцувам. Даже много обичам. Но от факта, че ми плащат, за да го правя, раменете ми се вдървяват. Отнасят се към нас като към дресирани маймунки, готови да скочат за всеки размахан под носа ни банан. Да, вярно, че това е замисълът на играта, но все пак.

Музиката при нас е същата като в Хюстън и доколкото забелязвам, на още няколко сбирки на Наблюдатели, защото на всички екрани се виждат различни хора, танцуващи като в един голям клуб. Иън поклаща рамене и хълбоци толкова плавно, колкото е по силите на хетеросексуално момче. Дори Самюъл размята ръце напред-назад. Всички гледат към мен. Мики казва нещо на Джен, сключила вежди насреща ми. Иън се усмихва и ме хваща за свободната ми ръка, за да ме завърти. За миг се поколебавам. Искам ли да бъда момичето, което на инат отказва лесни пари? Пък и какво ми струва един танц? Особено в името на социалните отношения. Започвам да се движа в синхрон с Иън, изненадана от енергията, която се пробужда в гръбнака ми.

Оставям се музиката да ме обгърне и се смее на Наблюдателите, които май махат точно на мен от екраните. Звукът се усилва и аз танцувам все по-свободно, без да се интересувам от камерите. Да не би в бирата да е имало наркотик? Оставям празната си бутилка до стената и продължавам да се движа. Всички се мятат насам-натам и се смеят, когато се сблъскат. Дори намръщената физиономия на Мики изчезва.

Някъде след третото парче музиката забавя и аз се отпускам върху гърдите на Иън. Светлините притъмняват, образите на екраните избледняват и се размазват. В стаята се възцарява интимна атмосфера. Прекрасно. Ако всички предизвикателства са такива, ще се справя. Междувременно се сгушвам в Иън.

Разбира се, организаторите не могат да оставят нещата така. Музиката прекъсва и вниманието ни е привлечено от познатите сигнали. Едва когато спирам да танцувам, усещам колко съм се разгорещила. Вдигам косата си от врата и Иън духва върху влажната ми кожа, от което цялата настръхвам.

Горе се появяват Гай и Гейл.

— Е — усмихва се широко тя, — някои зрители се оплакват, че движенията на Самюъл не могат да се нарекат точно танц, но понеже това не беше от задължителните предизвикателства, няма да има последствия.

Засмива се и продължава:

— Време е за последното забавление за разчупване на леда! На стената зад масата има четири врати, всяка от които води към самостоятелно сепаре. Отидете в тях в каквато комбинация пожелаете, за да играете на „Седем минути в рая“. Сигурна съм, че няма нужда да разясняваме правилата. — Тя намига. — Отборът или играчът, който направи най-забавно шоу за публиката, ще спечели петстотин долара. Следващият печели сто. Всички останали просто ще се насладят на няколко минути в рая. Приятно изкарване!

— Отиваме ли? — пита Иън.

Шегува се, нали? Колкото и да е забавно с него, няма да се държа като проститутка. Все пак Наблюдателите ни видяха как танцуваме, нали?

Разтърсвам косата си, за да се разхладя.

— Да си го запазим за после.

Той взима ръката ми и я целува.

— Добре.

Музиката се завръща с техно. Много романтично. Тай и Даниела започват, още преди да са влезли в стаята си. Изобщо не искам да гледам къде си пъха ръцете той.

Любопитна съм обаче как изглеждат самостоятелните сепарета, затова отивам в другия край на стаята и почуквам по една от

спиралите. Отваря се врата, зад която се вижда достатъчно голямо помещение за малко легло и миниатюрно нощно шкафче. Е, като изключим всичко, събрано в единственото чекмедже на шкафчето. Отгоре свети мъждива лампа, разположена до огледало на тавана. Отмествам се, за да може и Иън да надникне. Той се засмива и казва, че може поне да подремнем. Ха! Като че ли бих могла да си легна до него и да заспя.

Мики и Джен се натискат и пъшкат, докато се препъват към другата стая. Преди да влязат, Джен се провиква към Самюъл:

— Искаш ли да се присъединиш?

Той като че ли обмисля предложението въпреки заплашителния поглед на Мики над рамото на Джен. В крайна сметка предпазливостта взима връх над похотта и той поклаща отрицателно глава. Момичетата свиват рамене и затварят вратата.

Тримата с Иън и Самюъл сядаме отново на подскачащите канапета. Самюъл вади телефона си и забожда поглед в него, все едно играе някаква игра. Разговорът с Иън явно го е оставил с впечатлението, че това е социално приемливо занимание за „купон“. Е, по-поносимо е, отколкото онова, което се случва на няколко крачки от нас. Аз отпускам глава на рамото на Иън и затварям очи с надеждата да подремна, докато другите играчи забавляват публиката с порно в реално време.

Екраните ни стряскат и на тях се появяват снимки на участниците като от полицейско досие с надпис: ЗРИТЕЛСКИ РЕЙТИНГ. Мамка му, моят е най-ниският — двайсет и два процента. На Самюъл е двайсет и четири, а Иън има цели шейсет и седем — явно фенките му гласуват. Мики и Тай водят с по над деветдесет процента, а Джен и Даниела са някъде по средата. Мнението на извратеняците, които ни гледат, не би трябвало да ме интересува, но бузите ми парят от обида.

Иън ме успокоява да не обръщам внимание. Лесно му е да го каже. След няколко минути вратите зад нас се отварят, но когато поглеждам, бързо се обръщам отново, надявайки се, че ще успея да залича образа на корема на Тай от съзнанието си. Другите се връщат по местата си, като оправят тениските си и бършат устните си с ръце. Смеят се и сочат рейтинга на екраните.

— След оспорвания вот на Наблюдателите наградата за най-добре оползотворени седем минути отива при Джен и Мики — оповестява Гай. — Браво, дами!

Обзалагам се, че това е първият и последен път, в който някой нарича Мики „дама“.

Главата на Гейл изскача на екрана до Гай.

— Добре, банда, развлекателната част приключи. Стигаме до най-хубавото: предизвикателствата за голямата награда, които всички трябва да изпълните, за да спечелите. — Тя повдига вежди. — Готови ли сте?

Някои действително отговарят с „да“, все едно на Гейл или организаторите на играта им пука.

Двамата водещи се навеждат напред и казват в един глас:

— От вас се иска само едно телефонно обаждане.

13

Телефонно обаждане ли? Изглежда невероятно първата ни задача за тези големи награди да е шега по телефона.

Гай свива рамене.

— Лесно е. Всеки от вас ще получи инструкции и ще има няколко минути за разговор. Кой иска да е първи?

Една секунда никой не реагира, после Даниела вдига ръка.

— Защо не? Обичам да си говоря по телефона.

Гейл се усмихва широко.

— Страхотно! Още петдесет долара за смелостта, Даниела! Ти трябва да се обадиш на бившето си гадже Марко. Да му кажеш, че във всички онези случаи, когато те е обвинявал, че му изневеряваш с брат му, всъщност е бил прав.

Тенът на Даниела губи част от блясъка си.

— Как... чакайте, дори да е било така, с Марко всичко приключи.

Лицето на Гейл добива строго изражение.

— Обади се, или всички губите големите награди.

Тай стисва Даниела през раменете. Не изглежда романтично. Очите ѝ се стрелкат в различни посоки. Какво търси, изход за бягство ли? Когато става ясно, че няма да я изненадат с промяна в предизвикателството или отворена врата, за да се скрие под някоя от мръсните завивки, тя вади телефона си. Останалите подскачаме и се полюшваме на смахнатите дивани, превръщайки се поне за няколко минути в част от публиката. Жал ми е за нея, но отчасти съм любопитна да видя как ще протече разговорът. Божичко, какво ми става?

Даниела се обръща на другата страна, но телефонът ѝ се оказва свързан с озвучителната система — може би чрез онова подло приложение, което ни накараха да свалим, така че от говорителите се чуват ясно сигналите „свободно“, а на екраните се вижда лицето на Даниела в близък план. След две позвънявания се чува мъжки глас.

— Здравсти, Дани е.

От другата страна свири музика.

— Как си?

Възможно ли е да не гледа играта? Тази вечер Даниела и Тай сигурно са знаменитостите на Бойзи, а той да не следи какво става? А дали от „ИГРА НА НЕРВИ“ са знаели, преди да измислят предизвикателството?

Даниела заговаря с гласче на малко момиче.

— Искях само да ти кажа, че когато бяхме заедно, бях и с Нейт. Ти беше прав.

Чува се прашене, после експлозия:

— Знаех си, мърло!

Даниела държи телефона колкото може по-далеч от себе си, с което не може да заглуши обидите и псувните от другия край на връзката. Разплакана, тя се обръща към камерата и изкрещява:

— Ето, направих го!

Разговорът прекъсва и тя вдига поглед към Тай, който се мръщи така, сякаш е изневерявала на него.

Горе се появява изчистеният образ на Гейл и тихо казва:

— Е, не беше толкова трудно, нали?

После идва ред на останалите играчи. Всеки трябва да се обади на бивше гадже или приятел, за да каже нещо, от което и двете страни се сгърчват от неудобство. Иън се свързва със стара приятелка, на която казва, че скъсването им е било най-глупавата постъпка в живота му и много би искал отново да се съберат. Гласът на момичето звучи така пропит с надежда, че коремът ми се свива.

Когато затваря, той избърсва потта от челото си.

— Надявам се някой друг да ѝ каже истината преди мен. Какво тъпо предизвикателство.

Как са намерили хора, които да не гледат играта? Дали специално са им организирали други занимания като например безплатни билети за концерти или нещо подобно? Започвам да си мисля, че разполагат с неограничена власт.

Много скоро идва и моят ред. Трябва да се обадя на Томи и да му кажа, че знам, че си пада по мен, и да изброя три причини, поради които никога няма да бъдем заедно. Дишането ми се успокоява. Томи не си пада по мен и знае, че играя. Даже съм сигурна, че и в момента

гледа, така че мога да му кажа каквото си искам, а той ще разбере, че е за шоуто. Отдъхвам си. Може би все пак и „ИГРА НА НЕРВИ“ има някакви ограничения или заради късното ми записване не са успели да осъществят всичките си зли кроежи. Всъщност няма значение.

Томи вдига на първото позвъняване.

— Здравсти. Извинявай за по-рано.

От екраните се чува силно изписукване, придружено от надпис: ПРИДЪРЖАЙ СЕ КЪМ СЦЕНАРИЯ.

Какво? Не мога да се извиня в началото на разговора? Това ли значи „да не нарушаваш правилата на играта“?

Продължавам, въпреки че не чувам отговора на Томи.

— Както и да е. Знам, че май ме харесваш. Но няма начин да бъдем заедно, защото... хм... хм... защото твърде много си приличаме. Нали се сещаш, все работим зад кулисите и прочее. Освен това ти си... много напрегнат. — Така е, нали? Колко часа отдели, за да доизпипаш декорите? — А и никога не бих могла да се меря с твоите стандарти.

Леле, това пък откъде ми дойде на ум? Трябваше да го измисля по-добре. Но така или иначе, свърши. Три причини.

Той мълчи само секунда.

— Знаех, че си егоистка, но това окончателно го доказва.

Защо го казва? Нали знае, че е предизвикателство? А, разбирам, той също играе.

— Истинската причина да не бъдеш с мен е, че твърде много мразиш себе си, за да приемеш някой, който те харесва заради важните неща. Предпочиташ да те подценяват и да те карат да изглеждаш отчаяна пред приятелите си. Мислех, че си различна, по-умна от другите. Сега виждам, че просто не си имала шанс да израснеш до истинския си нещастен аз.

Изпреварва ме и затваря пръв.

Имам чувството, че са ме ударили в корема. За пореден път бях унижена пред целия свят. Дотук с неговата помощ. Иска ми се да се срина в самата себе си.

Иън ме хваща за ръката.

— Той е обиден и ревнува. Какво очакваше?

Не знам какво съм очаквала. Факт е обаче, че „ИГРА НА НЕРВИ“ получиха, каквото искаха, от всички ни. Копелета. Минало е

само едно истинско предизвикателство, остават още два часа игра, а приличаме на стая ветерани, страдащи от посттравматичен стрес.

На екрана се появява Гай със сако и вратовръзка, но без усмивка.

— Е, след като поговорихте с приятелите си, време е да чуете семействата си.

Всичко се размазва пред очите ми. Няма начин родителите ми, които едва се справят с дистанционното за телевизора, да гледат „ИГРА НА НЕРВИ“. В съзнанието ми нахлуват куп начини, по които могат да бъдат измъчени.

Гай се покашля.

— Всички имате един и същ сценарий за следващите си обаждания, но всеки от вас ще говори с най-близкия член на семейството на друг участник. Съобщението е просто. Да кажете, че съответният играч е преживял тежка катастрофа и да затворите.

О, боже, о, боже, о, боже. От мисълта за изражението на лицата им при тази новина очите ми започват да парят.

— Не мога да им причиня това — прошепвам аз.

Иън ме прегръща.

— Да, гадно е. И повярвай, баща ми също не е от хората, на които ти се иска да събщиш лоша новина. Но помисли си колко щастливи ще бъдат, когато се прибереш с платена такса за дизайнерския колеж. Пък и много твои приятели гледат. Все някой ще се обади на вашите да им каже истината. Сигурен съм, че моите приятели ще го направят. — Той се обръща към най-близката камера. — Нали?

Казва го с усмивка, но в очите му се чете напрежение, като че ли се страхува от нещо. Все пак има право. Колкото и да ми е сърдита, Сид няма да позволи родителите ми да си мислят, че ми се е случило нещо. Нито за минута. В мига, в който види това, ще грабне телефона. Лив и Юли също. Това значи, че родителите ми ще преживеят само секунди страдание в замяна на голяма сума пари. Освен това, приятелите ми ще обяснят защо не съм се прибрала навреме вкъщи, така че предизвикателството може да се окаже много полезно, дори в крайна сметка да ме накажат, което е почти сигурно.

Поемам си дълбоко въздух.

— Добре.

Тъй като бях последна в предишното предизвикателство, сега трябва да съм първа. Пада ми се да се обадя на бащата на Джен, чийто номер се изписва на екрана. Колкото и да се прави на кораво момиче, тя ме поглежда разтревожено. Кимвам ѝ. Искане ми се да можех да ѝ кажа, че ще бъде внимателна, но всъщност няма приятен начин да кажеш на някого, че детето му е претърпяло катастрофа. Да се надяваме, че и нейните приятели ще се погрижат.

Звукът от набирането на цифрите се чува от говорителите като траурен марш. Веднага щом бащата вдига телефона, аз предавам съобщението и затварям още по средата на неговото „Какво?“ Дано рязкото прекъсване го наведе на мисълта, че това е жестока шега. Малоумна, психопатска шега. Моля ви, приятели на Джен, избавете го по-скоро от мъчението.

Останалите разговори протичат по същия начин. Докато дойде ред на Тай да се обади на моите родители, ноктите ми вече са издълбали бразди в дланите ми.

Когато майка ми вдига телефона, Тай казва сподавено, сякаш през сълзи:

— Страшно съжалявам, но Вий претърпя много сериозна катастрофа.

Ухилен, той остава достатъчно дълго на телефона, за да се чуе викът ѝ на болка и да пониже гърдите ми. Мислейки единствено за мъката ѝ, крещя:

— Добре съм, мамо!

Тай веднага затваря. Дали мама успя да ме чуе? Затварям очи в безмълвна молитва. О, Сид, колкото и да ме мразиш в момента, моля те, погрижи се за мама, както винаги си го правила за мен.

Сигналът от екрана ме връща обратно към играта. Показват се кадри на различни групи от Наблюдатели. После се появява образът на Гейл, която въздъхва разочаровано:

— О, Вий, а ти мислеше, че законът за кармата не важи за теб.

Моля?! В следващия момент се сещам, че по-рано написах точно това в страницата си в „Това-Съм-Аз“.

Докато тя поклаща глава, отдолу с големи, алени букви се изписва: **ВИЙ НАРУШИ ПРАВИЛАТА НА ИГРАТА ПРИ ПОСЛЕДНОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО. ПОСЛЕДСТВИЕТО ЩЕ БЪДЕ СЪОБЩЕНО В МОМЕНТ ПО НАШ ИЗБОР.**

Значи това са имали предвид? Чакам намек за вида на наказанието, но екранът угасва. Искат да се пържа на бавен огън, естествено. Може би ще ме изгонят на онези столове отвън в коридора. Или ще ме вкарат в стаичката за натискане с Иън. Знам обаче, че едва ли ще имам този късмет.

Стискам зъби. Права ли беше Гейл за кармата? Заслужавам ли всичко това? Мисля си за момичето с ябълковите бузи и сладкото ѝ гадже от „Обречените на чистота“. Двамата с Иън съсипахме срещата им. И кой знае дали мъжът, който искаше да спасява проститутки, е оцелял след сблъсъка със сводника, в чиито лапи го изпратих. Та той може в момента да е в болница! Това, което причиних на Сидни, поне не беше свързано с физическа болка. Но не попречих на Иън да заплаши Джейк. И се записах за този извратен кръг на играта, който така ще травмира родителите ми. Като цяло, тази вечер си заслужих много повече черни точки, отколкото червени.

Кармата вероятно иска да ме скрие по задника.

— На някой май му стана кофти — припява си Мики. Отпускам се на тъпото канапе, без да ми пука как се подмята тялото ми.

— Затваряй си плювалника.

Сигурна съм, че за първи път използвам тази дума. Гледай ти как играта обогатява речника ми.

Тя скача.

— Какво каза, кучко? Първо се опитваш да провалиш всичко, а после ме обиждаш? — Тя тръгва да заобикаля масата. — От играта ли са ти наредили да го правиш? Да ни накараш да се прецакаме? Като онези Наблюдатели в Атланта? Ако си шибана къртица...

Леле... Какво? Наистина ли мисли, че работя за „ИГРА НА НЕРВИ“? Преценявам разстоянието между себе си и вратата. Мики е по-близо. Страхотно, за следващото предизвикателство ще бъде пребита.

Иън обаче застава помежду ни и казва:

— Успокой се.

Тя изпъчва грамадния си гръден кош.

— Не ми казвай да се успокоя, красавецо.

Той е една глава по-висок от нея и не отстъпва назад.

— Сериозно?

— Върни се тук, милинка — извиква Джен от другата страна на масата. — Не бива да плашим играчите. Ще си изгубиш харлитото.

Мики размахва пръст насреща ми.

— Гледай да не разбере, че се опитваш да ни саботираш, защото ще размажа нежния ти задник в земята.

Какво му има на това момиче и защо тази вечер всички сочат кльощавото ми дупе? Поне отива да си седне на мястото.

Въпреки че най-умното, което мога да направя, е да си замълча, аз казвам:

— Наистина ли мислиш, че бих могла да се съюзя с гаднярите, които стоят зад тази игра? Откъде да знаем, че ти не си къртица,

пратена от тях, за да ни разсейваш с глупостите и агресията си?

— Искаш ли да видиш какво е агресия?

Джен дръпва приятелката си за тениската и прошепва нещо в ухото ѝ. Каквото и да е то, Мики сяда обратно.

Иън сяда до мен, подпира глава на врата ми и прошепва:

— Струва ми се, че телефонните обаждания я разстроиха повече, отколкото показва.

Първото предизвикателство на Мики беше да каже на едно момиче, че си пада по нея от години и е готова на всичко, за да бъде с нея. Момичето звучеше леко погнусено от признанието и Мики се беше изчервила. На следващото предизвикателство се опита да се престори, че не ѝ пука, когато Иън се обади на баба ѝ в старческия дом, но вратът ѝ пулсираше така, сякаш всеки миг ще се пръсне.

Обръщам се към Иън и питам:

— Какво ли ще бъде последствието според теб?

— Знам, че предизвикателствата ще станат по-трудни.

— Сякаш досега не бяха достатъчно трудни?

Оставят ни на мира за около минута — може би време за реклами или пък успоредно с нашия върви и друг кръг за големи награди. Естествено, участниците от другата страна на масата използват почивката за по още една бира. Докато се оригват, аз се облягам на Иън и си фантазирам какво ли би било да бъда с него извън играта. Той ми шепне, че се справям страхотно и други такива хубави неща, които звучат още по-съблазнително от топлия му дъх в ухото ми. Кому са нужни предизвикателства за по-голяма тръпка, когато всяко докосване е като ток?

Бляновете ми са кратки. Гейл се появява на екрана, за да съобщи, че всичко за следващото предизвикателство вече е готово. Тя облизва устни.

— Готови ли сте?

Никой не си прави труда да покаже ентузиазъм, с изключение на Тай. Всички знаем, че ще бъде гадно. Аз поглеждам телефона си. Остават час и четирийсет минути.

Гейл плясва с ръце пред себе си, като че ли ще пее соло.

— Следващият кръг е замислен индивидуално за всеки от вас. На дългата стена срещу вратата има четири изхода, водещи към

специални стаи. Кръгът ще се проведе на две групи. Когато чуете името си, тръгнете към отворената врата.

Отваря се първата врата. Дали води към поредната стаичка за извратеняци? Или към трамплин за скачане от покрива? Хич и не искам да се запознавам с обичайната клиентела на този клуб.

Гай се появява на екрана до Гейл и извиква името на Иън. Той бързо ме прегръща и се отправя към вратата. Дори да е притеснен, че е пръв, не го показва.

— Щом вратата се затвори, се включва таймер. Ще се отвори отново след петнайсет минути, освен ако не се задейства противопожарната система.

Интересен начин да ни заключат, като сами влезем в капана. Иън свива рамене и затваря вратата след себе си. Каквото и да го чака, вероятно иска просто да се свършва по-бързо. Споделям това усещане, но в същото време предизвикателство, в което ще ни държат под ключ, ме ужасява. Моето име обаче не е сред тези, които Гай оповестява за първата фаза. В съседните стаи влизат Самюъл, Мики и Тай, а трите с Даниела и Джен оставаме отвън.

Докато партньорите ни са подложени на изтезания или затворени в клетки с плъхове, ние отиваме до шкафа, за да си вземем малко шоколад, скрит между бутилките с бира. Защо не? Замислям се, че ние сме по-слабите половинки в двойките. По-подходящи за тормоз във втората фаза?

Джен дъвче парче шоколад и избърсва ъгълчето на устата си.

— Мики не е толкова корава, колкото си мислите. Играта просто я размазва.

— Или показва истинското си лице — отвръщам аз. Нямам никакво желание да бъда снизходителна. — Както и да е, благодаря ти, че я върна обратно пред малко. Пълна лудост е да си мисли, че имам нещо общо с организацията.

Джен повдига вежди.

— Така ли?

Зяпвам от изненада.

— Да, абсолютно.

Тя ме удря по ръката.

— Само се бъзикам. Ако има къртица, то това е Самюъл. Прекалено тихичък е.

Даниела потреперва.

— Страх ме е от тъмното. Нали не мислите, че ще ни оставят сами в стая без осветление?

Оправям полата си.

— Сега, когато вече знаят от какво те е страх, е напълно възможно.

Не искам да съм гадна, но все някой трябва да й намекне, че всяка слабост, която покаже, ще бъде използвана срещу нея.

Раменете й се разтрисат.

Усмивам се.

— Нищо лошо не може да стане. Ако угасят лампите, опитай да дремнеш и да събереш сили за следващото предизвикателството.

Лесно ми е да го кажа.

Очите й се разширяват.

— Няма начин. В мига, в който затворя очи, ще пуснат паяци или нещо такова. Помните ли онова момиче, Абигейл, от предишната игра? Най-големият й страх бяха змиите и вижте какво й направиха.

Спомням си ужаса, изписан по лицето на въпросната участничка преди месец. Казвам си, че няма начин змиите да са били отровни. Ако просто се беше отпуснала, всичко щеше да бъде наред. Но тя не го направи, през цялото време се гърчеше. А аз я гледах. За удоволствие.

Джен си взима още шоколад.

— Тя искаше да стане актриса. Нали не мислите, че писъците са били на сериозно? За нея играта просто беше едно голямо прослушване. Дори след това продължи да се перчи в „Това-Съм-Аз“. Чухте ли какво е направила миналата седмица? Скочила от скала във водопад пред някой, който случайно я снимал с камера. Готова е да се продаде като курва за малко внимание.

Взимам кутийка с безалкохолно.

— Звучи ми малко пресилено за една роля. Пък и чух, че след последния клип е откачила.

Джен се изсвива.

— Рекламни трикове.

Обсъждаме другите предизвикателства от миналия месец, класираме ги по зрелищност и сравняваме слуховете, които сме видели в мрежата. Не че след тази вечер на някого ще му пука за това. Единственият актьорски състав, който има значение, е най-новият.

Я, мисля за себе си като за част от актьорския състав?
Интересно.

Решавам, че поне Джен и Даниела не са толкова зле. Само да си бяха хванали свестни партньори. Но пък тогава се съмнявам, че щяха да участват в кръга за големите награди, защото точно партньорите им изглеждат по-ярките характери. Дали и ние с Иън сме тук благодарение на него? Или аз съм успяла да се представя толкова идиотски, че хората са поискали да видят още?

Първата врата се отваря с тих тропетен сигнал. Иън излиза, залитайки, навън с кръвясали очи и треперещи крака. Какво, за бога, става? Изтичвам да му помогна.

С изненада усещам как целият му гръб потрепва.

— Какво ти направиха?

Той поклаща глава.

— Припомниха ми неща, които искам да забравя. И за които не искам да говоря. Извинявай.

Хм, мислех, че сме партньори.

— Разбирам. Искаш ли нещо от шкафа?

Стиснал главата си с ръце, той я поклаща напред-назад.

— Не, благодаря.

Какво би могло да го разтърси така? Отваря се следващата врата и Тай излиза навън. Размахва юмрук във въздуха и праща Даниела за бира. Очите му обаче потрепват странно, сякаш се мъчи да не заплаче. Явно дори психопатите могат да се психират.

Следващата е Мики, която изкрещява със стъклен поглед:

— Само някой да е посмял да ми каже нещо гадно и няма да ми пука, че ще го изхвърля от играта, ясно ли е?

Последен излиза Самюъл. Прекосява стаята с наведена глава, сяда на мястото си и забива поглед в ръцете си. Не мога да определя доколко е разстроен от предизвикателството, защото неведнъж е заемал тази поза.

Гай плясва с ръце от екрана.

— Добре, хайде следващата група. Първата стая е за Даниела.

Тя се отправя разтреперана към вратата, а преди да влезе, се обръща и ни помахва с ръка. Аз съм следващата. Само да можех да остана няколко минути с Иън. Чувствам се отвратително, задето трябва да го оставя сам, когато е толкова уязвим. Но какво да направя?

Прегръщам го — уж повече за негово успокоение, отколкото за мое — и тръгвам към вратата.

Въздухът вътре е хладен, все едно нахлува отвън. Озовавам се в коридор с лампички по пода, водещи към стръмен наклон надолу. Затварям вратата след себе си. Щрак. Мога да се закълна, че чувам тихото цъккане на таймера. А може би е бомба? Следвам лампичките по коридора и слизам поне един етаж под салона. После свивам надясно, където се виждат две врати. Лампичките пропускат първата и ме водят към втората. Отварям я и се озовавам в стая с червен глобус на тавана, който осветява тясното пространство, запълнено от кожено кресло, обърнато към стената срещу вратата.

— Седни и се настани удобно, Вий. — Гласът на Гейл сякаш идва от множество точки в стаята.

Плъзвам се на кожената седалка и вратата зад гърба ми се затваря с глух тътен. Какво е това, картинг ли? Към скута ми бавно се приближава някаква плоскост, върху която блещукат малки светлинки, а червеният глобус на тавана постепенно притъмнява. Оставам в почти пълен мрак, от което пулсът ми се ускорява. Да не са ми дали по грешка предизвикателството на Даниела? Може би тя в този момент излиза на сцена с мокри дрехи, докато Матю се смее, а Сидни я обвинява, че е гадна приятелка.

Очите ми се приспособяват и плоскостта пред мен добива по-ясни очертания. Протягам ръце и напипвам волан и копчета на екрана до него. Арматурно табло. Какво е това, симулатор на кола?

— Закопчай си колана, Вий. — Гейл е все така само глас, без образ.

Не осъзнавам, че наистина се очаква да го направя, докато тя не повтаря нареждането с по-твърд тон.

— Добре, добре.

Опипвам седалката отстрани и откривам единия край на колана от дясната си страна, а другия — при лявото си рамо. Прекарвам го през гърдите си и го закопчавам. Може би в тази сграда има скоростно влакче или нещо подобно. Няма да се изненадам, след като дискотеката и VIP салонът са на три етажа един от друг. Е, и преди съм се возила в тъмното. Не ми е любимо, но все съм оцеляла.

Пред погледа ми се открояват малки детайли като вентилационни отвори и озвучителна уредба. Дали наистина работят? Останалите

елементи допълват картината. Присвивам очи срещу уредите на таблото и дъхът ми спира, когато забелязвам стикера „НАДУЙ НА МАКС!“ върху копчето на радиото. Това е симулатор на собствената ми кола.

Намръщвам се и включвам радиото. Започва песен, която имам и аз и често си пускам. Кой е дал тези подробности на „ИГРА НА НЕРВИ“? Нима Сид се е съюзила с тях, за да ми отмъсти?

Под таблото се чува шум от двигател и седалката ми започва да вибрира леко като истинска кола. Всъщност е приятно. Успокояващо. Толкова успокояващо, че отпускам глава назад и затварям очи, макар да знам, че това вероятно ще се изтълкува като знак да пуснат паяците. Голямо чудо.

Много обичам тази песен и дори си припявам. Следващата е още по-хубава. Тук е удобно като в истинската ми кола. Дизайнерът им е обърнал внимание на всички детайли, точно както направи Томи за нашата пиеса. Дори се усеща миризмата на изгорели газове.

Изгорели газове? В затворено помещение?

Тялото ми подскача напред. Няма начин! Натискам копчето на колана, но той не се откопчава. Колкото повече го дърпам, толкова повече се затяга. Музиката се усилва.

Побиват ме хладни тръпки, когато осъзнавам, че песните са същите, които слушах онази вечер в гаража. Тогава също всичко започна съвсем спокойно. Как са разбрали? Или са разпитали всичките ми приятели за музикалните ми вкусове и случайно са уцелили точно това?

Миризмата става все по-силна и главата ми се замайва. Това не може да бъде истина. Някой вероятно пуши от другата страна на стената и духа през вентилацията, за да ме изплаши. И успява.

Изваждам телефона си, за да се обадя за помощ, но няма сигнал. Може би тези стени са от стомана. Като в затвор. При тази мисъл само се разтрепервам още повече. Продължавам да дърпам колана. Изведнъж се сезам, че трябва да имам публика. Разбира се.

Вдигам глава нагоре, където предполагам, че е монтирана камерата.

— Гейл, Гай, пуснете ме!

Изобщо не ми пука дали нарушавам правилата на играта.

Това, което се чува от говорителите, смехът на Гейл ли е?

— Ако някой гледа предизвикателството, обадете се веднага на 911! Пълнят стаята с изгорели газове и главата ми се замайва. Това не е шега! Обадете се в полицията и ги пратете във ВИП салона на клуб „Попи“. Моля ви!

Дали някой ще ме послуша? Или ще решат, че все някой друг ще помогне, точно както ни предупреждават в курса по първа помощ?

— Сидни, Лив, Юли, повикайте ченгета! Моля ви! Това е извратена игра!

Дали ме виждат? Организаторите вероятно са се погрижили да има известно забавяне в предаването, така че Наблюдателите да виждат само каквото трябва. В момента вървят и предизвикателствата на Даниела и Джен, така че кадрите сигурно превключват от стая в стая. Но не могат да ми навредят наистина, нали? Трябва да има някаква граница. Трябва.

Главата ми обаче се замайва все повече. С всички сили се мъча да се освободя от колана. Дори това да е огромна измама, напрегам всеки мускул в тялото си, за да се освободя. Извивам се настрани, за да се измъкна от горната страна на колана. Успявам да освободя ръката и рамото си, но няма място да си промуша главата. Извъртам се колкото мога по-надясно, като почти лягам на седалката, притискам се в нея и се опитвам да се пхна под колана. Пронизва ме остра болка във врата, но успявам да се освободя от горната част на колана.

Хващам се за волана и се измъквам и от долната част. След няколко минути съм задъхана, но свободна.

Така ли е наистина? Скачам от седалката и протягам ръце, докато не се удриям в стената зад „колата“. Студена е и влажна, като мрамор... или гробница. След секунда напипвам дръжката на вратата, завъртам я и я дръпвам. Заключение е, разбира се.

Нима ще ме оставят да се задуша тук, пред камерата? Може би това е от онези кармични последици, в които съдбата ти изпраща отново нещо, от което си мислиш, че си избягал. Дали ми е било писано да умра в гаража? Не, не, това е лудост. Само да не се чувствах толкова замаяна.

Блъскам по вратата.

— Пуснете ме да изляза.

Обръщам се отново към стаята и умолявам всички, които гледат, да ме спасят. Двигателят продължава да работи. Музиката свири.

Свличам се на пода, допряла гръб до вратата. По-гъсти ли са изпаренията? Не, нали димът се издига нагоре? Прекалено съм паникьосана, за да си спомня. Отпускам глава на коленете си и затварям парещите си очи. Гърлото ми гори. С каквото и да пълнят стаята, то е по-силно от изгорели газове. Когато заспах в колата си преди толкова много месеци, не усетих нищо.

Всъщност наистина ли не съм усетила? Толкова отчаяно се опитвах да забравя всичко, че никога не се замислих над детайлите, дори когато разказвах на психиатъра.

Какво, по дяволите, съм си мислила онази нощ? Всеки знае, че е опасно да седиш в гаража на работещ двигател. Все по някое време сигурно ми е минало през ума, че трябва да го спра. Но на седалката с музиката и отоплението ми беше толкова приятно. А и бях разстроена. Да, бях ядосана на Сидни. Дребна подробност, за която досега не се бях замисляла. Часове наред бяхме репетирали репликите ѝ за пиесата, а накрая, вместо да ми благодари, тя се оплака, че изглежда дебела в костюма си. Костюмът, който два пъти бях преправяла заради нея.

Толкова ли съм била ядосана, та да се самоубия? Това е абсурдно. А може би го бях направила с надеждата да получа малко внимание. Това също е абсурдно, но някъде дълбоко в съзнанието си се питам дали няма и някаква истина в него.

Удрям по каменния под. Тази игра, тази манипулация е отвратителна. Искам само да се прибера къщи и да забравя всичко. Пищя и блъскам по вратата, пръстите ми се разраняват до кръв. Бясна съм на себе си, че се забърках в тази каша, бясна съм на играта за кошмарното предизвикателство, бясна съм на Наблюдателите, че не ме спасиха. Извързвам пламналото си лице от вратата и вдигам средни пръсти към тъмната стая. Ако ме оставят да страдам, ще ги преследвам до край. Но няма да плача.

Вратата зад гръба ми щраква.

Изправям се, но е трудно, краката ми са изтръпнали. Завъртам дръжката и този път се отваря. Донякъде очаквам светът от другата страна да се е преобразил в поредния филм на ужасите.

Вместо това се озовавам отново в коридора с малките лампички по пода, като в самолет. Въздухът е студен, но чист. Вдишвам го на големи глътки и тръгвам нагоре към стаята, където ме чакат останалите играчи. Точно когато стигам до нея, тя се отваря.

Примижавам срещу ярката светлина, която не ми изглеждаше такава преди последното предизвикателство. Иън ме чака на вратата, готов да ме прегърне. Стоварвам се в обятията му.

— Ти успя — казва той.

Въздъхвам.

— Все едно имах избор.

Тялото и духът ми са се предали. Ако имах сили за това, още сега щях да си тръгна. Коленете обаче не ме държат.

Иън явно го усеща, защото буквално ме пренася до нашето канапе и аз се сгушвам в него, надявайки се да забравя целия свят. Пулсът му е толкова силен, уверен и жив. Когато надигам глава да погледна другите, скупчени около шкафа с бирата, виждам, че Джен и Даниела са по-зле и от мен, ако въобще е възможно.

Пускат ни техно музика. Поглеждам телефона си. Остава още час. Как е възможно? Не мога да издържа тук и минута повече, какво остава цял час.

Гай и Гейл се появяват на екрана с официално облекло, все едно са на тържество за Нова година.

— Поздравления за преминаването на този кръг! — казва Гай. — Да продължаваме нататък.

— Не — казвам аз.

Той се намръщва, а Гейл повдига вежди. Някои от другите участници също ме поглеждат свирепо, все едно съм се изплюла в църква. Мики свива юмруци. Тай също. Даниела и Джен обаче кимват, с което също предизвикват смъртоносни погледи от партньорите си. Следващите секунди на екраните се сменят наши снимки с рейтинга на зрителите. Не е нужно да поглеждам, за да знам, че моят е паднал още повече. И какво от това?

Поемам си продължително въздух.

— Вие току-що се опитахте да ме убие. Стига ми толкова.

Появява се Гай.

— Абсолютно си права.

Така ли?

Той размахва леко пръст.

— Не за убиването, глупаче. Това беше само от нервите и бирата. Съзнанието ти изигра номер. Удивително е на какво е способен

мозъкът, когато се почувства затворен в капан на тъмно. Но нека бъдем разумни. Ти си жива и здрава, нали?

Никой не отговаря.

Гейл се присъединява към него.

— Публиката смята, че имате нужда от малко презареждане на духа. Съгласни сме. Погледнете телефоните си.

Колко мило, драги зрители. Ще гледам да не забравя да ви изпратя благодарствени картички с антракс. И все пак, макар да нямам желание да направя нищо повече за „ИГРА НА НЕРВИ“, любопитството ми надделява и аз поглеждам телефона си, където пише: ВИЖ КОЙ ГЛЕДА! Отварям го и намирам видео съобщение от Юли и Лив.

Лив вдига ръка за поздрав пред камерата.

— Много се гордея с теб, Вий! Ти си най-смелото момиче, което познавам.

Юли се смее.

— Ти си по-голяма звезда от знаеш кого.

После ми казват, че всичките ни приятели гласуват за мен и че утре ще има голям купон по случая. Явно не си дават сметка, че ще бъде наказана вкъщи до лятото, но все пак се усмихвам при мисълта, че не всички ме мразят.

Иън и другите също гледат клипове на телефоните си. Лицата им се отпускат, дори това на Мики.

— По-добре ли се чувствате? — пита Гейл от екрана.

Единствено аз отговарям.

— Не достатъчно.

Тя се усмихва.

— Значи не си разгледала телефона си докрай.

Виждам още едно съобщение. Когато го прочитам, едва не изпускам апарата си. Голямата ми награда е увеличена с летен стаж в една от най-нашумелите модни къщи в Ню Йорк. Другите сигурно са получили не по-малко примамливи предложения, защото в стаята избухват възторжени викове и подсвирквания.

Лицето на Иън почервенява.

— Не мога да повярвам.

— С какво се опитват да те подкупят?

— С адвокат по семейно право.

Поглеждам го въпросително, но той казва само:

— Това значи пълна свобода. Ами ти?

Казвам му за наградата.

Той изглежда почти развеселен, сякаш случилото се няма никакво значение.

— Не мислиш ли, че си струва още един час, каквито ще простотии да са измислили?

— Не знам.

Наистина ли преди малко се опитаха да ме обгазят? Сгушена до Иън в светлата стая, тази мисъл ми звучи откачено. Първо на първо, такава нещо не би могло да им се размине. Нали? Аз съм уморена и напрегната и те просто са се възползвали. Това им е работата. Но пък дават награди, които никой друг не може да предложи. С този стаж и дизайнерския колеж ще си уредя живота.

Иън ме целува по бузата.

— Нищо не може да ни спре.

Завъртам очи.

— Да, ние сме непобедими.

Гай плясва с ръце, за да привлече вниманието ни.

— Готови ли сте да продължаваме?

— Да! — извикват всички.

Не съм особено ентузиасирана, но подкупът е постигнал целта си. Кимвам утвърдително.

Той се усмихва.

— Чудесно! Тогава да преминем към последната фаза от кръга за големите награди.

Екранът угасва. Чакаме ги да се появят отново. Техно музиката се сменя с нюейдж, какъвто обикновено пускат на курсовете по йога. Това ме изнервя повече и от дънещите синтезатори преди малко, въпреки че сама избрах да остана в играта. Опитвам се да дишам дълбоко, но въздухът като че ли не стига до дробовете ми. По бузата ми се търкулва капка пот. Празният екран ни измъчва. След дълга пауза се появява надпис:

ТРЯБВА САМО ДА СИ ИЗБЕРЕТЕ ЖЕРТВА.

Стаята бръмва от въпроси, само Мики се киска. Главата ми отново се замайва, сякаш мозъкът ми се опитва да излети. Стискам зъби, за да се овладея.

Искат жертва.

Защо, по дяволите, реших, че ще ми платят образованието, без първо да ме докарат до лудост? Опитвам се да се изправя, но коленете ми треперят.

Иън ме хваща за китката, стисва я нежно и прошепва:

— Не се отказвай още от колежа. — После се обръща към камерата. — Искате да изберем жертва? За какво?

— За кеф, приятел! — засмива се Тай.

Останалите сме вперили поглед в екраните в очакване някой от водещите да обясни за какво трябва да изберем „жертва“. Там обаче няма нищо.

Иън потрива буза.

— Може би това е номер и жертвата всъщност ще спечели нещо.

Другите се подсмиват скептично. Аз също не го вярвам.

Мики ме посочва с новата си бутилка бира, петата подред.

— Аз гласувам за нея.

Джен сгушва лице във врата ѝ, а когато повдига глава, за да си поеме въздух, казва:

— Аз също.

Какво? Мислех, че сме се сблизили покрай шоколада преди малко. Дано се убоде на някоя от безопасните игли, дето стърчат от брадичката на приятелката ѝ.

Скръствам ръце, за да овладея усещането за празнота и се насилвам да отговоря, макар да не съм сигурна, че гласът ми няма да ми изневери.

— Това е лудост, не виждате ли? Опитват се да ни настроят един срещу друг за развлечение.

Тай отпива от бирата си.

— Аха. Но ние само ще гласуваме. Нищо лошо няма да ти направим, нали така?

Той разперва мускулестите си ръце с по една бира във всяка и бавно се завърта в кръг с лице към останалите.

Мики кимва.

— Тоооочно. Освен ако Вий не откаже да гласува и да прецака наградите ни. Тогава ще трябва да й направим нещо и още как.

Иън поклаща глава с отвращение.

— Ако някой само я пипне, ще се разправя с мен.

Мики размахва театрално пръсти.

— Ооо, кораво момче. Мислиш ли, че това ще ти осигури достъп до гащичките на Дева Вий?

Тай ми намигва.

— Аз ще дам малко въздух на сладуранката и ще гласувам за нейния герой Иън.

Той надига бутилката и я допива.

От говорителите се чува гласът на Гай, въпреки че екранът остава тъмен.

— А останалите? Самюъл? Даниела? Иън? Вий?

Даниела подръпва устната си. После свива рамене.

— Съжалявам за това. Както и да е, ще бъда добра и също ще гласувам за Иън.

Самюел зяпа ръцете си.

— Съжалявам, Вий. Аз ще гласувам за теб. Само за да има мнозинство.

Погледът ми ясно изразява „много благодаря, задник такъв“. Той следва стадото от съображения за сигурност, а аз съм по-малка заплаха от Иън. Това, разбира се, е най-добрата стратегия за човек, който играе сам, но все пак.

Иън гласува за Тай, а аз за Мики — не че има значение.

Следва нервно очакване. Другите играчи се връщат на масата и също сядат, въпреки че музиката се е сменила с ония захаросани поп парчета, които вечно пускат по дискотеките. На нас обаче отдавна не ни се танцува.

Усещам устните на Иън до ухото си.

— Само се опитват да ни психират. Ще видиш.

— Ако накарат всички тези идиоти да се нахвърлят върху мен, аз се махам отук — прошепвам в отговор. — Всички можем да изгубим наградите си.

Той ме целува по бузата.

— Става.

Пет дълги минути нищо не се случва. Ако не броим разходката на Мики до шкафа за поредната бира или треперенето на краката и ръцете ми, които целите са настръхнали. Искам да ни кажат какво е следващото предизвикателство и да се свършва. Иън се опитва да ме успокоява, като ми шепне насърчителни думи, но не той си спечели повечето гласове за жертва.

— Тук има ли тоалетна? — питам аз празните екрани.

Не може да нямаме почивка за физиологични нужди, нали така? Само че не си спомням да съм видяла други врати по коридора.

Мики, която, предвид колко бира изпи, сигурно има пикочен мехур колкото Карибския басейн, ме посочва с пръст:

— Не си и помисляй да избягаш, че хубаво ще ме запомниш.

Иън вдига ръка.

— По-спокойно. Всички искаме да спечелим наградите си, с колкото може по-малко проблеми.

— Вратата на тоалетната е точно зад теб, Вий — казва безплътният глас на Гейл.

Разбира се, още една дупка в стената. Обръщам се към стаичките за натискане и никак не се учудвам, когато вляво от тях светва една спирала. С трепереци крака заобикалям дивана. Забелязвам, че другите извърщат очи, сякаш за тях вече не съм живо същество. Господи, не е ли това първата фаза, през която преминават хората по време на война? Деперсонализация на жертвата?

Натискам светещата спирала и пред мен се отваря врата. Виждам малка баня, естествено, без прозорци.

— Ако не излезеш до пет минути, идваме! — предупреждава ме Джен и поглежда към Мики за одобрение, което получава под формата на звучна целувка.

Затварям се в банята, благодарна за вентилатора, който автоматично се включва и ще заглуши евентуалните смущаващи звуци. Вратата няма ключалка, но все пак това е най-голямото уединение, което съм имала от часове насам. Сядам на тоалетната и за милионен

път тази вечер отпускам глава в шепите си. Сега аз съм „жертвата“. Какво значи това? Дали ще ме блъскат нанякъде като Обречените на чистота? Или ще издерат очите ми, както се заканваха проститутките? Могат ли да ме накарат да се чувствам виновно нищожество, както направиха Сид и Томи? Колкото и да се съпротивлявам, се разплаквам.

След минута свивам юмруци. Колко глупаво. Последното, което ми трябва, е Мики да нахлуе в банята и да ме хване да рева на тоалетната. Дали и тук снимат с камери? По дяволите, коремът ми се свива при мисълта. Оглеждам тавана и не виждам такива, но това не значи, че не са вградени в стените. Защо не се сетих, преди да вляза тук? Какво ли са видели зрителите? Същите тези, които не си направиха труда да ме спасят от тъмната стая с газовете.

Придържам полата си надолу и вдигам бикините си, пускам водата и си измивам ръцете. От огледалото ме гледат кръвясали очи с размазана спирала. Толкова за освежаването преди два часа. Наплискам лицето си със студена вода. Това оправя зачервяването, но отмива и последните следи от спиралата, с което се превръщам точно в осмокласничка, както по-рано ме дразнеше Иън. Мога да взема пликчето с козметика от канапето, за да поправа щетите и дори сигурно да си създам нов образ, но „ИГРА НА НЕРВИ“ вероятно иска точно това, така че се отказвам.

На вратата се чука.

— Побързай, и аз трябва да вляза — изхленчва Даниела с тънкото си гласче.

— Стискай, ей сега излизам.

Собственият ми глас е пресипнал, но усещам как силите ми се завръщат. Поемам си дълбоко въздух, отварям вратата и я поглеждам с присвити очи. По същия начин гледам всички останали, с изключение на Иън. Стоварвам се на мястото си и наум изругавам подскачащата тапицерия.

— Някой май си е поплакал — изхилва се Мики.

— Млъквай — отвръщам аз, — уморена съм.

Тя прокарва ръка по гребена на Джен.

— Да, отдавна трябваше да си в леглото.

— Колкото повече й отговаряш, толкова повече ще те тормози — прошепва Иън. — Фокусирай се върху мен. Ще излезем отук като победители. Представи си как ще го отпразнуваме.

Слушам го, загледана в аленочервения килим под масата. Фините шарки водят до точка под центъра на масата. Завихрянцията им привличат погледа ми.

Вниманието ми е прекъснато от отварянето на вратата зад гърба ми.

От банята излиза Даниела с чисто нов дебел пласт червило, сериозна конкуренция за древните проститутки, и заема мястото си. Стаята се изпълва с вълни на мускусен парфюм, от който усещам болка между очите. Организаторите не биха могли да измислят по-ефективна атака срещу носовете ни.

Възобновявам изследването на килима. Нещо в него ме тормози. Точно под средата на масата забелязвам нещо като концентрични кръгове от по-тъмни петна. Навеждам се, за да ги огледам, като внимателно облягам ръце на масата, за да не я заклатя.

Екранът изписува и Гай казва:

— Момчета и момичета, вие останяхте последните играчи за голямата награда. Погледите на всички Наблюдатели са вперени в тази стая!

Джен и Мики помахват на камерите. Аз изпитвам нужда отново да ползвам тоалетната. Защо водещите спряха да се показват? Много е призрачно да чуваме гласовете им от всички посоки, без да ги виждаме.

— Даниела, отвори зеления шкаф — нарежда Гейл.

Даниела скача и плясва с ръце.

— Още благинки!

Страхотно, сега пък какво? Уиски или арсеник? Не искам дори да знам. Намръщвам се и забивам поглед в петната по килима. Всъщност повече приличат на дупки. Дупки ли? Коремът ми се свива, когато осъзнавам какво представляват. Канализация. Що за адско творение е ВИП салон, в който е нужна канализация по средата на червения — и бас ловя, водоустойчив — килим? Аз вдигам глава.

Даниела надниква в шкафа, изписква и го затваря отново. Без да се замисля за предните си зъби, прехапва дебело намазаната си с червило долна устна.

Тай удря по масата.

— Стига драми. Какво има вътре?

Тя се обръща към него с размазана усмивка и с треперещи ръце отваря широко шкафа.

Дъхът на всички ни спира.

В шкафа са наредени седем пистолета.

След две секунди вече съм на вратата.

Мики обаче е също толкова бърза.

— Никъде няма да ходиш, кучко!

Тя ме хваща за лакътя и го извива назад.

Изпищявам, но се протягам към дръжката.

— Няма да стоя тук, докато някакви пияни маймуни си играят с пистолети.

Иън дотичва ми нас и се опитва да отскубне Мики от мен.

— Пусни я.

Ноктите ѝ се впиват през якето в кожата на ръцете ми.

— Тази малка пъзлива принцеса няма да ни прецака наградите.

Включват се Джен и Тай, като дърпат Иън от мен и вратата. Той размахва юмруци, докато аз се мъча да се измъкна. Мики ме държи прекалено здраво. Извърта ме, тръшва ме на пода и ме възсяда. Гърбът ми изпращява под тежестта ѝ.

Тя притиска лице в моето и плюе горещия си, бирен дъх в ухото ми, докато безопасните ѝ игли бодат бузата ми:

— Бас ловя, че на кучка като теб кучешката много ще ѝ хареса.

Гърча се под туловището ѝ, но не мога да се измъкна. Тя притиска лицето ми в килима, който не само изглежда, но и мирише на гумен, потвърждавайки подозрението ми, че е специално подбран да се мие лесно. Потръпвам при мисълта какви флуиди го мокрят.

Музиката прелива в метъл и дълбокият бас пулсира в ритъм със сърцето ми. Изпъшквам и успявам да освободя достатъчно лакътя си, за да ударя Мики в ребрата. Тя в отговор дръпва силно косата ми, при което очите ми се наливат със сълзи, но главата ми се издига нагоре и успявам да огледам стаята. Самюъл все така си седи на масата. Даниела се е свила в ъгъла, притиснала е ръце към гърдите си и е ококорила очи срещу схватката пред себе си.

От лявата ми страна Иън, Тай и Джен се мятат и замахват един към друг. В момента, в който Тай остави бирата си и се сбие сериозно

с Иън, с нас ще бъде свършено. Иън също го съзнава, защото с движение като от филм на Тарантино се обляга на стената и изритва Тай в гърдите. Той залита назад върху Джен и двамата заедно падат на пода. Да! Поне един от нас може да избяга и да сложи край на тази кошмарна игра.

Иън се втурва към вратата и натиска дръжката. После отново.

— Какво, по дяволите, става?

Тежестта на Мики внезапно олеква, но в гърдите си усещам още по-смазващо чувство, като гледам как Иън дърпа вратата. Нещо не е наред. Докато се изправя на колене, Мики вече се е нахвърлила върху гърба му и го скубе за косата. Той се извърта достатъчно рязко, за да я отхвърли от себе си, но тя пада върху мен, а после с ефекта на доминото аз падам върху Тай и Джен, които току-що са успели да се надигнат от предишното залитане. Всички се стоварваме на пода и псуваме. Някак се оказвам на върха на купчината като парцалена кукла върху ротвайлери. Измъквам се и се спускам към Иън.

Бицепсите му се издуват от усилието да отвори вратата, но тя не помръдва.

Той скача пред най-близката камера.

— Копелета, заключили сте ни! Това е отвличане!

Мики се хвърля между Иън и вратата и също пробва дръжката. Не се отваря и тя се размива. Кой, по дяволите, се смее, че са го отвлекли?

Музиката прелива в мелодия като от количка за сладолед, а после потъва в писукането на екрана, където тече съобщение.

ВРАТАТА Е ЗАЯЛА. ПРИ ПЪРВА ВЪЗМОЖНОСТ
ЩЕ ИЗПРАТИМ ЧОВЕК ДА Я ОПРАВИ.

— Не можете да постъпвате така! — крещя аз. — Ще ви съдим!

И КОГО ПО-ТОЧНО ВЪЗНАМЕРЯВАТЕ ДА
СЪДИТЕ?

Посочвам към Мики.
— Ще започна от тази кучка.

УСПЕХ! ДЕЛО ОТ ТИПА „АЗ КАЗАХ, ТЯ КАЗА“.

Дали зрителите четат съобщенията от „ИГРА НА НЕРВИ“? Или виждат само редактираната версия, която да пази задниците на организаторите? Може би затова, откакто минахме във фазата с pistolетите, вече не се появяват лицата на водещите. При тази мисъл кръвта ми изстива.

Залягам зад Иън, изваждам телефона си и набирам 911. Лицето на Мики добива вълче изражение и тя замахва към мен, но Иън я задържа. Все едно. Обаждането е блокирано. Пъшкам възмутено, с което предизвиквам смеха на Мики и Тай.

Не мога да повярвам.

— Вие психопати ли сте? Заключени сме тук с pistolети. Това никого ли не смущава, освен мене и Иън?

Самюел седи свит на канапето си.

— Вероятно са махнали спусъците или са ги заредили с халосни.

Едва се сдържам да не се нахвърля върху него.

— Хващаш ли се на бас?

— Я по-спокойно — изръмжава Тай. — Никой по никого няма да стреля. Това е само игра.

Даниела е вдигнала ръка на устата си, сякаш се мъчи да не заплаче, но не казва нищо. Джен и Мики се хапят взаимно по устните и се кискат. Дали знаят нещо, което не знам?

Отново пробвам да се обадя по телефона. Може да успее да изтрия приложението на играта, но то иска парола. Вдигам апарата пред камерата и изкрещявам:

— Разкарайте си програмата от тук!

Естествено, не получавам отговор. Разтривам рамене, за да потисна паниката, която заплашва да ме срине. Ръкавът на якето ми е скъсан и по дясното ми рамо личат дълбоки следи от одрано.

— Трябва ми лекар! Питбулът ви откачи.

Мики се плясва по челото.

— Заслужаваше и още.

В ЖЪЛТИЯ ШКАФ ИМА АПТЕЧКА ЗА ПЪРВА ПОМОЩ. ВИРТУАЛНИЯТ НИ ЛЕКАР СМЯТА, ЧЕ ВСИЧКИ ИЗГЛЕЖДАТЕ ДОБРЕ. НО КОГАТО ВРАТАТА БЪДЕ ОТВОРЕНА, ЩЕ ТЕ ПРЕГЛЕДА.

Шкафът. Втурвам се към него не защото ме интересува аптечната за първа помощ, а защото искам да попреча на другите да стигнат до оръжията. Забелязвам, че някой, може би Даниела, е затворила зелената вратичка, зад която са приборани.

Тай веднага ме настига.

— О, не, няма да го направиш.

Опитвам се да го заобиколя, но той е прекалено едър.

— Трябва ми бинт. И ваксина срещу бяс.

Иън застава до мен.

— Стига, пич, всички сме в къпа. Остави я да вземе, каквото ѝ трябва.

Тай протяга ръка.

— Аз ще ѝ го донеса. Да не би на някой тъпак да му хрумне, че може да вземе пистолет и да простреля ключалката на вратата — казва той, вперил поглед в мен. — Все едно няма да стане. Пробваха го по телевизията.

Страхотно. Това сигурно е единственият научен факт в пилешкия му мозък.

Ръката ме боли. Може би наистина трябва да си направя ваксина срещу бяс или поне срещу тетанус.

— Добре. Не искам пистолет. Само ми дай нещо за ръката. От друга страна, може би трябва да ме оставиш да ми изтече кръвта, докато ми призлее и се наложи да прекъснат играта.

Обзалагам се, че дори тогава няма да го направят.

Тай привиква бандата си за подкрепление. Стоим и се гледаме очи в очи, докато той рови в жълтото чекмедже. После ми подава няколко бинта и други материали.

Връщам се на мястото си и Иън почиства одраскванията с антисептични марли, след което ме превързва. От другата страна на масата Джен държи студен компрес на главата на Мики. Аз ли съм я ударила? Браво на мен.

Тай сяда със скръстени ръце и ни гледа свирепо, сякаш ни предизвиква да се опитаме да стигнем до шкафа. Даниела мърка и гали косата му с ръка, а гривните ѝ дрънчат като ключове от тъмница. Самюъл си мълчи и ни гледа над очилата си. Насядали сме като на Тайната вечеря, само дето няма нито храна, нито светци.

Музиката преминава към поп рок. Кой подбира парчетата? Сатаната?

ДОБРЕ, ИГРАЧИ, ВРЕМЕ Е ДА ЗАСЛУЖИТЕ
НАГРАДИТЕ СИ.

Заповедите отново идват само като съобщения на екраните. Колкото и изкуствени да изглеждаха Гай и Гейл, без тях стаята ми се струва още по-изолирана.

ТАЙ, СЛОЖИ ПИСТОЛЕТИТЕ НА МАСАТА — ПО
ЕДИН ПРЕД ВСЕКИ УЧАСТНИК.

Сърцето ми слиза в петите. Тай гледа намръщено към екрана, все едно не може да чете. Или внезапно му е пораснала съвест.

УСИЛИЕТО ТИ ЩЕ БЪДЕ ВЪЗНАГРАДЕНО СЪС
СТО ДОЛАРА.

Той се усмихва широко и става. Притаявам дъх и се моля по някаква магия pistolетите да са се превърнали в гълъби. Вратичката на шкафа се отваря и става ясно, че нищо подобно не се е случило. Лошият късмет, захапал костеливия ми задник, ще си остане с мен цяла нощ.

— Не го прави, Тай — провиквам се аз. — Това е като в „Повелителят на мухите“. Играта иска да ни превърне в диваци. Покажи им, че никой не може да те командва.

Тай се обръща към Иън:

— Братле, не можеш ли да озаптиш жена си?

Лицето на Иън се сковава.

— Тя е права. Недей.

— Бъзливец. — Тай взима един пистолет и го погалва. — ЗИГ Зауер Р226. Сладурче. Най-добрият приятел на военноморския тюлен.

Без да пуска пистолета, той взима друг и го слага пред Даниела. Следващите са за Джен и Мики, която се навежда да огледа своя с тихо подсвирване. Поглежда към мен и аз потръпвам. После Тай поставя пистолети пред Самюъл, мен и накрая Иън. Моят и на Иън са обърнати с дулата към нас.

Скръствам ръце и започвам високо да повтарям:

— Който гледа, да се обади на 911. Който гледа, да се обади на 911.

Какво ще ми направят, ще ме заплашат с ново последствие? Или ще преминат на картечници?

Не спирам да повтарям молбата си. Дори да са блокирали думите ми в другата стая, не могат постоянно да ме цензурират, особено след като сме последните останали играчи. Все пак трябва да има предаване. Рано или късно ще трябва или да ни пуснат, или да ни покажат на Наблюдателите. И в двата случая играта свършва. Майната му на дизайнерския колеж.

КРАЙНО ВРЕМЕ Е ДА МЛЪКНЕШ, ВИЙ.

— Крайно време е да ми позволите да се откажа. Отказвам се. Отказвам се.

Редувам репликите с молби към зрителите да се обадят на 911. Иън се присъединява към мен.

ПОГЛЕДНЕТЕ ТЕЛЕФОНИТЕ СИ.

Прекъсвам напева си, за да кажа:

— Никакви награди вече не ме интересуват. Дизайнерският колеж и стажът не си заслужават всичко това. Нищо не струва толкова.

— Екскурзията до Ирландия с баща ми, преди състоянието му да се влоши прекалено, си заслужава — изръмжава Тай. — Така че ще трябва да го преглътнеш.

ПОГЛЕДНЕТЕ ТЕЛЕФОНИТЕ СИ. РОДИТЕЛИТЕ ВИ ЩЕ ГО ОЦЕНЯТ.

Какво, пак ли ще въвлекат родителите ми? Поглеждам телефона си и виждам дълго съобщение. Прочитам го. Прилича на бележки от сеансите ми при психоаналитичката — неща, които си е записвала на проклетия компютър, докато аз съм говорела. Подробности като каква музика е свирила в колата ми онази вечер. Тук има поразително много информация. Мислех, че съм я надхитрила, като съм отклонила вниманието ѝ от инцидента с разни глупости за това, как съм се чувствала невидима покрай Сидни. Дори споменах за онзи случай, когато се задяхах с Джейсън Уокър и той по грешка ме нарече с нейното име. И разни унижителни неща, свързани с тази история. Божичко, всичко ли съм издрънкала? Явно всичките тези формуляри за поверителност, които подписах, не са стрували кой знае колко. За капак намирам второ съобщение с подробности от сеанса на родителите ми при същата психоаналитичка, включително как оттогава не общуват интимно. Ще умрат на място, ако това се разчуе.

Поглеждам към екраните. Същото прави Иън, след като вдига очи от телефона си. Изглежда така, сякаш е видял призрак.

ЩЕ СИ ДЪРЖИМ УСТАТА ЗАТВОРЕНА, АКО И ВИЕ ГО НАПРАВИТЕ.

Веднага млъквам.

ДОБРЕ. ВСЕКИ ДА ВЗЕМЕ ПИСТОЛЕТА СИ.
КОЙТО НЕ ГО НАПРАВИ, ЩЕ ГО ПРЕДАДЕ НА ДРУГ
ИГРАЧ ПО НАШЕ УСМОТРЕНИЕ.

Мики първа грабва своя. Всички правят същото. Без мен.

— Не си струва. Хайде просто да прием бира и да си поприказваме. Все още всичко може да завърши добре.

Иън ме поглежда; между очите му се е образувала бръчка.

— Вземи пистолета, Вий.

Боже, сигурно го държат с нещо още по-гадно. Или са му предложили нов бонус? Но какво би могло да го съблазни толкова? Изпитвам желание да проникна в главата му и да разбере мотивите му.

По гърба ми пробягва тръпка от собствените ми мисли, фокусирани върху лъскавото черно оръжие пред мен. Устата ми пресъхва.

— Това е лудост.

Той оглежда останалите край масата.

— Да, така е. Но ако не го вземеш, ще бъдеш съвсем незащитна.

Всеки дъх, който си поемам, заплашва да се превърне в ридание, което никога да не спре. Насилвам се да говоря въпреки треперещите си устни:

— Да не вземеш пистолет, може да се окаже по-безопасно, отколкото да вземеш. Дори тези тук не биха застреляли невъоръжен човек.

Мики млясва с устни.

— Разбира се.

ИМАШ ТРИЙСЕТ СЕКУНДИ ДА РЕШИШ.

После от говорителите се чува шепнещият глас на Гейл:

— Постъпи умно, Вий.

Твърде закъснял съвет.

На екрана се появява часовник, отброяващ оставащите секунди. Оглеждам се наоколо. Мики и Тай галят пистолетите си, като че ли са котета. Дори Самюъл държи своя така, сякаш не му е за първи път. Това ме учудва; сигурно е от прекалено много видеоигри. Даниела и Джен са положили своите в скута си и здраво стискат подлакътниците на канапето.

Остават дваайсет секунди.

— Няма нужда да го насочваш към никого, само го вземи — казва Иън.

— Така те впримчват — стъпка по стъпка — прошепвам аз, въпреки че всички ме чуват.

— Никой няма да те принуди да стреляш — настоява Иън със стегнато гърло, — но ако го вземеш, ще има един пистолет по-малко за другите.

Мики и Тай ме гледат като питони, дебнещи зайче. Може би трябва да взема пистолета и да прострелям камерите.

Десет секунди.

По челото на Иън се търкулва капка пот.

— Моля те, Вий, няма да мога да защита и двама ни сам.

Толкова не ми се иска. Но как да седя тук беззащитна?

В последните три секунди грабвам пистолета. Тежък е, мазен и никак не прилича на фалшив. Слагам го в скута си, без да ми пука, че може да остави петна по полата ми. Мики се ухилва презрително.

ЧУДЕСНО! СЕГА СЕДНЕТЕ И СЕ НАСЛАДЕТЕ НА
ЕДИН КРАТЪК ФИЛМ. ДЖЕН, МОЛЯ ТЕ, ОТВОРИ
РОЗОВИЯ ШКАФ, ЗА ДА СЕ ПОЧЕРПИТЕ, ДОКАТО
ГЛЕДАТЕ.

Тя става, но поглежда въпросително към Мики, защото не знае какво да прави с пистолета си.

— Само го дръж насочен надолу — казва ѝ тя.

Джен се подчинява и отива на пръсти до шкафа. Мога само да си представям какво ли ще включва извратената „почерпка“. Още не сме имали отровни предизвикателства. Но когато отваря розовата вратичка, въздухът се изпълва с аромат на пуканки, от който ми иде да повърна. Джен изважда опакована кутия с пуканки с надписана марка от страни и я оставя на масата, след което се връща, за да донесе няколко кутии с бонбони, също с ясни етикети. Спонсорите наистина ли мислят, че така ще повишат продажбите си? Глупав въпрос всъщност.

— Хладилникът е пълен с „Ред Бул“ — провиква се Джен към Мики. — Искаш ли един, бейби?

Разбира се, Мики и всички останали, които допреди малко се наливаха с бира, сега си взимат от енергийната напитка. Алкохол и кофеин: печелившата комбинация.

От пуканките ядат само Тай и Мики, които се тъпчат с пълни шепа. Самюъл свива рамене и си взима кутийка бонбони. Когато Джен се връща на мястото си, осветлението притъмнява и на екраните започва да тече филм, озаглавен „Боравене с оръжие за начинаещи“.

Следващите пет минути се учим как да зареждаме пистолетите, да дърпаме чукчето, да изтегляме затвора назад и да се прицелваме с една или две ръце. Всяка нова информация усилва желанието ми да закрепя. Ще бъдем застреляни. Кръвта ни ще се стече по канализацията, за да остане стаята чиста за следващите играчи. Коленете ми треперят толкова неистово, че има опасност пистолетът да падне от скута ми.

Иън ме хваща за ръката.

— Това е само шоу. Само се опитват да ни сплашат.

Опитват се? Дори неговото лице е преbledняло, а пулсът в ръката му отеква в моята.

ЕТО ЧЕ СТИГАМЕ ДО ЗАБАВНАТА ЧАСТ. НО ПЪРВО ИМАМЕ МАЛКО НЕСВЪРШЕНА РАБОТА. НЯКОЙ ТРЯБВА ДА ПОНЕСЕ ПОСЛЕДСТВИЕТО ОТ ПОВЕДЕНИЕТО СИ ПРИ ПРЕДИШНО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО.

Сериозно? Какво може да е по-лошо от това? Щом осъзнавам смисъла на думите, изпитвам желание да се сритам. Това е един от онези въпроси, които винаги си намират отговор по начин, който те кара да се мразиш, че си ги задал.

На фона на възторжените възгласи на Мики зад една от вратите на стаите за индивидуалните предизвикателства се разнасят гласове. Вратата се отваря и влизат двама души с превръзки на очите.

Пистолетът в скута ми натежава трикратно, щом осъзнавам кои са те.

Томи и Сидни.

Изтръпвам от страх, но веднага скачам на крака.

— Бягайте отгук, докато можете!

Те свалят превръзките от очите си и мигат объркано срещу светлината. Вратата, през която току-що са влезли, сама се затваря.

Втурвам се към тях и соча към вратата.

— Бягайте!

Те поглеждат ту към мен, ту към вратата, която междувременно щраква. Мики и Тай, които са се надигнали от местата си, вероятно за да ми попречат да избягам, седат обратно със самодоволни изражения.

Сидни премигва дезориентирано, както никога досега. Объркването ѝ преминава в шок, когато вижда пистолета в ръката ми.

— Нали не е истински?

Скривам го зад гърба си.

— Не знам.

Томи оглежда стаята със смесица от отвращение и любопитство. После се обръща към мен и поклаща глава, стиснал устни, сякаш иска да каже: „Нали те предупредих“. Другите играчи остават по местата си. Някои дъвчат пуканки и ни гледат, като че ли сме следващото шоу.

Сид пристъпва напред, приближава се на няколко сантиметра от мен и вперва очи в моите.

— Ти отиде твърде далеч. Как можа да не се откажеш, след като те накараха да халюцинираш, че вдишваш въглероден оксид? Мамка му, Вий!

Тя ме хваща за ръката и ме повлича към вратата, от която току-що са дошли.

Влача се след надменната ѝ фигура.

— Какво видя? Показаха ли молбите ми да се обадите на 911 или решихте, че и това е част от халюцинацията?

Тя почуква на вратата, без да ми обръща внимание.

— Добре, пуснете ни вече.

Екраните светват и изписуват и тя поглежда към най-близкия. Слагам ръка на гърба ѝ, за да я подготвя за предстоящото съобщение.

ВРАТИТЕ СА ЗАКЛЮЧЕНИ С ТАЙМЕР И НЕ МОГАТ ДА СЕ ОТВОРЯТ ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ 30 МИНУТИ, ОСВЕН, РАЗБИРА СЕ, ПРИ ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ.

ИГРАЧИТЕ ЩЕ ВИ ПОКАЖАТ КЪДЕ СА НАПИТКИТЕ.

ЧУВСТВАЙТЕ СЕ КАТО У ДОМА СИ!

Сидни удря по стената.

— Не искам да се чувствам като у дома си! И не ви ли се струва, че тези пистолети са извънредна ситуация! — Тя се опитва да впие пръсти в почти невидимия процеп на вратата, но без полза. Изтичва при основната врата и пробва дръжката. Щом установява, че и тя не работи, започва да удря и крещи: — Казахте, че Вий не е издържала и двамата с Томи трябва да дойдем да я вземем. Ето, дойдохме. Сега ни пуснете или ще се обадя на баща си. Той е адвокат.

Мики се изсмива и пита другите дали искат бира. На минаване покрай нас се поклаща, все едно ходи на високи токчета.

Сид вади телефона си и изругава, като вижда, че няма обхват. Идва при мен в средата на стаята.

— Дай ми твоя.

Гърдите ме стягат. Това е моето последствие. Не беше достатъчно, че се изложих на опасност и подлудих родителите си. Играят си с чувството ми за вина, което не е трудно, когато имаш срещу себе си козирог, а и моето беше на ръба още преди кръга за големите награди. Не мога да понеса мисълта, че заради мен приятелите ми се озоваха в ад, който дори не разбират. Ако нещо им се случи...

Увесвам глава.

— Никой телефон не работи, никой няма да бъде спасен, никой никого не може да съди. Не и докато забавляваме Наблюдателите. А сега раздадох на всички оръжия и ни пуснаха обучителен филм. Много съжалявам, че ви забърках в това.

Томи с каменно изражение изкрещява на Иън, който се е надигнал от канапето:

— Ти си виновен, кучи сине! — И прави крачка към него.

Иън държи пистолета до себе си, но очите му пламват.

— Не се приближавай повече.

Хвърлям се пред Томи и протягам ръка.

— Не гледаш ли предаването? Докато сме тук, имаме късмет, че Иън ни пази.

Томи изпуктява и ме избутва настрана.

— Ти на това пазене ли му викаш? Та ти изобщо нямаше да си тук, ако не беше той.

Натискам с ръка гърдите му. За мое учудване те са твърди, също като на Иън.

— Никой не ме е заставил, като е насочил пистолет в главата ми. Поне засега. Иън е жертва на тази ужасна игра също като мен. А сега, за съжаление, и вие със Сидни. О, боже, как ми се иска да не бяхте идвали.

Сидни слага ръце на кръста като в първо действие, втора сцена.

— Малко е късно за това.

— Защо не се обадохте в полицията, щом сте искали да ми помогнете?

Тя въздъхва отчаяно.

— Полицията? За някаква си игра? Всички знаят, че това е хореография.

Мой ред е да се отчая.

— Ти вярваш ли в това?

Поглеждам към Томи. Той би трябвало да знае по-добре.

Бузите му са пламнали.

— В кръга в Колорадо ги накараха да скочат с парашути и всичките се отвориха. Изкуствено ти насаждат страх.

— Повярвай, изкуствено насаденият страх изглежда също толкова истински, колкото органичния. Измамиха всички ни.

Той ме заобикаля и се приближава към Иън.

— Е, и партньорът ти не помогна особено. Той е една интернет курва. Намерих няколко отвратителни сайта със снимки, за които съм убеден, че са негови. Изчакай само да ги пусна в софтуер за

разпознаване. — Той вади телефона си и се обръща към мен. — Ето, ще ти покажа.

Посягам към телефона.

— Мислех, че нямаш обхват. Обади се веднага на 911!

Мики и Тай скачат от местата си. Томи притиска телефона към гърдите си, а очите му изскачат.

— Нямам. Свалих клипа по-рано.

Той цъква на файла и вдига екрана пред лицето ми.

Вратът на Иън е целият почервенял.

— Това са глупости!

Започва зле осветено видео на няколко души почти без дрехи, които се борят или нещо подобно. Аз го отблъсквам.

— Не е моментът за откачени клипове.

Томи не го спира.

— Трябва да видиш с кого си се съюзила и на кого се доверяваш.

Мики се изсмива и поглежда над облегалката си.

— Какъв е проблемът? Малката Вий се възмуцава на порното?

Екраните на стените изписуват и привличат погледите на всички ни.

ДОСТАТЪЧНО ПРИКАЗКИ. ЕТО И СЛЕДВАЩАТА
ВИ ЗАДАЧА: ВСЕКИ ДА НАСОЧИ ПИСТОЛЕТА СИ
ИЛИ КЪМ ЖЕРТВАТА, КОЯТО Е ИЗБРАЛ, ИЛИ КЪМ
ЕДИН ОТ НОВОДОШЛИТЕ.

Токчетата на Сидни отскачат на два сантиметра от пода.

— Какво...

От устата ми се изтръгва вик. Имам чувството, че цялата ми кръв се е изпарила. Така ли ще умра? Или ще стана причина за смъртта на приятелите си? Това ли иска да види публиката? В гърлото ми е заседнала буца. Защо не останах след пиесата да поздравя мама и татко? Всяка сваятна дъщеря би го направила.

Мики и Тай се обръщат, подпират се на облегалките си и се прицелват. Тя държи оръжието с две ръце, той с една — твърдо и уверено. Дулата са насочени към двама ни с Иън като немигащи очи.

Самюъл си поема дълбоко въздух и вдига пистолета си.

— Съжалявам, Вий. Но обещавам да не натискам спусъка.

— Това много ме успокоява.

Гласът ми се е повишил с една октава. Обмислям да се скрия в банята заедно с приятелите си, но вратата ѝ не се заключва.

— Вдигни пистолета — казва Тай на Даниела.

Тя скръства ръце пред гърдите си.

— Не знам. Започвам да се плаша.

Той стисва зъби.

— Имах по-добро мнение за теб.

Тя бавно се обръща към нас, прехапала устни, после вдига оръжието с две ръце — една на дръжката и една под цевта. Благодарение на филма поне знам кое как се нарича. Това ли ще бъде последното нещо, което ще науча в живота си?

Даниела изхленчва и избърсва буза в рамото си. От треперливите ѝ движения гривните ѝ не спират да дрънчат и коремът ми още повече се свива.

— И така става — казва Тай.

Мики прошепва нещо в ухото на Джен и лекичко го захапва. Джен въздъхва и също вдига пистолета. Още едно дуло към мен, още едно към Иън.

Обръщам се към него. На врата му пулсира изпъкнала вена. Той бавно вдига пистолета си и го насочва срещу Тай.

В стаята е толкова тихо, че чувам бръмченето на лампите.

Иска ми се да се свлека върху килима, колкото и да е противен, но трябва да мисля.

— Сидни и Томи, това не е ваша битка. Отидете там — казвам аз, като им посочвам основната врата.

Заобикалям масата, за да стигна до канапето си, което е от другата страна. Те обаче ме следват.

Обръщам се.

— Не. Само ще дадете на тези изроди по-голяма мишена. Знаем, че сте достатъчно умни да го разберете.

Томи се навежда и прошепва:

— Освен това сме достатъчно умни да се обадим в полицията, преди да тръгнем за насам. Скоро ще стигнат и до този етаж. Трябва само да печелим време.

Иде ми да запая от облекчение. Дали водещите го чуха? Не съм сигурна дали това би било добре или зле.

— Трябваше да се сетя — прошепвам аз. — Ти си невероятен, Томи. А сега, моля те, отидете там. Обещавам да видя всички клипове, след като се измъкнем оттук.

Той хваща Сидни за ръката и се опитва да я отдалечи, но разбира се, безуспешно. Тя се отскубва и слага ръце на раменете ми, сякаш не забелязва насочените срещу себе си дула.

Очите ѝ са влажни, но гримът ѝ е безупречен.

— Вий, макар да се държа като кучка и половина тази вечер, аз дойдох да ти помогна, а не да се крия в ъгъла.

— Знаеш ли какво, Сид? Права си. Бях ужасна. Все някак ще ти се реванширам. Но ако настина искаш да ми помогнеш, моля те, стой настрана. Сериозно. Моля те, моля те, моля те, заради мен.

Тя не помръдва. Как да я накарам да помисли за себе си, когато е твърдо решена да не се откъсва от мен?

Осветлението започва да отслабва.

Избутвам я към вратата.

— Върви, преди да са угасили лампите и да се озовеш под кръстосан огън. Тогава няма да помогнеш на никого.

Сидни трепери, но не мога да кажа дали от страх или безсилие. Накрая разумът надделява и тя се отдалечава. Томи тръгва след нея, като поглежда през рамо към двамата ни с Иън.

Отправлям се към канапето, като по пътя се удрям в глупавата масичка и я залюлявам. Самюъл протяга свободната си ръка да я спре, без да сваля насочения си към мен пистолет. Вместо да седна, аз се скривам зад канапето и приклякам, като подпирам пистолета си върху облегалката също като останалите. Меката възглавница сигурно няма да спре куршум, но се чувствам по-добре зад този щит. Прицелвам се в Мики, която се ухилва и също се прицелва в мен. Не мога да повярвам, че държа оръжие, насочено към друго човешко същество.

Иън все още стои в средата на стаята. Когато притъмнява още повече, той заобикаля масичката и заема позиция зад канапето на Самюъл. Защо не ми хрумна да кажа на Томи и Сидни да се скрият тук, за да имат поне някакво прикритие? За пореден път тази вечер предадох хората, на които държа. Приятелите ми изглеждат толкова уязвими, сгушени до вратата.

Въпреки че по-скоро биха умрели, отколкото да признаят, че двамата с Иън сме постъпили хитро, двете двойки от другата страна на масичката също стават от местата си и приклякат зад канапетата. Убедена съм, че и Самюел би искал да се скрие зад своето, но тъй като Иън вече е там, той бързо заобикаля и отива при Даниела и Тай. И така, сега сме като две армии, петима срещу двама, прицелили оръжия над канапетата през масичката за кафе.

Отнело ни е само минута да заемем позиции, но явно търпението на „ИГРА НА НЕРВИ“ се е изчерпало, защото писукането започва отново.

ДРЪПНЕТЕ ЧУКЧЕТАТА НА ПИСТОЛЕТИТЕ СИ.

На екраните се появява анимирана демонстрация, в случай че сме забравили наученото от филма. Коремът ми се свива. Напрягам мускули, за да спра треперенето на краката си.

— Наистина ли мислите, че това ще ви се размине? Ако тези пистолети са заредени и някой бъде прострелян, това ще сложи край на играта завинаги.

НЕ Е КРАЯТ, А РЕКЛАМА.

Думите проблясват на екрана в другия край на стаята, към който гледаме двамата с Иън, но не и на този отдясно. Сидни и Томи се обръщат натам, за да го прочетат, но според мен не успяват.

— Шегувате ли се? — обръщам се аз отново към камерата. — Дори никой да не ви открие, кой ще иска да играе след подобен случай?

Другите играчи изглеждат озадачени. Нима и екранът, към който гледат те, също не работи?

Насреща бързо се изписва:

ХОРАТА, КОИТО ОБИЧАТ ДА ПЕЧЕЛЯТ, ВИНАГИ ЩЕ ИГРАЯТ.

Едно тъмно кътче на съзнанието ми знае, че са прави, колкото и да не ми се ще. Достатъчно доказателство е какво направих аз тази вечер с надеждата да спечеля стипендия за дизайнерския колеж.

Щом не мога да въздействам на „ИГРА НА НЕРВИ“, може би ще успея да подтикна другите участници към малко здравомислие. Те вероятно вече смятат, че съм се побъркала, след като чуха само моите реплики в последния разговор.

— Хайде бе, хора, нека прекратим това. Те искат да се изпозастреляме помежду си. За реклама. Мислите, че преувеличавам ли? Погледнете килима по средата, под масата. Това е канал. Знаете ли за какво е? За да може стаята да се измие с маркуч. От кръвта ни.

Мики се изсмива.

— Не, за да се измие пикнята на бебетата като теб, които се подмокрят.

Тя прокаква пръст по пистолета и се чува силно щракване. Джен затваря очи, после ги отваря, отклонява поглед от мен и също дръпва чукчето. После Тай. И Иън. Щрак, щрак, щрак.

Тай повдига вежди към Даниела.

— Какво чакаш?

— Заредени ли са? — извиква тя.

А ТИ КАК МИСЛИШ?

Отново работят всички екрани. Дали е имало съобщения, които другите са видели, а аз не?

Раменете на Джен се тресат.

— Нямам никакъв опит с оръжия. Ами ако гръмне?

Тай се намръщва.

— Няма, ако не дръпнеш спусъка, тъпачке. Като издърпаш чукчето, само преминаваш на единична стрелба.

— Което е проблем единствено ако има истински куршум — добавя Самюъл.

Нима той още вярва, че тези пистолети не са смъртоносни? А какво ли мисли публиката? Полицията още не е нахлула да ни спаси. Наистина ли всички смятат, че това е една голяма игра на пейнтбол? Че всички ще си тръгнем оттук само с по няколко синини? Някои от зрителите са садисти, на които им се иска всичко това да е наистина. Но поне приятелите ми би трябвало да ни гледат с ужас. И безсилие, защото никой не знае къде сме.

Не помня какво се казваше във филма за единичната стрелба и патроните в пълнителя, но знам, че дръпването на чукчето е още една крачка към истинския изстрел. Даниела също го осъзнава. По бузите ѝ се стича спирала. В крайна сметка обаче страхът да не се окаже следващата жертва надделява и тя също дърпа чукчето.

— Вий? — пита Иън.

Чувствам се по същия начин като Даниела; изобщо не желая да докосвам чукчето и да насочвам това нещо. От друга страна, ако нещата отидат на зло, трябва да мога да се защитя. Себе си и приятелите си. С притаен дъх натискам с палец издатината в задната част на пистолета. Щрак.

Горната устна на Мики е добила блясък, който допреди малко липсваше. Чудесно. Червен воал замъглява зрението ми.

— Колко дълго трябва да стоим така? — изписква Джен, но не получава отговор.

— Казаха само да дръпнем ударниците, не колко дълго да ги оставим така. Изпълнихме тази част от предизвикателството, така че хайде сега да върнем ударниците и да оставим оръжията, преди да се случила някоя глупост.

Самюъл кимва. Ще ми се да каже нещо, но той мълчи.

Всички гледаме към екраните в очакване „ИГРА НА НЕРВИ“ да се намеси.

Иън се фокусира върху играчите от другата страна на масата:

— Какво ще кажете да броя до три и едновременно да върнем ударниците? Да спрем, преди да сме стигнали до точка, от която няма връщане назад. — Той си поема въздух. — Едно.

Джен повдига вежди към Мики, която не откъсва поглед.

— Две.

По гърба ми се стича пот. В стаята е тихо. Няма нито музика, нито дори скърцане от стол.

Иън вдишва дълбоко. Дали с него ще сме единствените, които ще върнат ударниците на оръжията си? Дишането ми е станало толкова плитко, че ми се струва, че всеки миг ще изгубя съзнание.

— Три.

Палецът ми се плъзва към чукчето, но преди да го щракна, целият свят притъмнява. Лампите в стаята угасват. Включват се мигащи стробоскопи. Чуват се писъци. И изстрели.

Инстинктивно залягам. Металното тяло на пистолета е тежко и хлъзгаво, но все пак го държа подпрян на облегалката на канапето над главата си. Сърцето ми бие сякаш се опитва да изскочи от гърдите ми, а когато слухът ми се връща, забелязвам, че свири игрива музика като на площад. Иху! Очевидно, нечия перверзна идея за шега.

Дясната ми ръка се е схванала и бавно свалям оръжието, като се изкушавам просто да го пусна на пода. Но може да ми потрябва да се защитя срещу всички останали пистолети, които, убедена съм, дори в мрака продължават да бъдат насочени срещу мен.

— Добре ли са всички? — питам тихо с надеждата да не стресна някого и да предизвикам още изстрели.

— Да — казва Иън някъде вляво от мен.

— Томи? Сид? — питам аз на по-висок глас.

В далечния ъгъл на стаята се чува шумолене и гласът на Сидни, който винаги звучи кристално ясно:

— Добре сме.

Въздъхвам с облекчение.

— Нас няма ли да провериш? — обажда се Мики с напевен глас.

— Предположих, че вие сте оцелели, след като аз не съм стреляла.

— Да, бе — изръмжава тя. — Или нежното ти гадже стреля по нас?

Иън се размърдва.

— Не, някои от нас умеем да контролираме пръста си върху спусъка.

— Тя не каза това — засмива се Тай.

Самюъл се обажда за първи път от часове.

— Чуха се пет изстрела. Аз не съм стрелял. И звукът не дойде от тази посока. Значи трябва да сте вие двамата.

— Пистолетът ми е студен. Искаш ли да дойдеш да провериш? — отвърща Иън вече ядосано.

Естествено, Мики не се сдържа да добави:

— Знаехме си, че pistolетът ти е студен, щом ходиш с фригидна.

Боже, всичко ли е секс за това момиче? И защо просто не си признае, че е откачила и е стреляла? Освен ако... Полазват ме яростни тръпки, когато осъзнавам другата възможност.

Прочиствам гърлото си, така че следващите ми думи да прозвучат ясно като гласа на Сидни.

— Може би от „ИГРА НА НЕРВИ“ са произвели изстрелите. Или са пуснали запис на изстрели заедно с миризма на барут във вентилацията. И в двата случая са искали да ни подплашат, за да започнем и ние да стреляме. Не разбирате ли? Това е краят.

За момент всички се смълчават. На някакво ниво знаят, че това е твърде вероятен сценарий.

— В тъмното, на мигащите стробоскопи, няма как да разберем кой е стрелял и кой — не — съгласява се Иън.

— Задници — подсмърква Джен. — Хайде вече включвайте осветлението. А и зрителите не ни виждат на тъмно.

Не очаквах от нея да се разциври. Но пък и от себе си не очаквах да заредя оръжие.

— Тук мирише на пикня — отбелязва Тай.

Наистина с миризмата на пиратки и пуканки се е примесил лек дъх на амоняк. Пфу.

Правят и някакви номера с осветлението, защото макар да не виждам никаква светлина над главата си, започвам да различавам очертанията на ръцете си. Сядам, най-вече за да се отдалеча от противния килим, но и за да огледам формите, които постепенно изплуват в мрака: канапетата, мърдащите глави, втренчени в мен. Масичката остава невидима, но забелязвам дебелите метални въжета, на които виси от тавана.

ДОБРЕ. БЕЗ ОПРАВДАНИЯ. ПРИЦЕЛЕНЕ СЕ
ОТНОВО С ОРЪЖИЯТА СИ. И ЗА ДА НЯМА ПОВЕЧЕ
НЕДОРАЗУМЕНИЯ, ТРЯБВА ДА ГИ ЗАДЪРЖИТЕ ТАКА
ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ДВАЙСЕТ МИНУТИ ОТ ИГРАТА.

Помня как гледах финала за голямата награда миналия месец — онзи с момичетата и момчетата, застанали на ръба на покрива. Сигурна бях, че отдолу има предпазна мрежа. Докато те трепереха, предаването пускаше откъси от предишни предизвикателства. Предполагам, че същото правят и с нас сега. Всичко в името на садистичното забавление.

Зениците ми се разширяват и виждам как Тай се надига над облегалката на канапето, насочил пистолета си срещу Иън. Просъсква нещо на Даниела, която бавно се присъединява. Джен и Мики се прицелват в мен — добре де, в моето канапе, но няма особена разлика. Самюъл прави същото. Иън вдига пистолета си срещу Тай.

Държа пистолета в скута си и се мъча да реша какво да направя. Прокарвам пръсти по него и напипвам чукчето. Да го върна ли? Трябва да мога да се защитя, а съм сигурна, че никой друг не е върнал своето, въпреки че от играта така и не казаха нищо по въпроса. Всъщност май нямам избор. Ако искам да защитя себе си и приятелите си, трябва да участвам в извратената игра. Надигам се на колене и се прицелвам.

Чакаме. В стаята отново притъмнява и музиката утихва. Различават се най-незначителните звуци — жуженето на електричеството, водопроводът отгоре, учестеното дишане, помръдването на телата. Мракът е непроницаем, като живо същество, което посяга към очите, към носа, към устата ми. Искане ми се да го отблъсна, но той ме държи в лапите си. Гърдите ми заплашват да се пръснат, за да освободят биещото до полуда сърце. Хълцам, неспособна да овладее дишането и звуците, които издавам. Някой от другата страна се смее. Мики.

Иън се премества към края на канапето си, по-близо до мен, и прошепва:

— Наведи глава за малко. Концентрирай се и дишай дълбоко и бавно.

Подчинявам се, без да пускам пистолета. Не ми пука за шибаното предизвикателство, но ако Мики започне да стреля, трябва да отвърна. Дишам дълбоко. След минута вече ми се струва, че съм възвърнала самообладанието си. Главата ми обаче пулсира и вдигам едната си ръка от оръжието, за да разтрия слепоочието си. Всичко това е някаква ужасна фантазия, нали? Опитвам се да си представя, че съм на друго място.

Изведнъж в съзнанието ми изниква една лекция по квантова физика от училище. Имаше някаква котка. Котката на Шрьодингер. Ставаше дума за това, как събитията остават в сферата на вероятностите, докато действително не се случат или по-точно, докато някой не види как се случват. Този учен, Шрьодингер, твърдял, че ако котката му бъде затворена в кутия, никой не би могъл да знае със сигурност дали е жива или мъртва, докато не отворят капака, за да разберат. Сега се чудя дали Наблюдателите ще научат съдбата ни, едва когато някой отвори тази проклета кутия.

Не, стига толкова. Трябва да използвам мозъка си, за да забавя неконтролируемото пулсиране в гърдите си. Мракът наоколо би могъл да бъде навсякъде, по всяко време. Аз бих могла да бъда жива или мъртва. Добре, избирам да съм жива. Докато съм на тази вълна, избирам тъмнината да бъде безлунна нощ, в която лежа на няколко педи от топло, мило момче. Когато ме прегръща, сърцето му бие силно от страст, не от страх.

Почти успявам да повярвам в тази романтична фантазия, когато отново започва да просветлява. Срещу себе си отново виждам три дула. Край на фантазията. Очите ми се пълнят със сълзи, коремът ми натежава от отчаяние.

Положението се влошава още повече, когато Сидни въздъхва театрално и казва:

— Минаха четири минути. Време е за промяна в сцената. Убедена съм, че аз бих могла да измисля нещо по-интересно от размахване на пистолети в тъмното.

Гласът ѝ потреперва по нетипичен за нея начин. Иска ми се да млъкне. Но кога ли е търпяла нещо мълчаливо?

— Можеш да дойдеш насам да ми покажеш какво имаш предвид — изсумтява Тай. — Имам една свободна ръка.

От ъгъла на Сид и Томи се чува напрегнат шепот.

Имам чувството, че по цялата ми кожа пълзят буболечки.

— Стой си там, Сид! — провиквам се аз. Бих отишла да я вържа, ако това нямаше да доведе до пренасочването на няколко дула.

— Как се казваш? — пита тя.

— Тай, като Тайнственият пич!

Изправям рамене.

— Сид, дори не си помисляй да мръднеш оттам!

А защо не оставя Сид да се опита да обърне играта? Само че това не е училищна пиеса. Чарът ѝ няма да помогне. Нито пък моят. При мисълта, че Тай може да я докосне с дебелите си пръсти, ми се повдига. Ами Даниела? Тя може да изревнува и да открие, че наличието на пистолет в ръката все пак има своите предимства.

— Господи, приятелката на малката кучка е по-досадна и от нея самата — изпъшква Мики. — Може би трябва да сменим мишената.

— Да, точно това очаквах от теб — казвам аз. — Да се целиш в хора, които не могат да се защитят. Само не забравяй чие оръжие е насочено към твоята глава.

Не мога да повярвам, че изричам всичко това, но Мики продължава да държи пистолета си към мен, без да го премества към Сидни. Отвратително е, че Сид стои тук така беззащитна. Смелата ми, твърдоглава приятелка, която носи глупавия корсет толкова дълго, че гърбът сигурно я боли.

Избърсвам едното си око.

— Сид, стой при Томи, моля те!

Той трябва да ѝ е казал, че се е обадил в полицията. Освен ако не се страхува, че тя може да го издаде.

— Май трябва и ние да си намерим пистолети — обажда се той.

Не! Какво, по дяволите, си мисли? Особено като знае, че полицията ще дойде всеки момент! Или блъфира? Което би означавало, че молбата му е само заявка за груба игра. Кого се опитва да впечатли? Публиката не си заслужава.

— Вече се размахват достатъчно оръжия — извиквам аз. — Няма нужда да наливаш масло в извратеното им шоу.

В дясната си ръка усещам остра болка. Може би е от дългото стискане на пистолета. Не знам колко още ще издържа. Колко остава, петнайсет минути? И ако аз се уморявам, не е ли същото и при другите? Достатъчно би било пак да се включат стробоскопите или да се чуе внезапен звук, за да се стресне някой и да дръпне спусъка. Колкото повече се изморяваме, толкова по-лесно може да допуснем грешка.

Отново става тъмно като в рог.

— Трябва да прекратим това, колкото може по-скоро — прошепвам аз на Иън.

Преди нечия ръка да се схване. Преди Сидни да отиде при Тай и да забърка още по-голяма каша. Преди „ИГРА НА НЕРВИ“ да ни изненада с нещо, което да прелее чашата. Което, убедена съм, ще се случи.

— Обмислям план — отвърща той.

— Какъв? Да се хвърлим на пода и да се надяваме на късмета си?

Не съм искала думите ми да прозвучат така презрително, но отчаянието може да извади наяве най-лошото във всеки.

— Предполагам, че в банята няма прозорец, нали?

Това ли било?

— Не, разбира се. В този перверзен театър никъде няма прозорци.

Докато изричам тези думи, в съзнанието ми нахлуват серия от образи: сцени, публики, прозорци, оръжия. Ние сме актьорите в една уродлива продукция. Опиянените Наблюдатели могат да бъдат навсякъде по света и да се наливат с коктейли. Да се обзалагат. Да тръпнат в очакване на кръв.

Когато си представям публиката, която гледа всичко това, предусещам някаква идея и пулсът ми се ускорява. Каква е? Не мога да се отърся от чувството, че съм на ръба на нещо, както когато видя във въображението си купчина плат и започват да изникват идеи за кройки. Мисли. Ще ми се да можех да се огледам по-добре наоколо. Сигурно все ще успеем да отворим някоя врата. Колко видяхме до момента? Девет? Присвивам очи, мъчейки се да различа нещо в тъмнината. Сигурно използват камери за нощно виждане, за да излъчват картина от стаята. Мислят, че могат да уловят тревогата ни. Това ги възбужда. Обзалагам се, че на най-извратените зрители им се иска да бъдат тук с нас, да помиришат страха ни. Представям си кръвожадните им викове, като на арената в Рим, и как императорът се наслаждава на смъртта от позлатения си трон.

Спирам. Стига толкова.

Все някой в публиката ще си запази най-доброто място. Винаги е така. Стената от лявата ни страна е облицована по-различно от другите. Там има само една врата, обикновена, в ъгъла, не като останалите, в които са скрити какви ли не странни отвори. На идване към стаята с Иън минахме покрай столовете, наредени в коридора. Първият ред.

Изведнъж осъзнавам със сигурност, че копринената драперия в коридора отвън не е само декорация: това е завесата, която сега е вдигната за представлението. А лъскавата стена до вратата не е стена, а еднопосочен прозорец. Наблюдателите са на няколко крачки от нас. Знаем го със сигурност — все едно че дишат във врата ми.

Дали да споделя подозренията си с Иън? Ами ако това, което казва Томи, е вярно? Възможно ли е Иън да ме е изманипулирал в името на интернет славата? Може би Мики беше права и сред нас наистина има къртица. Как иначе успява да плаща частното си училище? Сид също го намираше за съмнителна личност, а тя е добър познавач на хората. Всъщност дали наистина е така? Толкова добър познавач ли е, щом е избрала мен за най-добра приятелка? Най-добра приятелка, която се усъмни във верността ѝ и освен това се включи в игра, която може да коства живота и на двете ни.

Тази вечер Иън беше моята скала. Нужен ми е някой, който да ми помогне да се измъкна оттук. Томи може да се е объркал, че е видял Иън в гнусни сайтове, точно както сгреши, че може да се разчита на полицията да се появи навреме. Видял е това, което е искал да види. Но пък е най-умното момче, което познавам. Възможно ли е наистина да допусне такава грешка? Скубя косата си. Нямам време да разбере истината. Трябва да се доверя на инстинкта си и да действам.

Свивам ръка на фуния и прошепвам подозренията си на Иън, молейки се да е на моя страна.

— Това е лудост — казва той, но в гласа му се долавя лека несигурност. — А дори да е вярно, какво можем да направим?

Поне шепне, а не разгласява мислите ми на всеослушание.

Поклащам глава, смутена, че не вижда нещата ясно като мен. Или не иска. Дали ще се опита да ме спре?

— Да стреляме през прозореца — предлагам аз.

Той замълчава за миг.

— Изстрелите или ще преминат и ще уцелят някого от другата страна, ако приемем, че там има хора, или ще рикошират обратно към нас. И двата варианта са неприемливи.

Не съм сигурна дали публиката ни не заслужава дъжд от куршуми, но засега ще се съглася.

— А какво ще кажеш да забием канапето в него?

— Много е масивно и няма колелца. Не мисля, че можем да наберем достатъчно скорост, за да разбием стената.

В стаята няма нищо друго, което можем да хвърлим, освен бирени бутилки и кутии от пуканки. Ако не броим, разбира се, другите играчи, двама от които с удоволствие бих хвърлила през прозореца. Само да можехме да вземем странната стъклена масичка.

Дъхът ми спира.

Всъщност не е необходимо. Вързана към въжетата, тя е като торпедо. И тъй като в двата ѝ края няма канапета, нищо не може да я спре. Прошепвам идеята си на Иън. В началото се възпротивява, но какво друго ни остава? Разменяме няколко думи как да осъществим плана си, без другите да ни застрелят. В момента, в който стигаме до план, който не звучи невъзможно, чувам тихо щракване.

— Какво беше това?

— Върнах чукчето — отвърща той.

Гърдите ме стягат. Чувствам се уязвима. Но той е прав. Няма да си струва да избягаме, ако междувременно неволно застреляме някого. А от „ИГРА НА НЕРВИ“ така и не уточниха, че трябва да държим оръжията си с дръпнати чукчета; стига да не изпускаме целта, не би трябвало да ни обвинят в нарушаване на правилата. Аз също връщам чукчето на пистолета си, но го държа насочен към Мики.

— Готова ли си?

Няма време да не бъда. Сидни всеки момент може да отиде при Тай, а това ще вбеси играчите до него. Или от колоните ще гръмне музика, или ще пуснат вода от пръскачките, а някой ще се стресне и ще започне да стреля.

Надигам се до Иън и казвам:

— Време е за шоу.

Той се навежда към мен.

— Първо трябва да ти кажа нещо. Не знам що за извратен клип е сглобил Томи за мен, но със сигурност е фалшив.

Вече нямам никаква идея кое е истинско и кое — фалшиво. Томи е способен да направи какъвто клип си поиска. А и ми е все едно какво е правил Иън в мрежата. Важното е само да се опитаме да избягаме. Сега. Но разбирам желанието му да изясни нещата, за всеки случай.

— А моето истинско име е Винъс — прошепвам аз в отговор. — Искаше ми се просто да знаеш, за всеки случай... И трябва

непременно да защитиш Сидни, каквото и да стане.

— Ще оцелеем, Винъс.

Той притиска устни в моите.

Дали? Ами Сид и Томи? Какво ли не бих дала да се озова отново зад кулисите и да гледам как Сидни и Матю се целуват на сцената. Да го правят вечно, ако щат.

Поемам си дълбоко въздух.

— Добре, да действаме!

Съжалявам само, че нямаме време да посветим Томи и Сидни в плана си.

Придвижваме се надясно. Иън започва тихичко да се смее, после все по-силно. Побиват ме тръпки, въпреки че го очаквах. Никой не стреля. Дотук добре.

— Какво е толкова смешно? — пита Тай.

— Ние — отвърща Иън. — Държим се като подплашени зайчета в тъмното. Нищо не можем да направим. Защо тогава не дадем на публиката шоуто, което иска? Може би ако се представим достатъчно добре, ще увеличат наградите на всички.

Той минава покрай мен. Аз се хващам с една ръка за тениската му, а с другата продължавам да държа пистолета насочен към Мики, докато заобикаляме канапетото. Иън стисва ръката ми, а после ме пуска, за да се приближи към противниците ни от другата страна на масичката. Аз оставам от тази и пипнешком търся въжето, на което е окачен стъкленият плот. Надявам се, че Иън прави същото от другата страна. Ако е решил да ме предаде, скоро ще разбере.

— Някой иска ли да се полюее? — пита Иън и блъсва масата.

— Трябва да държим пистолетите насочени, кретен такъв! — изкрещява Мики.

Скърцам със зъби, но се старая да звуча весело:

— Някои можем едновременно да се забавляваме и да се целим.

— Какво правите? — пита Сид.

Дръпвам въжето заедно с Иън.

— Ако „ИГРА НА НЕРВИ“ остане доволна от представянето ни, може да пусне вас с Томи.

Тежкото стъкло се залюлява между двама ни с Иън. Държа насочения пистолет близо до гърдите си, за да не го ударя.

Иън отново се засмива.

— Някой иска ли да се повози, преди двамата с Вий да сме се качили на това нещо?

— Въжетата може да не издържат тежестта ви — предупреждава Самюъл с треперещ глас.

— Намекваш, че съм дебела ли? — изпъшквам аз.

Двамата с Иън блъскаме масата все по-силно. Въжетата скърцат.

— Последно повикване! Хайде, Мики, двете с Джен можете да ни покажете как се прави.

Докато говори, масата се удря в стената. Да се надяваме, че никой не е забелязал.

— Разкарай се — отвърща Мики.

Дали организаторите някак ще се намесят и ще ни спрат? Или загадката на кроежите ни повишават достатъчно одобрението на Наблюдателите, за да бъдат доволни спонсорите?

— При следващото залюляване! — прошепва Иън.

Това е. Ако планът ми се провали, друг нямам. Няма да мога да спася приятелите си. Коленете ми се подкосяват от това, което ни предстои. Започват да се огъват, също както на прослушването за пиесата. Както стана, докато се поливах с вода в кафенето. Както винаги става, когато се окажа в центъра на вниманието. Опитвам се да се изправя. Сега трябва да бъда силна. Поне веднъж трябва да се представя добре на сцената.

Когато масата се връща при нас, аз си поемам дълбоко дъх, събирам сили и се напъвам на въжето с всеки грам от теглото си. Дали Иън ще блъсне масата или внезапно ще я спре и ще разкрие истинското си лице?

Масата обаче полита. Въжетата вият. Удря се в стената, а аз се моля тя наистина да се окаже стъклена.

В стаята отеква оглушителен трясък. После чувам най-прекрасния звук за цялата вечер: писъците на зрителите от другата страна на прозореца.

Добре дошли на шоуто, задници.

19

— Какво, по дяволите, става? — изкрещява Мики.

— Ох! — казва Иън.

Хващам въжето на масата, докато се връща назад, и отново я запращам в стената, за да доразбие стъклата. Разнася се пушечен откос. Залягам, докато над главите ни светват стробоскопите и продължават да свистят изстрели. Дали са истински? Письците — със сигурност.

Между просветванията виждам светлината от коридора отвън. Това ли е тръпката, която са търсили Наблюдателите от първия ред? Облива ме вълна на омраза към всички, които са стояли толкова близо до нас, а не са ни спасили.

Дори когато мигащите лампи угасват, вътре продължава да се просмуква слаба светлина от коридора. Това улеснява задачата ни, защото виждаме какво правим, но от друга страна, и те ни виждат.

Тай се надига иззад канапето си. Пистолетът му се колебае между мен и Иън.

— Какво правите бе, тъпаци?

— Каквото ни наредиха от играта — отвърщам аз. — Ти не получи ли съобщение на телефона си?

Двамата с Иън хващаме въжетата и отново засилваме масата. Дори другите играчи да не разбират, че сме нарушили правилата, на водещите им е ясно. Въпрос на време е да реагират с ново последствие или нещо по-лошо. И понеже няма смисъл да се преструвам, че се целя, затъквам пистолета отзад в полата си, за да освободя и двете си ръце за следващия тласък.

Масичката се забива за пореден път в стъклената врата на около половин метър от пода и разширява дупката до трийсетина сантиметра. Още светлина. Още писъци. Жалко, че не излетя направо в коридора и да размаже скапаната публика, която като че ли се разбягва в търсене на убежище.

На екраните горе се появява съобщение с гигантски букви.

НАРУШЕНИЕ НА ПРАВИЛАТА! ВЕДНАГА
НАСОЧЕТЕ ПИСТОЛЕТИТЕ СИ КЪМ ДРУГ ИГРАЧ ИЛИ
ВСИЧКИ ГУБИТЕ НАГРАДИТЕ СИ!

Изсвирва рог.

Мики скача и гледа намръщено дупката в стената, но не сваля дулото от мен.

— Пак се опитват да избягат! А остават само осем минути до наградите!

По-скоро осем минути преди кървавата баня по случай големия финал. Двамата с Иън забиваме още веднъж масата в стъклената стена, след което той дотичва при мен. От прозореца пада голямо парче стъкло и се отваря дупка около половин метър в диаметър.

— Спрете или ще стрелям, задници! — крещи Мики.

Иън хваща моето въже и заедно блъсваме масата настрани.

— Ние не държим пистолети. Наистина ли ще ни застреляш хладнокръвно?

Дъхът ми спира. Може ли да го направи?

Лицето ѝ е изкривено от ярост.

— Давам ви още един шанс да спрете да блъскате масата и да се върнете в играта.

Тай застава до нея.

— Аз също.

Преглъщам.

— Няма никакъв начин нито вие, нито от „ИГРА НА НЕРВИ“ да успеете да убедите публиката, че сте ни застреляли при самозащита, след като дори нямаме оръжие в ръцете си. Освен това Томи се е обадил в полицията, преди да дойде тук. Наистина ли си мислите, че ще ви се размине?

Хвърлям поглед към Джен и Даниела с надеждата да застанат на страната на добрите, но и двете продължават да държат пистолетите си насочени към нас.

— А вие наистина ли си мислите, че ще ме прецакате?

Мики прескача канапето.

Минавам от другата страна на масичката. Вместо да стреля обаче, тя хваща въжето, за да ни попречи да я засилим отново. Това е

знак да се втурна право към дупката в стената.

Иън ме следва по петите, Томи и Сид също. Ритам и събарям още едно парче стъкло. Дупката се оказва точно на нивото на коленете ми, около шейсет сантиметра широка, а ръбовете ѝ изглеждат достатъчно остри да срежат и кокал.

Някъде по коридора се провиква Наблюдател:

— Бягайте! Малките изроди се освободиха!

Мики се хвърля към Иън, докато аз ритам дупката, за да счупя още стъкла. Сидни се опитва да ми помогне, но токчетата ѝ пречат. Томи само стои и гледа зашеметено, докато Тай не го сграбчва в железната си хватка.

— Спрете! — изохква Томи. — Не сме се съгласили на това. Трябва веднага да сложим край.

По дяволите, двамата със Сид не са се съгласявали на нищо, освен да ме спасят. Само че нито на Тай, нито на „ИГРА НА НЕРВИ“ им пука.

Иън обгръща с ръце Мики, вдига я и я размахва, при което тя удря с крака Тай, който тъкмо е дръпнал Томи от стената. Джен хваща Сид за косата и двете се завъртат като в женски бой. Даниела се присвива, запушила ушите си с ръце. Плаче ли? Все едно, важното е да не ни напада.

Ритам стъклената стена. Иън продължава да върти Мики и краката ѝ или тези на Томи уцелват Тай в слабините, защото той се превива на две и пуска Томи на земята.

— Помогни ми! — извиквам на Самюъл и избивам още едно парче стъкло, като горчиво се разкайвам, че не нося по-тежки обувки.

Самюъл поклаща глава.

— Не искай от мен да захвърля бъдещето си, Вий.

Той сериозно ли говори?

— Ако останем тук, няма да имаме бъдеще, тъпако. Нали не мислиш, че „ИГРА НА НЕРВИ“ ще ни изненада с нещо по-лошо в следващите пет минути? Достатъчни са секунди, за да убиеш някого.

Следващият ми ритник е по-силен и успява да изкърти стъкло с размерите на лицето му. Дупката вече стига до пода. Тай започва да се изправя. Томи стои пред него, но няма вид, че може да възпре когото и да било. Иън отново завърта Мики, което може и да задържи Тай, но само за няколко секунди. Нямам време.

За да предпазя дланите си, ги скривам колкото мога по-навътре в ръкавите си, след което заставам на четири крака и изпълзявам навън, като се пазя от счупените стъкла. Усещам, че разкъсват якето ми, но дебелият тъкан спасява гърба ми от порязване. Озовавам се в опустелия коридор. Ако тръгна надясно, ще стигна до затворената врата в дъното, която може да бъде изход, а може да бъде и зала за екзекуции. Наляво пътят води към фоайето, където може би дебнат Наблюдатели в засада.

Преди да успея да реша, нещо ме дръпва за глезена и извива крака ми. Падам по гръб и виждам пред себе си зачервеното лице на Тай, подаващо се през отвора. Той има пряка видимост под полата ми, но очите му, пламнали от гняв, са вперени в моите. Лицето му е оградено от стената, която от тази страна представлява огромен прозорец с идеална гледка към цялата стая. Отгоре са разположени няколко екрана, всеки от които показва случващото се вътре от различен ъгъл.

Тай ме дърпа за крака. С другия го изритвам в лицето. Той изохква, но хватката му не отслабва. Пробвам да го ритна отново, но той вече е готов за това и хваща и другия ми глезен. Усмива се и затиска краката ми с тежките си гърди върху гумения килим. От тази страна на прозореца парчетата стъкло прорязват бедрата ми през чорапогашника.

Тай приковава долната част на краката ми с ръце.

— Нали знаеш, че мога да си лежа тук цяла нощ. Или просто да те завлека вътре.

Господи, няма начин да ме прекара обратно през стъклата, без да се нарежа цялата. Протягам се надясно към копринената драперия, но тя е дръпната настрани като завеса и не мога да я достигна. Извивам ръка, за да извадя пистолета си, но якето и полата ми са се усукали около него. За щастие, джобът с телефона ми се е изместил върху корема. Бръквам вътре. Дали ще успея да набера 911 достатъчно бързо? И дали ще има обхват?

Тай явно се досеща какво съм намислила, защото се изправя на колене, като почти не премазва глезените ми. Дърпа ме за краката и ме изтегля с няколко сантиметра към стаята, при което се порязвам още повече. Ровя в джоба си, макар да не се надявам, че ще успея да се обадя навреме. Пръстите ми докосват нещо друго до телефона —

значката. Бог да поживи Джими Картър! Грабвам я и без да се замисля, я отварям и забождам иглата в бузата на Тай.

Той изпищява, а аз продължавам да бода челото и другата му буза.

— Проклетата кучка!

Ритникът ми може и да не беше достатъчно силен, за да го принуди да ме пусне, но малката значка се оказва по-ефективна. Докато Тай се държи за бузите, аз освобождавам краката си и пълзя по натрошените стъкла, които хрущят под бедрото ми и се впиват в дланите ми. Изправям се и бързо оглеждам ръцете си. Само едно стъкло е успяло да пробие кожата и сега ми причинява остра болка в левия палец. Бедрата ми обаче парят от безброй малки порязвания. Бързо изгупвам стъклата от себе си. Друго не мога да направя в момента.

Тай се мъчи да се провре през дупката с изкривено от ярост лице, но широките му рамене не могат да минат, без да се пореже сериозно.

— Бягай, Вий! — крещи Иън. — Ако един от нас избяга, играта свършва!

След цялата борба да се измъкна от стаята, все пак се поколебавам за секунда, защото не искам да изоставя Иън, Сидни и Томи, само че няма друг начин. Чувствам се като предател. Но най-голямата ни надежда е да повикам помощ.

Тай се изправя и ритва стъклото, като избива още едно парче.

— Мъртва си, кучко.

Побягвам.

— Ще намеря полицията! — крещя през рамо, докато тичам наляво към фойето.

В коридора изведнъж става тъмно. Удрям се в стената и усещам остра болка в рамото. Притискам го с ръка и продължавам да тичам, тласкана от трополенето и звуците от хрущене на стъкла зад гърба ми.

Проехтява изстрел и заглушава всичко.

Не, не, не!

— Върни се, кучко, и си понеси последствието или каквото там поискат от теб! — крещи Мики. — Или следващият куршум е за приятелите ти!

Устата ми пресъхва. Способна ли е да го направи? Преди малко не стреля хладнокръвно, но сега е по-отчаяна.

— Бягай, Вий! — крещи Сидни.

— Играта вече свърши! — присъединява се Иън.

Наистина ли? Какво ще направят Мики и Тай, ако продължа? А ако се върна? Разумът ми казва, че Иън е прав, но въпреки това се чувствам като предателка. Зад мен се трошат стъкла. Тай сигурно почти е преодолял стената. Мятам се в тъмнината и се удрям в нещо с остри ъгли. Служебното бюро във фоайето. Почти успях. В този момент се сещам за телефона. Изваждам го от джоба си, задъхана от надежда. Поглеждам го и простенвам. Все още няма обхват.

Поне мога да използвам екрана му като слабо фенерче и да различа главната врата. Зад гърба си чувам пъшкане и викове, после още един изстрел.

О, боже, о, боже, о, боже. Но дори Мики да е направила немислимото, ако се върна, ще стане още по-лошо. Отварям вратата към асансьорите и светлината ме заслепява, макар да е съвсем слаба. Виждам някакво движение — вратата на асансьора се затваря зад пълна кабинка с може би шестима Наблюдатели. Дрехите им са цветни, но лицата — сиви. Един мъж, петдесетинагодишен, със зализана коса и луксозно кожено яке, ми праща въздушна целувка.

Кучи син. Това е придружителят на Обречените на чистота — същият, който изхвърли двама ни с Иън от боулинга.

Спускам се напред с изваден пистолет и го вклинявам в последните сантиметри между затварящите се врати. Стоманата се удря в стомана, а Наблюдателите се разпищяват и се притискат към стените на кабинката. Май вече не им е толкова забавно. А после вратите леко подскочат и се отварят.

Насочвам дулото срещу онзи, който ми прати въздушната целувка.

— Хвърли ми телефона си.

Той вдига рамене.

— Оставихме телефоните си при шофьорите. Организаторите не позволяват никой друг да снима и да печели, освен тях.

По дяволите. Да ги изхвърля ли от асансьора и да сляза с него, за да потърся полицията, която може би претърсва сградата, а може би

не? Не мога да си позволя да губя време. В съзнанието ми се оформя нов план. Преглъщам.

— Добре, излизай тогава. Само ти.

Мъжът се обляга на стената на кабинката, скръства ръце и протяга крак напред. Усмивва се — да, усмивва се. Копеле с копеле.

— Няма да ме застреляш.

Подпирам вратата на асансьора с крак. Да изкарам ли някой от другите насила? Всички си го заслужават еднакво. Самодоволството на този обаче е нетърпимо.

Стисвам здраво пистолета.

— Нали куршумите не са истински? Защо тогава да не стрелям? Нищо няма да се случи.

Дръпвам чукчето.

Той облизва устните си с език.

— Част от забавлението е да не знаеш колко истински са оръжията. Готов съм обаче да се обзаложа за твоите действия. Насилието просто не отговаря на профила ти.

Кимвам.

— Наистина ли ще се обзаложиш, че профилът ми не е доста различен от това, което е бил допреди няколко часа? Ако разбере, че някой от приятелите ми е пострадал, пет пари няма да дам за най-скъпоценните ти части. Така че излизай.

Той свежда поглед към слабините си, после вдига очи. От усмивката му стрелката на вътрешния ми гнусометър се удря в горния край на скалата си.

— Не ме заплашвай, момиченце.

— Едно — казвам аз и се прицелвам в коляното му.

Една набита жена до него го смушква в лакътя.

— Просто отиди с нея. „ИГРА НА НЕРВИ“ така или иначе ще изглади нещата. Няма да изгубят най-големите си поддръжници.

Лицето му почервенява.

— Затваряй си устата.

— Две — казвам аз и вдигам мерника нагоре по крака му. Вратата понечва да се затвори, но аз я сритвам и тя пак се отваря.

Мъжът вперва отровен поглед в мен.

— Чудесно — казвам аз и натискам спусъка. — Тр...

— Добре, малка кучка такава!

Той излиза толкова бързо, че се уплашвам да не избие оръжието от ръката ми.

— По-бавно! Или ще те застрелям. Повярвай ми, ще се почувствам отлично след всичко, което преживях.

Колкото и да е странно, в този момент вярвам, че наистина е така. Явно е проличало в погледа ми, защото той се подчинява. Божичко, в какво съм се превърнала?

Отстъпвам заднешком, а той излиза от асансьора и застава пред мен. Стоим лице в лице, докато вратите се затварят. Кожата му е изпъната, като че ли редовно ходи на козметик, а „ежедневните“ му панталони струват най-малко петстотин долара. Толкова пари и да ги пилее за подобни перверзни развлечения. Ще бъде наистина приятно да го накарам да се гърчи.

— Връщаме се в стаята — казвам аз. — Тръгвай.

Пускам го няколко крачки пред мен и той отваря вратата. Вътре е все така тъмно, но на светлината от асансьора виждам Тай, който се препъва във фойето, стиснал едната си ръка с другата. Явно се е объркал в мрака. Когато ни вижда, на лицето му се разлива усмивка. Аз присвивам очи и се опитвам да видя нещо в черния коридор зад гърба му, но там е тъмно като в рог.

Приближавам се зад мъжа.

— Върни се, Тай, или ще застрелям този тип. Той е от големите клечки в „ИГРА НА НЕРВИ“, даже имаше роля в едно от предизвикателствата ни. Ако пострада, можеш да забравиш за всички награди.

Тай се изсвива.

— Кого си мислиш, че заблуждаваш?

Мъжът изправя рамене.

— Да не ти минава през ума да направиш и крачка повече. Ако ме застреля, всички ще платите скъпо и прескъпо.

— Но... — заеква Тай, — ръката ми е...

— Веднага — казва мъжът, явно свикнал да раздава заповеди.

— По кого стреляха? — питам аз.

— Не си направих труда да проверя — отвърща Тай. Задник.

Надзъртам зад гърба на мъжа, за да съм сигурна, че Тай е тръгнал обратно по коридора. От лакътя му капе тъмна течност. Е, знае къде е аптекката. Някъде напред се чуват викове и трясъци.

— Какво следва, принцесо? — пита мъжът.

— Подпри вратата да стои отворена. Бързо.

Имаме нужда от светлина. Той се подчинява.

— Мини през фоайето и тръгни по коридора към стаята. Без бързи движения, но и без да се влачиш.

Той тръгва напред. Вървя на няколко стъпки зад него, насочила пистолета в задника му на светлината от телефона си. През няколко крачки надниквам зад гърба му, за да се уверя, че никой друг не е излязъл в коридора. От стаята се чуват викове. Да не би организаторите да са изпратили подкрепление?

— Сид, Томи, Иън, добре ли сте? — провиквам се аз?

— Да — извиква Сидни в отговор. — Стига тази психопатка да не стреля повече в тавана.

От гърдите ми се откъсва въздишка на облекчение. Слава богу. Когато стигаме до стаята, казвам на Тай:

— Влизай вътре.

— Защо? Мислех, че искаш играта да свърши.

— Направи каквото иска — казва мъжът.

Тай се промушва през дупката в стената. Въпреки че лампите в стаята още са угасени, екраните над еднопосочния прозорец показват различни образи в приглушени оттенъци на зеленото, което потвърждава предишното ми подозрение, че ни снимат с камери за нощно виждане. Мики и Иън се надигат от пода, където явно са се борили. Обръщат глави към мен, сякаш се опитват да разберат какво се случва в коридора.

— Какво, по дяволите, става?

Мики прикляка и очите ѝ идват на нивото на дупката. Защо не е излязла заедно с Тай? Нима мисли, че ако остане вътре, има шанс играта да продължи? Що за награда са ѝ предложили, освен харлито? Терен за бой с кучета?

— Иън, Томи, Сидни, излезте — казвам аз със стоманен глас.

Мики се изправя и грабва пистолета от Джен.

— Следващият ми изстрел няма да бъде предупредителен.

На един от екраните виждам, че е насочила оръжието към Сид.

— Ако не правите, каквото Вий ви казва, никой от вас няма да получи никаква награда — обажда се мъжът. — Мога да се погрижа за това.

Тай провира глава през дупката.

— Ти кой си, шефът на играта ли?

— Не, но ви гарантирам, че много държат да остана доволен.

Настъпва мълчание. Несъмнено чакат от „ИГРА НА НЕРВИ“ да потвърдят думите на мъжа. Онези обаче вероятно са твърде заети да събират армия. Екраните продължават да излъчват само образите на играчите в стаята.

— Май никой не стои зад гърба ви, господин Инвеститор — казва Мики дрезгаво, без да сваля пистолета от Сид. — Може би не им пука дали ще ви застреляме.

Мъжът започва да трепери.

— Само че на мен ми пука. А разполагам с възможности да ви осигуря наградите.

В стаята се чува раздвижване и шепот.

— Как ще го гарантирате? — пита Тай.

— Ако Вий ме застреля, ви гарантирам, че няма да получите нищо. Ако ли не, аз винаги възнаграждавам тези, които ми помагат. Точно както наказвам останалите.

— Само че ние сме въоръжените — напомня му Мики с повишен, раздразнен глас. — Може би организаторите просто искат да ви застреляме. А после Вий и приятелите й.

Тя се обръща и насочва пистолета си към мъжа.

— Ти да не си друсана? — обажда се Иън. — Каквото и да се случи в тази стая, ще бъде излъчено. И се записва. Искаш да прекараш остатъка от живота си зад решетките ли или като кучка на този, който държи записа, за да не те прати в затвора?

Стисвам по-здраво пистолета.

— Освен това ние също ще стреляме, но това ще бъде самозащита. Не че има значение, защото не виждам камери в коридора. Само аз няма да бъда записана.

Гласът ми е твърд, а вените ми са ледени.

— Не знам — казва Тай.

— Е, аз знам — отвърщам аз. — За мен играта свърши. Ще дам заслуженото на този задник. И едновременно с това ще ви прецакам, за да не получите нищо.

Мъжът замръзва.

— Сега ще извадя портфейла си. Пълен е с пари в брой и кредитни карти. Използвайте ги.

Оставя го на земята.

Мики гледа дупката в стената и вероятно пресмята дали може да дотича и да разбие главата ми, преди да съм застреляла мъжа. Или нея.

Колкото и да се изкушавам да я подразня, оставям я да помисли. Може да е зловна, но не е глупава.

Раменете ѝ се отпускат и тя сваля оръжието.

— Разкарайте се оттук, тъпанари.

Джен се опитва да я прегърне, но Мики се отскубва.

Няколко секунди по-късно Томи се промушва през отвора, следван от Сид и Иън.

Преди да излезем навън, аз посочвам портфейла на пода.

— Извади шофьорската си книжка.

— Защо? С нея нищо не можеш да си купиш.

Не мога, разбира се. И не бих. Повръща ми се само при мисълта да си купя нещо с парите на този извратеняк.

— Просто ми я покажи.

Да види какво е да нарушат личното ти пространство.

Той коленичи, взима една карта от портфейла и го оставя пак там. На слабата светлина от телефона и екраните не мога да определя със сигурност дали наистина е шофьорската му книжка или членската му карта за „Анонимни извратеняци“, но той знае, че не се шегувам. Изправя се и ми я подава.

Няма начин да се приближа толкова, че да може да избие пистолета от ръката ми, затова му казвам да подаде картата на Томи. Излизаме заднешком, без да го изпускам от мушка. Иън върви последен, насочил оръжието си в гърба му.

Когато стигаме до асансьорите, аз ритвам подпората на вратата и изкрещявам:

— Ако някой припари навън, преди да сме излезли от сградата, ще го застрелям в задника.

Успокоявам се, че никой не е умрял от куршум в задника. Докато затварям вратата, си представям протегнатите в тъмното ръце към портфейла.

Иън посяга да натисне копчето на ВИП асансьора, но аз го спирам.

— Целият сектор е зает от „ИГРА НА НЕРВИ“. Ако пратят подкрепление или шофьорите долу са въоръжени, ще минат през частния вход.

Той натиска копчето на служебния асансьор. Заставаме нащрек в очакване да видим дали някой идва към нас. Вратите се отварят, кабинката е празна. Слава богу. Макар още да не съм сигурна, че долу не ни очаква наказателният отряд на „ИГРА НА НЕРВИ“, може би дори в клуба.

Докато влизаме в асансьора, мъжът пита:

— Не изпълних ли вече заложенческия си дълг?

Спирам. Чудя се дали, ако попаднем на някого от организаторите, този тип ще ни бъде от полза. Съмнявам се, иначе отдавна да са го спасили. От друга страна, ако долу ни чака полиция, няма да изглежда добре да се появя със заложник на мушката.

— Може да останеш тук — казвам аз.

Качваме се и натискам бутона „Клуб“, като наум се моля да не ни трябва някакъв код, за да слезем долу.

Вратата се затваря и кабинката потегля. В същия миг Сидни и Иън се строполяват върху мен и ме прегръщат. Не можем да повярваме, че сме избягали от тази стая. Колко време ще мине, докато и другите се откажат и си тръгнат?

През рамото на Сид виждам Томи, който стои смутено в ъгъла. Обзема ме вълна на съчувствие към моя помощник, въпреки че ме снима по време на предизвикателството в театъра. Но нали дойде да ме спаси? Щом Сидни и Иън ме пускат, отивам при него и го прегръщам. Той изглежда учуден, но също ме прегръща и то не твърде непохватно, докато не изгубвам равновесие и не забивам лакът в тялото му. Изведнъж усещам вибрация в джоба му. Отдръпвам си. Какво, по дяволите, е това?

Томи отстъпва назад и ме избутва настрана. Лицето му пламва и погледът му се стрелва надолу.

— Телефонът ти работи. Току-що го усетих. Вдигни!

Устните му се усмихват, но очите не.

— Сигурно сега са го включили.

Той вади с треперещи ръце телефона от джоба си и прочита съобщението си.

Аз също проверявам своя, но той все още е блокиран. Карам Иън и Сид да направят същото. Никой не работи, освен този на Томи, въпреки че сме в асансьора.

— Защо не се обадиш на 911? — питам аз.

Той пипа нещо по апарата.

— Ъ-ъ, да. Ще се обадя.

— Хайде, толкова ли е трудно да набереш три цифри? — И защо се колебае? Хаосът от последните няколко часа се уталожва в съзнанието ми и в мислите ми се очертава ясна следа, която не съм забелязала досега. — Къде е полицията, Томи? Ти наистина ли я повика?

Той гледа втренчено телефона си.

— Естествено. Сигурно са объркали адреса или нещо такова. Джипиесите не са толкова точни, колкото хората си мислят.

— Но ти си. — Всички събития от вечерта добиват кристална яснота, като през онзи еднопосочен прозорец горе. — Дай ми телефона си, Томи.

Той натиска нещо на екрана.

— Казах, че ще се обадя.

— Направи ми това удоволствие.

— Направи ми това удоволствие — имитира ме той пискливо. — Звучиш като героиня от онези пиеси, за които все не те избират.

— Дай ми телефона веднага, Томи.

— Дай й го — обажда се Иън, като натиска копчето за затваряне на вратите, за да не позволи да се отворят.

— Млъквай. — Томи избърсва потта от челото си. — Вий, дойдох да те измъкна, а ти не ми вярваш, така ли?

— Не знам за какво си дошъл. Но беше глупаво да дойдеш без полиция. А глупавите постъпки не се вписват в профила ти, Томи. Не са и смели. Пресметливостта обаче ти пасва идеално. Бас ловя, че ти си казал на „ИГРА НА НЕРВИ“ защо съм ядосана на Сидни. Лив и Юли никога не биха ме предали така. И колко хора знаят за лепенката на радиото в колата ми? Задник такъв!

— Не съм аз най-големият задник тази вечер. — Той се подсмива и поклаща глава с отвращение.

Пламъкът вътре в мен се нажежава до бяло. В следващия миг с едно движение, което репетирах заедно със Сидни за ролята й в онази

пиеса за нинджите, вдигам крак и го забивам в чатала му. Томи се свлича на пода и грабвам телефона от ръката му. Пълен е със съобщения от „ИГРА НА НЕРВИ“. Подозренията ми са потвърдени.

— Кучи син. Предал си ме за един голям телевизор?

Той вдига кръвясалите си очи.

— Телевизорът изобщо не ме интересува. Имаме три вкъщи. Не само на теб ти е писнало да живееш зад кулисите.

Заставам колкото може по-близо до вратата и набирам номера, който ще сложи край на всичко това. Том не помръдва, докато обяснявам на полицията за оръжията във ВИП салона.

— Казах ти, че е лайно — обажда се Иън.

Томи удря по стената на кабинката и го поглежда разярено.

— Избраха те вместо мен, само защото знаеха, че ще разбиеш сърцето на Вий.

Сидни накланя глава на една страна.

— И ти ли си се пробвал? Как така никой не спомена, че си качил клип?

Томи я гледа свирепо.

Едва се сдържам да не се изплюя върху него. Предал ме е, защото от играта са избрали Иън вместо него? Жалка история.

Иън отваря вратата на асансьора и се озоваваме в невзрачен коридор. Надниквам навън и виждам врата, която пулсира от басове, и още една в дъното. Връщам се обратно в асансьора, за да поискам шофьорската книжка на спонсора, и Томи я хвърля към мен. Прибирам я в джоба си и тримата със Сид и Иън излизаме навън.

— Играта свърши, Томи — казвам през рамо, докато вратите на асансьора се затварят.

— Коя врата? — пита Иън.

Сидни — за пръв път — също чака моето решение.

По-далечната врата може да води към пряк изход, но може и да ни прати право в лапите на поредните психопати, а и не се знае колко време ще мине, докато дойде полицията. Отварям вратата, зад която гърми музика, и се озоваваме на един балкон над дансинга. С Иън се споглеждаме и бързо прибираме pistolетите под дрехите си.

На слизане по витата стълба никой като че ли не ни обръща внимание. Вероятно изглеждаме зле облечени малолетни, които са се промъкнали незнайно как вътре, въпреки раздраното ми яке и кървящата длан. Грабвам салфетка от една маса и я притискам върху раната на ръката си. Тези на бедрата ще трябва да почакаат. Докато се опитваме да си пробием път през тълпата, се блъскаме в хора, които се смеят и пият, сякаш е най-обикновена съботна вечер. Не откъсвам очи от табелката за изхода.

Когато вече сме по средата на залата, една жена посочва към нас и изпищява:

— Ей, това са участниците в „ИГРА НА НЕРВИ“!

Музиката веднага утихва и всички се обръщат към нас. Един тип вади телефона си и пита:

— Какво правите тук? Свърши ли играта? Постоянно пускат кадри от момента, в който проби дупка в стената! Беше страхотно!

Отстъпвам назад.

— Вие сте гледали?

— Разбира се.

Той показва големия екран, на който върви клип с Тай и Даниела в килера като зелени силуети, осветени от камерата за нощно виждане. Нямам желание да видя по-ясен образ.

Навирам се в лицето му.

— Видели сте как ни затвориха с оръжията? И защо, по дяволите, не ни помогнахте?

— Нали има продуценти и екип, които се грижат за вас? Ей, нали ви казах, че са в стаята горе? — извиква той на приятелите си, като насочва телефона си към мен. — Веднага познах масичката!

Хората наоколо се блъскат, за да ни видят по-добре, крещят имената ни и се смеят. Две момичета ме молят за автограф, а гаджетата им искат да ме вдигнат във въздуха, но Иън ги спира.

Тялото ми е вдървено. Как е възможно да се държат така, сякаш ни познават? Не мога да проумея, че докато аз съм се страхувала за живота си няколко етажа по-горе, те са гледали на нас като поредното развлечение, без да се замислят.

Иън и Сид се опитват да ме дръпнат към изхода, но аз се отскубвам и започвам да си пробивам път през морето от хора и виковете „Ей, Вий!“, докато не стигам до диджея. Картината на екраните се е сменила и сега се вижда как Иън седи в малка стаичка, втренчил поглед в зърнист клип. Успявам да различа само висок мъж, който удря шамар на малко момченце и го повлича към пикапа си, след което камерата се обръща отново към Иън — сам в стаята за предизвикателството, втренчил стъписан поглед в екрана. Кой би снимал подобно нещо за семеен спомен? Нищо чудно, че всичките му награди бяха свързани с бягство. Обръщам се и поглеждам истинския Иън в очите. Той седи до мен, преглъща и премига.

— Това не си ти, нали?

Той поклаща глава.

— Не, но можеше и да бъда.

Диджеят ни посреща с широка усмивка и казва в микрофона:

— Тази вечер имаме почетни гости!

Да, и още как. Аз грабвам микрофона и го моля да спре музиката. Благодарение на факта, че за кратко съм станала известна, той изпълнява молбата ми. Тълпата се обръща към нас, макар някои да продължават да танцуват на въображаема музика.

След като съм участвала в подготовката на толкова много училищни пиеси, би трябвало да знам как да използвам микрофона, но въпреки това ми е странно. Духвам в мембраната, за да се уверя, че работи, и казвам:

— Здравейте. Аз съм Вий.

— Здравсти, Вий! — отвърщат десетина посетители.

Посочвам към екрана.

— Видели сте ме в „ИГРА НА НЕРВИ“ и сигурно си мислите, че това е забавен начин да спечелиш яки награди. Истината обаче е друга. Едва не загинахме там горе. Играта е реална. Каквото и да става, не кандидатствайте и не я гледайте следващия месец. Или когато и да било.

Няколко души стоят на бара, поръчват питиета и си бърбят. Останалите ме гледат. Едни се усмихват, други шепнат нещо на приятелите си, трети гледат озадачено. Разпознавам жената от боулинга с червените къдрици. Преди беше на наша страна; може би ще накара приятелите си да се вслушат. Вместо това тя вади камера и я насочва към мен. Всички останали правят същото. Залата се превръща в гора от ръце, вдигнали телефони във въздуха.

Можеше да съм мъртва, а те ме снимат? Едва се сдържам да не ги замеря с микрофона или да не избухна в плач. В този момент митът, че всеки път, когато те снимат, открадват част от душата ти, ми се струва безспорна истина. Усещам как стотиците всевиждащи обективи изсмукват духа ми в желанието си да уловят страха, гнева, движенията ми.

Стоя пред тях вцепенена, онемяла и изпразнена.

Диджеят пуска отново музиката. Иън и Сид ме повличат със себе си и този път не се съпротивлявам. Пробиваме си път със зъби и нокти през тълпата от хора, които крещят да им разкажем повече за предизвикателствата, да им дадем телефонните си номера и уебстраниците си, да им се усмихнем за снимка или клип. Дърпат ме за якето, хващат ме за ръцете, галят ме по главата, като че ли съм пудел. Без предупреждение тялото ми се откъсва от пода и се понася по морето от Наблюдатели. Мятам се, крещя да ме пуснат, а накрая падам тежко на земята. Едно момче потрива брадичката си, където съм го ударила, и ме нарича задръстена кучка. Колко ли пъти чух тази дума през последните часове? Вече няма значение.

Иън ме открива насред хаоса и ме издърпва със себе си. Когато сме само на няколко крачки от изхода, вратата се отваря и влизат двама полицаи, които настояват да говорят с управителя. Колкото и да ми се искаше да дойдат по-рано, сега не мога да понеса мисълта, че ще ме задържат още повече в тази менажерия. Горе вече няма никой, нали? А и да има, само допиват остатъка от бирата. Въпреки това трябва поне да им дам шофьорската книжка на инвеститора в играта и пистолета.

Бръквам в джоба си и с ужас установявам, че и двете са изчезнали. Паднали са или някой от „ИГРА НА НЕРВИ“ ме е пребъркал? Разтрепервам се при мисълта, че тези копелета продължават да дърпат конците. Дали са подкупили и полицаите?

Подобни мисли явно хрумват и на Иън и Сид, защото тримата се измъкваме на мразовития въздух отвън и хукваме с приведени глави, докато стигаме до ВИП паркинга. Учудвам се, че никой не е нарязал гумите на волвото на Иън. Но не и че колата на Томи липсва.

Понеже Сид е дошла с него, сега се качва при нас. Дори да имаше кола, още не е готова да остане сама.

Аз обаче се чувствам по-самотна от всякога. Тази вечер са ни гледали хиляди зрители, а повечето от тях нито за секунда не са се замислили, че играчите са истински, живи хора.

Един Наблюдател дотичва до колата и започва да блъска по прозореца, молейки ни за още една снимка. Аз поклащам глава и отмествам поглед.

— За каква се мислиш? — крещи той през стъклото.

Представа си нямам.

Иън изпълнява една от забележителните си маневри, за да избегне още двама самоотвержени Наблюдатели, след което продължава да шофира в мълчание. Дори Сидни като че ли се бори с някакво вътрешно терзание, свита на задната седалка със скръстени ръце. Дали се обвинява, задето е допуснала Томи да я въвлече в последните предизвикателства? Да заблуди момичето, което минаваше за такъв познавач на хората? Като стана дума, трябва да разбере истината за Иън. Не че вярвам, че е къртица на „ИГРА НА НЕРВИ“ или интернет ексхибиционист. Но мога ли да се доверя на преценката си?

Поглеждам го с крайчеца на окото си.

— Би ли ми казал как успяваш да плащаш частното си училище?

Той изглежда стъписан, но кимва, сякаш разбира защо го питам. Раменете му увисват.

— Финансова помощ. И разносям пици. Яко, а?

Докосвам ръката му.

— Съжалявам, че не успя да спечелиш свободата си.

— Да вървят по дяволите. Игра, която раздава на участниците оръжия, надали някога ще те пусне да си идеш свободен.

Сидни леко кашля. Обръщам се назад и тя бързо ми казва със знаци: Това момче не е за изпускане.

Усещам, че е права. Цяла вечер Иън се показва страхотен пич. Но дали и това не е част от шоуто? Дали истинското му предизвикателство не е било да разбие сърцето ми, както каза Томи?

Главата ме цепа. Трябва да се обадя на родителите си, но повече от всичко ми се иска да се затворя в себе си и да си върна поне част от личното пространство, което изгубих тази вечер. Пътуваме в тишина, докато стигаме до дома на Сидни.

Слизам заедно с нея.

— Много съжалявам за всичко. Много — казвам аз с наведена глава.

— Струва ми се, разбирам защо си се записала — въздъхва тя. — Важното е, че ни спаси. Всички сме живи и здрави.

Вдигам очи. Макар да се съмнявам, че Иън чува тихите ни гласове в колата, тя показва със знаци сестричке.

Отвърщам ѝ със същото и изчаквам отвън, докато си влиза вкъщи.

Иън иска да ме закара до дома ми, но аз му казвам да ме остави пред залата за боулинг. Някаква твърдоглава част от мен иска да приключи тази вечер така, както я започна — под мой контрол.

Неоновите светлини на алеята са изключени. Няма Обречени на чистотата, няма Наблюдатели. Само почти пуст паркинг, на който стоят моята кола и един разнебитен микробус.

Иън изглежда много по-стар, отколкото когато се срещнахме за първи път преди толкова много часове.

— Какво ще кажеш да карам след теб, само за да съм спокоен, че всичко е наред?

— Много мило, но и ти си уморен също като мен. Прибери се, а утре ми се обади. Или по-точно днес. Когато се наспим.

Той се усмихва.

— Нямам телефона ти.

Целият свят разбра номера на сутиена ми, а партньорът ми не знае дори телефона ми. Луда работа. Разменяме цифрите.

Той се навежда и нежно ме целува.

— Единственото хубаво нещо тази вечер си ти.

Кимвам и слизам от колата. Иска ми се да му вярвам, но не мога да се отърва от упоритото съмнение, че се държи толкова мило, само защото все още очаква някаква награда. Може би някой ни снима от онзи микробус. Пфу. Животът на параноиците е много изтощителен. Сега обаче съм прекалено уморена и искам да се махна от всичко това. Предполагам, че с времето ще установя истинските чувства на Иън.

Когато всички залози се разкрият.

Един месец по-късно

Не си падам по ранното ставане, но постепенно свиквам. Спокойствието на утрото обещава всичко през деня да бъде отново нормално. Но също като котката на Шрьодингер, единственият начин да разбере, е да подам глава от кутията. Закусвам, обличам се и едва тогава включвам телефона си, изкушена да удължа още с миг това спокойствие и в същото време тръпнеща в очакване да разбере дали нещо се е променило.

Едно съобщение привлича вниманието ми, но се загубва сред стотиците други. Обичайното количество в началото на деня. Което значи, че животът ми си е все така откачен. Но пък ме познават толкова хора.

И аз го използвам.

Пускам седмичното си съобщение до всички нови номера и страници в „Това-Съм-Аз“, които са се насъбрали през последните седем дни. Повечето хора няма да му обърнат внимание, но да се надяваме, че все някого ще впечатли.

ДРАГИ МИ СВЯТ,
 „ИГРА НА НЕРВИ“ ЕДВА НЕ МЕ УБИ В ИМЕТО
 НА ПЕЧАЛБАТА СИ. МИСЛЯТ СИ, ЧЕ
 ЗЛОУПОТРЕБАТА С ИГРАЧИТЕ ЩЕ ИМ СЕ РАЗМИНЕ,
 ЗАЩОТО НА НИКОЙ НЕ МУ ПУКА И НИКОЙ НЕ
 МОЖЕ ДА ГИ НАМЕРИ. САМО ЧЕ ГРЕШАТ.

ТЕ НЕ МОГАТ ДА СЕ СКРИЯТ. НЕ И ОТ ВСИЧКИ
 НАС.

ИЗПОЛЗВАЙТЕ КОМПЮТЪРНИТЕ СИ УМЕНИЯ,
 ИЗПОЛЗВАЙТЕ УМЕНИЯТА НА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ И ГИ
 ПРОСЛЕДЕТЕ. МОЛЯ ВИ!

Изпращам го и оставям телефона си настрана. Няма да го поглеждам чак до утре... ако успея. Учителят ми по моден дизайн ме нарича лудит. Аз го наричам опит за съхраняване на психиката.

Връзвам косата си на опашка и се отправям към гаража. Въпреки че съм наказана да си стоя вкъщи вечер и през уикенда, докато не стана достатъчно голяма да гласувам, имам право три пъти седмично да излизам сутрин, за да спортувам. Качвам се в колата си и се насочвам към един парк наблизо, където ме чака старо сиво волво.

Иън стои до него и прави стречинг, облечен със спортни шорти и тениска, под които се виждат загорелите му ръце и крака. Аз също се зареждам от редовните ни тренировки и съм решила, че бицепсите са чудесен моден аксесоар. Когато стигам до него, се целуваме дълго, а после заставаме пред бордюра, за да раздвижим прасците си.

— Може да сме напипали нещо — казвам аз, като си мисля за съобщението на телефона си.

— За него или за нея?

— За Гейл, чието истинско име всъщност е Джордан — ако софтуерът за разпознаване на лица не греши.

Той се усмихва.

— Браво, Томи.

След дълги и искрени извинения Томи успя да си извоюва плахо приятелство с мен и сега много ми помага в борбата с „ИГРА НА НЕРВИ“. Вярвам, че е нямал никаква представа до какви крайности ще стигнат нещата. А и той не е единственият, който се държа нетипично и нелогично онази вечер.

С Иън се преместваме под едно дърво край пътеката и се облягаме на него, за да раздвижим мускулите си, преди да започнем да тичаме. През първата седмица след играта всяка сутрин бяхме обсаждани от Наблюдатели, които ни снимаха за някакви смахнати точки след края на играта. Томи даже намери джипиес тракер, закачен за бронята на колата ми.

Полицията не помогна особено. Казаха, че нямало достатъчно доказателства. Другите играчи настояват, че пистолетите са били пластмасови, а напитките — сок. Сигурна съм, че са им платили за това. Гнусният спонсор, който се беше натресъл на събирането на Обречените на чистота, също не казва нищо.

Ние обаче се борим. Свързах се с един куп хора, готови да помогнат, включително един Наблюдател, заснел за кратко образите на водещите от кръга за големите награди. Образът е зърнист, но Томи се постара да го изчисти, така че софтуерът за разпознаване на лица да го сравни с милиони други образи в интернет. Разбира се, Гай и Гейл вероятно също са били само платени наемници. Но ако ни дадат следа към големите инвеститори, които стоят зад играта, си заслужава да опитаме.

Двамата с Иън тичаме покрай цъфнал храст орлови нокти, който облива пътеката с уханието на настъпващото лято. Вдишвам дълбоко, но отскачам назад, когато иззад съседното дърво изскача кльощаво момче с насочена камера.

Иън се спира точно пред него.

— Пич! Не е нужно да ни дебнеш. Ако беше помолил да ни снимаш, щяхме да ти позволим.

Вярно е. Научихме едно интересно правило за славата. Хората, които отчаяно искат да я получат, всъщност са такива, които другите не желаят да гледат. Затова с Иън решихме да позираме, когато ни помолят. Колкото повече се показваме, толкова по-непопулярни се надяваме да станем.

Този обаче не ни помоли. И ще си получи заслуженото последствие. Двамата с Иън вадим телефоните си и започваме да снимаме Наблюдателя.

Той закрива лицето си с ръце.

— Що го правите, бе?

Иън се ухилва.

— За новия сайт: „ВИЖ КОЙ ДЕБНЕ“. Усмивка!

Онзи побягва, ругаейки. Получи се по-добре от обикновено. Моите кадри вероятно са размазани, защото още си карам със стария телефон, но има и по-лоши неща от скапана камера.

Километър и половина по-нататък сядаме на дълга дървена пейка. Иън ме взима в скута си и ме притегля в топла, сладка целувка, но аз непрестанно се вирам в дърветата наоколо и се чудя дали наистина сме сами.

Опитвали сме да намерим по-сигурно уединение за сутрешните си срещи, но и дума не може да става да се виждаме у нас или у тях. А дори когато паркираме на някое много далечно място, пак ни смущават

откачалки, дрънчащи с камерите си по прозорците на колата. Разбирам защо онази Абигейл избяга за цяла седмица във Вирджиния. Колкото и да ми се иска да сложа край на „ИГРА НА НЕРВИ“, малка част от мен се надява да пуснат следващия епизод в събота, за да отклонят вниманието към новите играчи. Знам, че е ужасно от моя страна.

Покрай нас минава тичаща групичка и ние също се надигаме, за да продължим тренировката си. Денят обещава да е ясен и слънчев. Може би със Сид ще излезем на обяд с момчетата и момичетата от клуба по фотография, за да поработим над портретните ѝ снимки. Свободните си вечери пък използвам, за да работя над портфолиото си. Да върви по дяволите „ИГРА НА НЕРВИ“, сами ще сбъднем мечтите си.

Много скоро тренировката свършва. С Иън се разделяме с дълга, бавна целувка и аз се качвам в колата си. Докато потеглям, забелязвам, че вътре мирише на готвено, все едно някой е ял бекон тук. Да не би нещо да е влязло през вентилацията? Хвърлям поглед към задната седалка, за да се уверя, че никой не се е скрил там. Празна е, но въпреки това раменете ми потръпват. Никога ли няма да се отърва от това усещане?

Когато се прибирам, мама и татко ме посрещат с усмивки на облекчение — както всеки път, когато изляза да тичам. Знам, че влагат цялата си воля в тази малка проява на доверие, затова ще сторя всичко по силите си да го заслужи. Неочакван ефект от случилото се е, че видяха колко отчаяно ми се живее. Струва ми се, най-последно повярвах, че инцидентът в гаража наистина беше нещастен случай. Може би, ако имам късмет, ще направят изключение и ще ме пуснат да отида с Иън на събитието на „Подслон за човечеството“ другия месец.

Мама посочва към антрето.

— Поръчвала ли си нещо? Намерих това отвън, когато излязох да поляя цветята.

Сякаш имам излишни пари, докато пестя за колежа. Поглеждам масичката до входната врата, на която лежи един пакет. Не е ли прекалено рано сутринта за доставки? А може би са го донесли още вчера. Адресът на подателя е изписан със златни букви — луксозен магазин в Ню Йорк. Печатът също е оттам, така че има вероятност да не е бомба. Ето я пак параноята в действие.

Отварям кашончето, в което има друга кутия, увита в биоразградима опаковка. А в нея — кадифена торбичка с логото на дизайнер, което познавам твърде добре от дългото съзерцание в нета. С треперещи ръце изваждам нежнорозови обувки. Същите, с които ме примами „ИГРА НА НЕРВИ“ за първото предизвикателство в кафенето. Странно. Ясно ми дадох да разбера, че съм изгубила всички награди. Да няма някаква грешка?

В една от обувките е пъхнат малък сребрист плик. Вътре намирам бележка, от която краката ми се подкосяват и бавно коленича върху студения под.

Никога няма да ми омръзне да те гледам. Горя от нетърпение да те видя отново в играта.

Очите ми са вперени в обувките, които погрозняват с всяка секунда. Е, някоя бездомница много скоро ще се разхожда със стил. Хвърлям ги в кашона на мама за дарения. На минаване през дневната ме сепва познат звук. Телефонът ми ме зове. Само че не с обичайната мелодия.

Вместо нея чувам хленч на разглезено дете.

ЗАВЕСА

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга се роди с много помощ и насърчение. Искрено благодаря на семейството и приятелите си, близки и далечни, които ме окуражаваха дълги години, докато преследвах мечтата си да пиша романи. Вашата подкрепа и вълнение ме зареждаха с енергия в трудните дни.

Благодаря на редактора си в Dial Хедър Александър, чиито напътствия ми помогнаха да развия историята посмело и задълбочено, отколкото мислех, че е възможно. И на Андрю Харуел, чиято визия продължи да влияе на книгата дълго след като самият той напусна проекта.

Големи благодарности на изключителния ми агент, Ами-Джоун Пакет, чийто остър поглед и нюх ми помогнаха да придам форма на ръкописа и която никога не спира да ме окуражава. На всички писатели желая да имат моя късмет.

Купища благодарности на множеството ми критични партньори, които видяха как историята съзрява от необработеното си начало до нещо, годно за печат. На местните писателски групи, които винаги са готови да разискват идеи и не ме изоставиха в продължение на пет ръкописа (и вече са повече!): Аника де Грут, Лий Харис, Кристин Пътнам и Леели Рийс. На критиците ми онлайн, които ме предизвикаха да намеря по-добро начало и така Вий се озова в театъра: Кели Дикстърхаус, Кристи Хелвиг (която прочете книгата за грешки непосредствено преди издаването ѝ), Джоан Линдън, Мери Луиз Санчес и Ники Шонфелд.

На сестрите и племенничката ми, които винаги се отзоваваха да четат и помагат със съвет, когато ме обземаха съмнения: Мери Райън, Рейчъл Райън и Мадлин Андерсън (чийто телефон, сякаш хирургически свързан с тялото ѝ, ми даде идеята за сюжет, в който тези устройства играят ключова роля). На брат ми от друга майка, Ти Бошам, на когото мога да се обадя двайсет и четири часа в денонощието, за да ми разясни поредния технически детайл, който ме

е препънал. В тази книга това бяха оръжията. Всички евентуални грешки в това отношение са моя заслуга, не негова.

Един от най-верните ми помощници още от първия ми ръкопис е скъпата ми приятелка Лиза Бергълънд, която ЗНАЕШЕ, че един ден книгите ми ще бъдат издадени. Единственият облак, помрачаващ синьото небе, когато това най-после се случи, е, че тя вече не е тук, за да празнуваме заедно. Ако на небето има литературен клуб, сигурна съм, че тя е президентът му.

И накрая, благодаря на съпруга и децата си, които ме подкрепяха през онези безброй вечери, когато „мама трябва да отиде в кафенето, за да пише“. Те са извор на огромно насърчение и активно участват в процеса — от обсъждането на идеите до описанието на отделните сцени. Обичам ги повече, отколкото може да се изрази с думи. И по груби сметки им дължа около 1509 домашно приготвени вечери.

Посетете сайта на Джийн Райън: <http://jeanneryan.com/>

Издание:

Автор: Джийн Райън

Заглавие: Игра на нерви

Преводач: Ирина Манушева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Екслибрис

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Художник: Николай Пекарев

ISBN: 978-619-7115-26-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8824>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.